

မင်းမြတ်သူရ

နတ်ဘုရား မျက်လုံး

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

LWE

မင်းမြတ်သူရ

နတ်ဘုရားမျက်လုံး

BURMESE
CLASSIC
COM

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် မြန်မာပြည်တောင်ဘက်စွန်း
ရှိ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေး၌ နေထိုင်ကြပြီး မိခင်သည်မျိုးရိုး
စဉ်ဆက် ကုန်သည်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့သူ
ဖြစ်၏။

ဖခင်မှာမူ အဘိုးဖြစ်သူ၏ ခြေရာကိုနင်းပြီး မျိုးရိုး
စဉ်ဆက် ပင်လယ်ပျော်သင်္ဘောသားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၏။

ဖခင်သည် မိခင်၏မိဘများ ပိုင်ဆိုင်သော သင်္ဘော၌
မာလိန်မှူးအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရင်း မိခင်နှင့် အကြောင်းပါ
ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်၏မိဘနှစ်ပါး ပေါင်းဖက်ပြီးနောက်-စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများကို ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ အိမ်ထောင်သက် (၁၀)နှစ်အတွင်း ရွက်လှေကြီးသုံးစီးကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့၏။

ဤသို့ မိဘများ၏စီးပွားရေး ရွေ့ရောင်လွှမ်းသော ကာလမှ နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသော အချိန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုပိုင် မိုးနဂါးရွက်လှေ ကြီးသည် ပဿူ၊ ကျွန်းဆွယ်မှအပြန် ပင်လယ်ပြင်၌ မုန်တိုင်းမိ ပြီး နှစ်မြုပ်သွားလေ၏။

မိုးနဂါးသင်္ဘောနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုပိုင် စည်း စိမ့်ဥစ္စာများလည်း ဆုံးရှုံးသွားလေရာ မိခင်သည် နှမြောတံသစ်တံ ဖြင့် အိပ်ရာထဲ၌ ဗုန်းဗုန်းလဲလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ထိုစိတ်နှင့်ပင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူး ပြောင်းသွားရရှာ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအချိန်မှစ၍ မိဘဆိုးဘဝသို့ ရောက် ရှိခဲ့ပြီး ဖခင်သည်သာအဖ ဖခင်သည်သာအမိ ဖြစ်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ထရစ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် ဖခင်နှင့်အတူ ပင်လယ်ပြင်သို့ လိုက်ပါပြီး ပင်လယ်ရေကြောင်း အတတ်ကို သင်ယူခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ပြင်၌ စွန့်စားသွားလာရေးကို လွန်စွာပျော်ရွှင်လေ၏။

ဖခင်သည် မိခင်ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း များစွာ အထီးကျန်နေလာပြီးမှ ဆိပ်ကမ်း၌ ပုတီးရောင်းသော ထွေးထွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် ငြိစွန်းခဲ့လေ၏။

ထွေးထွေးသည် ဖခင်ထက် အသက်များစွာ ငယ် ရွယ်ပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိသားစုမှ မွေးဖွားလာ၏။

ထွေးထွေးသည် ဖခင်ကို ငွေမျက်နှာတစ်ခုတည်း ဖြင့် လက်ထပ်ခဲ့ပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထွေးထွေးကို နှစ်သက်ခြင်း မရှိသော် လည်း ဖခင်၏သဘောဆန္ဒကို မပယ်ရှားလိုသဖြင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် ထွေးထွေးသည် ဖခင်နှင့် လက်ထပ်ပြီး
ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထွေးထွေး ရောက်ရှိသည့် အချိန်မှစ၍
စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ကြီးစွာဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရ၏။

ထွေးထွေးသည် စိတ်သဘောထား ယုတ်ညံ့သော
မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူမသည် ဖခင်၏ ကွယ်ရာ၌ ကျွန်ုပ်ကို မထိတထိ
ဆက်ဆံ၏။ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်သော အပြုအမူကို ကျူး
လွန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထွေးထွေးကဲ့သို့ တဏှာရာဂကြီးသော
မိန်းမကို ရွံမုန်း၏။

သူမနှင့်အတူနေထိုင်ရခြင်းကို လွန်စွာစိတ်မသက်
မသာ ခံစားရ၏။

ထို့ကြောင့် သူမနှင့်ဝေးရာ ပင်လယ်ပြင်သို့ စွန့်စား
သွားလာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကို ခွင့်ပန်ပြီး ရွက်လှေကြီးတစ်စီး
ဖြင့် ပင်လယ်ပြင်၌ စွန့်စားသွားလာခဲ့၏။

ထိုသို့စွန့်စားသွားလာရင်း စင်ကာပူ၊ မလေးရှား၊
ဘော်နီယို အစရှိသော အရပ်များသို့ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပသျှူးကျွန်းဆွယ်သို့ အဓိကထားပြီး
ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဇေတိက ပင်လယ်ပြင် သွားလာသော
သင်္ဘောများ၌ စက်ဖြင့်သွားလာသော သင်္ဘောများ ရှိသော်လည်း
ရွက်လွင့်သွားလာသော သင်္ဘောများသာ များပြား၏။

ကျွန်ုပ်၏သင်္ဘော၌ ရွက်တိုင်သုံးတိုင်ပါရှိပြီး ရွက်
ကြိုးအမြောက်အမြားလည်း ပါရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ရွက်သင်္ဘော၏ အုပ်ချုပ်သူ ဘိုဆင် အဖြစ်
ဗလဆိုသော လူသန်ကြီးတစ်ဦးကို ခန့်အပ်ထား၏။

ဗလသည် နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် သန်မာသူ
ဖြစ်ပြီး သင်္ဘောသားလူကြမ်းများကို ကြောက်ရွံ့အောင် နှိပ်ကွပ်
ထားသူဖြစ်၏။

ဗလကြီးသည် သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာအပေါ်ပိုင်းကို အမြဲ လိုလို ဗလာကျင်းထားပြီး ခါး၌ ကြာပွတ်တစ်ချောင်းကို ချိတ်ဆွဲထား၏။

ဗလကြီးသည် သင်္ဘောသားများအား မည်သည့်ရွက်ကိုတင်၍ မည်သည့်ရွက်ကို ချရမည်ကို အော်ဟစ်ခိုင်းစေရ၏။

သင်္ဘောသားများ အမိန့်မနာခံလျှင် ဗလကြီးက လွန်စွာဟိန်းသော အသံကြီးဖြင့် ...

“မင်းတို့ ငါ့အမိန့်ကို မနာခံဘူးဆိုရင် ဘယ်သူ့အမိန့်ကို နာခံမှာလဲ၊ ဘုံဆင်ဆိုတာ သင်္ဘောပေါ်မှာ မာလိန်မျိုးကြီး ပြီးရင် အကြီးဆုံးကွ၊ ပါးစပ်နဲ့ပြောမရရင် ငါ့ခါးကြားမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ကြာပွတ်ကို ကြည့်ထား။”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏။ သူ၏ကြိမ်းမောင်းမှုကို မနာခံသော မိုက်ရူးရဲသင်္ဘောသားများနှင့် တွေ့လျှင်လည်း ...

“မင်းတို့က ငါ့သတ္တိကို စမ်းချင်တယ်ပေါ့၊ ပင်လယ်ထဲ ရောက်မှ သတ္တိပြကြမယ်၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်က ၁၂ မိုင်

ကျော်ရင် ဘယ်နိုင်ငံရဲ့ဥပဒေနဲ့မှ အကျုံးမဝင်ဘူးကွ၊ အဲဒီတော့မှ မင်းတို့ကို ကုပ်ကနေကိုင်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချလိုက်မယ်”

ဟုကြုံးဝါးလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘော၏ မာလိန်မျိုးကြီးမှာ ဦးဘသိုက် ဆိုသောလူကြီးဖြစ်၏။

ဦးဘသိုက်သည် ငယ်စဉ်က ပင်လယ်ဓားပြကြီး ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သင်္ဘောထွက်သောအခါ ပင်လယ်ဓားပြထုံးစံ အတိုင်း သင်္ဘောထွက်၏။ ဦးဘသိုက်သည် သင်္ဘောမထွက်မီ သင်္ဘောဦး၌ မတ်တတ်ရပ်၍ အရက်အိုးလေးတင်လုံးကို ကုန်အောင် သောက်၏။

အရက်သောက်ပြီးသောအခါ တစ်လုံးထိုးသေနတ် ဖြင့် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ဒိုင်ခနဲ ပစ်ဖောက်ပြီးမှ သင်္ဘောကို ထွက်စေ၏။ သင်္ဘောကမ်းမှ ခွာသောအခါ အရက်သောက်တတ်သောသင်္ဘောသားများကို အရက်အိုးကိုဖွင့်၍သောက်စေပြီး ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ပြင်၌ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရင်း မာလိန်မှူးကြီး ဦးဘသိုက်ထံမှ ရေကြောင်းမြေပုံကြည့်နည်းကြယ်တာရာများ ကြည့်ရှုနည်း၊ မုန်တိုင်းအန္တရာယ်မှတိမ်းရှောင်နည်း၊ ရာသီဥတုကြိုတင်ခန့်မှန်းနည်းများကို သင်ကြားလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးသည် မိုးကောင်းကင်၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုရုံဖြင့် မုန်တိုင်းဖြစ်မဖြစ် ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်၏။

တစ်နေ့သ၌ မာလိန်မှူးကြီးဦးဘသိုက် ပြောပြသော ပင်လယ်ပြင်ဗဟုသုတများကို နားထောင်ရင်း ဥစ္စာစီးပွား ဖြစ်ထွန်းစေရန် စိတ်ကူးတစ်မျိုးရရှိ၏။ မာလိန်မှူးကြီးက ...

“ကပ္ပလီပင်လယ်ထဲက ကျွန်းအချို့မှာ လူသားစားတဲ့ လူရိုင်းတွေ ရှိတယ်ကွ၊ ဒီကောင်တွေက ကြောက်စရာကောင်းပေမယ့် သတ္တိကောင်းတဲ့လူတွေကတော့ ဒီကောင်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး စီးပွားဖြစ်ထွန်းနေတယ်”

ဟု အစချီကာ ထိုလူရိုင်းများသည် အသိဉာဏ်နည်းပါးလှသဖြင့် ၎င်းတို့ရှိရာသို့သွားပြီး ပုတီးငှေကလေးများ၊ ကြွေ

ကရား၊ ကြည့်မှန်၊ ကြွေပန်းကန်၊ အသားဘူး၊ ငါးဘူး အစရှိသည်တို့ကို ပေးဆပ်ရုံဖြင့် ၎င်းတို့ထံမှ အလွန်တန်ဖိုးရှိသော ဆင်စွယ်များ၊ ရွှေမှုန်ရွှေစများကို ပြန်လည်ရရှိနိုင်ကြောင်း ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းများကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားလေ၏။

ထိုလူရိုင်းများနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဦးဘသိုက်အား ပြောပြလေရာ ဦးဘသိုက်က လက်ကာပြ၍ ...

“အမယ်လေး ... ဒီလောက်လည်း လောဘမကြီးပါနဲ့ကွာ၊ လူရိုင်းတွေက လူသားစား လူရိုင်းတွေကွ၊ သူတို့မှာယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူး၊ လူအင်အားလည်း သိပ်များတယ်၊ အန္တရာယ်ပြုမယ်ဆိုရင် ငါတို့က ခံဘက်ကချည်းပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြိတ်၍ ...

“လက်နက်အပြည့်အစုံ ဆောင်သွားမယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“လူရိုင်းတွေဆီက ပွပေါက်တိုးနေတဲ့ ယိုးဒယားကုန်သည်တွေဟာ လက်နက်အပြည့်အစုံ ရှိကြသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခန့်မသင့်ရင် ခေါင်းဖြတ်ခံရမယ့်အန္တရာယ် ရှိတယ်ကွ၊ လောဘမကြီးတာ အကောင်းဆုံးပါပဲကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးဘသိုက်က မည်သို့ပင် တားမြစ်ပါစေ၊ လူရိုင်းများနှင့် သွားရောက်ကုန်သွယ် လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

လူရိုင်းများနှင့် ကုန်သွယ်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံး နည်းမှာ လူရိုင်းများနှစ်သက်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများပေး အပ်ရန်လို၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အကြံဉာဏ်ကို မာလိန်မှူးကြီး အား ပြောလေရာ ၎င်းက သက်ပြင်းချ၍ ...

“လူရိုင်းတွေကို လက်ဆောင်ပေးတာက ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေက ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မှာ ဥပဒေလည်း မရှိဘူး၊ စိတ်မထင်ရင် မထင်

သလို လုပ်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဆိုတာ လှောင်အိမ်ထဲဝင်ပြီး ကျားအမြီးဆွဲသလိုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က လက်ဖျစ်တီး၍ ...
“ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ လှောင်အိမ်ထဲဝင်ပြီး ကျားအမြီးမဆွဲဘူး၊ လှောင်အိမ်အဝကနေပဲ ကျားအမြီးဆွဲတော့မယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မာလိန်မှူးကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းကို ပြောမိတာ ငါမှားတာပါကွာ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့ရွက်လှေကို လူရိုင်းကျွန်းများအနီးသို့ ဖြတ်သန်းသွားပြီး အန္တရာယ်ကျောက်ဆောင်များနည်းပါးသော ကျွန်းများသို့ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောပေါ်မှ လှေကိုချ၍ သတ္တိရှိသော သင်္ဘောသားအချို့ကိုခေါ်ကာ သတိကြီးစွာထား၍ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

ကမ်းစပ်၌ လူသူအရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရမှသာ
ရဲရဲတင်းတင်း ကမ်းကပ်၍ လှေပေါ်ရှိ လူရိုင်းများနှစ်သက်သော
ပစ္စည်းများကို ချပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လှေ ကမ်းသို့ကပ်ပြီး ပစ္စည်းများ ချပေး
သွားခြင်းကို ကျွန်းပေါ်ရှိ လူရိုင်းများ သိရှိကြလေ၏။ ဤသို့ဖြင့်
ကျွန်ုပ်သည် ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်သည့် အခေါက်တိုင်း သင်္ဘော
ပေါ်ရှိ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ကျွန်းအချို့သို့ ချပေးသွားလေ
၏။

အချို့သောကျွန်းများသို့ ကျွန်ုပ်တို့ လှေကပ်၍မရဘဲ
လူရိုင်းများ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ဘက်မှ လူရိုင်းများအတွက် လက်ဆောင်
အဖြစ် ပေးအပ်သောပစ္စည်းများ၏တန်ဖိုးသည် ပြောပလောက်
အောင် မရှိချေ။

သို့သော် များမကြာမီမှာပင် လူရိုင်းများဘက်မှ
ကျွန်ုပ်ကို ရင်းနှီးခင်မင်စွာ တုံ့ပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လူရိုင်းများဘက်မှလည်း လက်
ဆောင်ပစ္စည်းများ ပြန်လည်ပေးအပ်လေ၏။

လူရိုင်းများပေးသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို
ကြည့်၍ ကျွန်ုပ် အလွန်အံ့သြသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်က လူရိုင်းများအား ပေးအပ်သော လက်ဆောင်
ပစ္စည်းများမှာ မြို့ပြဒေသများ၌ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဟု မခေါ်ဆိုနိုင်
သော ကြည်မှန်၊ ပုတီးကုံး၊ အသားဘူး၊ ငါးဘူး စသည်တို့သာ
ဖြစ်၏။

သို့သော် လူရိုင်းများဘက်က ပြန်လည်ပေးအပ်သော
ပုလဲ၊ ငါးကြီးအန်ဖတ်၊ ရွှေတိုရွှေစများသည် ကျွန်ုပ်အတွက် များ
စွာအမြတ်အစွန်း ထွက်စေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းများနှင့် ရင်းနှီးအောင်
လုပ်ပြီး စီးပွားရေးအင်အား တောင့်တင်းလာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းများရှိရာ အရပ်သို့ပင် ညအိပ်
ညနေ လိုက်လံလည်ပတ်ရလေ၏။

လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ခင်မင်လှသဖြင့်
တတ်စွမ်းသမျှ ဧည့်ခံရှာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်လိုက်ပါလာသော သင်္ဘောသား အရိုင်း
အစိုင်းများသည် ကျွန်းပေါ်ရှိ လူရိုင်းမလေးများနှင့်ပင် ပျော်ရွှင်
နေလေ၏။

လူရိုင်းမလေးများသည် မယုံနိုင်ဖွယ်ကောင်းလောက်
အောင်ပင် ချောမောလှပ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းများနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သော
ဆက်ဆံရေးကို မပျက်ပြားလိုသဖြင့် သင်္ဘောသား လူရမ်းကားများ
ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းရလေ၏။

လူရိုင်းများထံမှ ကျွန်ုပ်ရရှိသော အမြတ်အစွန်းသည်
သာမန်ပင်လယ်ရေကြောင်းဖြင့် ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်းထက်
များစွာ သာလွန်လေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးဦးဘသိုက်က ကျွန်ုပ်ကို ချီးမွမ်း၍
မဆုံးတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်စီးပွားရေးတိုးတက်လာသဖြင့် မြို့ပေါ်၌ ဖခင်
ကဲ့သို့ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကိုပင် ဆောက်လုပ်ခဲ့လေ၏။

ရွက်လှေကြီးများကိုလည်း ထပ်မံဝယ်ယူခဲ့လေ၏။
ကျွန်ုပ်၏ကံဇာတာ တိုးတက်ကောင်းမွန်ခဲ့ပြီးနောက်
ကျွန်ုပ်သည် မြို့ပေါ်မှာပင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်၏။

သို့သော် စွန့်စားလိုသော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ပင်လယ်
ပြင်၌ ဆက်လက်၍ ပျော်မွေ့နေလေ၏။

ထိုသို့ပျော်မွေ့နေခြင်းသည် ကျွန်ုပ်ဘဝအတွက်
ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစေသော ကံကြမ္မာဆိုးကြီး ဖြစ်ပေါ်စေခြင်းပင်
ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ပျက်စီးစေရန် ကံကြမ္မာ
ဖန်တီးသူတစ်ယောက်အဖြစ် မွေးဖွားလာသူပင် ဖြစ်လေသလား
မသိ။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင် ပင်လယ်ခရီးမထွက်
ဘဲ မြို့၌သာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေထိုင်ပြီး ကူးသန်းရောင်းဝယ်
ရန် အကြံပေး၏။

သို့သော် ပင်လယ်ပြင်၌ စွန့်စားခြင်းကိုသာ ဝါသနာ
ထုံသော ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်၏စကားကို နားမဝင်နိုင်ဘဲ ပင်လယ်
သို့ထွက်ရန် ခေါင်းမာမာနှင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

ဤခရီးထွက်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်ဘဝ၏ ကံဆိုးမိုးမှောင်
ကျသောဘဝ၏ အစနိဒါန်းပင် ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပသျှူးကျွန်းဆွယ်သို့ ရွက်လှေကြီးဖြင့်
ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်၏သင်္ဘောပေါ်၌ ထုံးစံအတိုင်း၊ ငါးကြီးအန်
ဖတ်များ၊ အဖိုးတန်ပုလဲများ၊ ငှက်သိုက်များ ပါရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောသည် ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်ကြီး၌
တအိအိခရီးနှင့်နေလေ၏။

ထို့နောက် ဂျယ်ရီကျွန်း၊ ရိုက်ကျွန်း စသော ကျွန်း
ငယ်များကို ဖြတ်သန်းပြီး ရေမိုင် ၂၀ ကျော်ဝေးသော ကပ္ပလီ
ကျွန်းစုများသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သဘောသည် ကပ္ပလိကျွန်းနှင့် ကိုကိုးကျွန်း အကြားရှိ ရေလက်ကြားကို ဖြတ်သန်းပြီး ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေလူ ရိုင်းများရှိရာ ကျွန်းစုများသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ရွက်လှေကြီးကို မိတ်ဆွေလူရိုင်းများရှိရာကျွန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ကျောက်ချရပ်နားလိုက်၏။ ထို့နောက် သင်္ဘော ပေါ်တွင်ပါရှိသော လှေငယ်နှင့် လူရိုင်းကျွန်းသို့ လှော်ခတ်ခဲ့၏။

ကျွန်း၏အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရေမြင်မှာ နက်ရှိုင်းပြီး သန္တာကျောက်ခက် ကျောက်တန်းများ ပြည့်နှက်နေသဖြင့် လှေကို သတိထားပြီး လှော်ခတ်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လှေကလေးသည် အကွေ့အကောက်များ သော ကမ်းခြေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လူရိုင်းကျွန်းသို့ ရောက်ရှိသွား ၏။

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ကမ်းစပ်၌ လာရောက်ကြိုဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်သည် လှေပေါ်၌ပါရှိ သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို မိတ်ဆွေကြီးအား ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏လက်ဆောင်များစေ့တွင် လူရိုင်းခေါင်း ဆောင်ကြီး အလွန်လိုချင်နေသော မှန်ဘီလူးတစ်လက် ပါရှိသဖြင့် မိတ်ဆွေကြီးသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေလေ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အလွန် အရည်အသွေးကောင်းမွန်သော ပုလဲလုံးများကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပြန်ပေးလေ၏။

ထိုပုလဲများသည် ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင် မြင်ဖူးသမျှ ပုလဲများတွင် အကောင်းဆုံးပုလဲများ ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေလူရိုင်းများနှင့် အတန်ကြာ အောင် နေထိုင်ပြီး သင်္ဘောရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ရွက်လှေကြီးသည် ကပ္ပလိကျွန်းစုများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ပဿူကျွန်းဆွယ်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သဘောသည် နောက်တစ်နေ့၌ နီကိုဗာ ကျွန်းစုများသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

နီကိုဗာကျွန်းသည် ကပ္ပလိကျွန်းနှင့် ရေမိုင်(၇၅)မိုင် အကွာတွင် တည်ရှိပြီး ဗြိတိသျှတို့လက်အောက်၌ရှိ၏။

ထိုကျွန်းများ၌ လူနေအိမ်ခြေမရှိသော ကျွန်းများ
လည်းရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ရွက်လှေကြီး နီကိုဗာကျွန်းကို ကျော်ဖြတ်
ပြီး ခုတ်ဇောင်းနေခိုက်၌ ဘောလုံးခန့်ရှိသော နီနီရဲရဲ မီးလုံးကြီး
သည် လေထဲတွင်ပျံသန်းပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရွက်လှေအနီးသို့ ရောက်
ရှိလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမီးလုံးကြီးကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင်
ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ပင်လယ်စုန်း”

ဟု အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုမီးလုံးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရွက်လှေ၏ ရွက်တိုင်
တစ်တိုင်ကို စွဲကပ်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့စွဲကပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွက်တိုင်
ကြီးသည် စတင်မီးစွဲလောင်ကျွမ်းလေ၏။ ထိုစဉ် ဘိုဆင်ဖြစ်သူ
ဗလကြီး ရောက်ရှိလာပြီး ...

“ပင်လယ်စုန်း စွဲပြီဟေ့၊ ပင်လယ်စုန်းစွဲပြီ၊ ရွက်တိုင်ကို
ပုဆိန်နဲ့ ခုတ်ချရမယ်၊ ငရုတ်သီးညှော်တွေကိုလည်း တိုက်
ဟေ့”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောသည်
ပင်လယ်ပြင်၌ ကြုံတွေ့ရတတ်သော အလွန်ထူးဆန်းသည့် ပင်
လယ်စုန်းနှင့် လက်တွေ့ကြုံဆုံနေရချေပြီ။

ပင်လယ်စုန်း စွဲကပ်သည့် သင်္ဘောရွက်တိုင်အား
အမြန်ဆုံး ခုတ်ချရသည်ဟု ကြားဖူး၏။ ပင်လယ်စုန်းစွဲနေသော
ရွက်တိုင်ကို ခုတ်မချမီပါက ကျန်သောရွက်တိုက်များကိုပါ ဆက်
လက်၍ လောင်ကျွမ်းနိုင်၏။

ထို့ပြင် ပင်လယ်စုန်းစွဲကပ်ခံရသော သင်္ဘောရှိ
သင်္ဘောသားများသည် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး အကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲ တိုက်ခိုက်တတ်၏။

လူသန်ကြီးဗလသည် ပင်လယ်စုန်းစွဲကပ်နေသော
ရွက်တိုင်ကို ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ချရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် သင်္ဘောသား
နှစ်ယောက်သည် ကယောင်ကတမ်း တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

ဗလကြီးသည် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသေအကြေ တိုက်ခိုက်နေသော သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်ကို အော်ဟစ်တားဆီးလေ၏။

သို့သော် သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်သည် ဗလကြီး၏ စကားကို နားမဝင်ဘဲ ဓားကိုယ်စီဖြင့် ထိုးနှက်တိုက်ကြ၏။ လူသန်ကြီးသည် သင်္ဘောသားနှစ်ဦး၏ ပမာမခန့် တိုက်ခိုက်နေပုံကိုကြည့်၍ ဒေါသထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရွက်တိုင်ကို ခုတ်ချနေသော ပုဆိန်ကြီးကို ပစ်ချကာ သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်ဆီသို့ ပြေးလွှားသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဗလကြီးချထားသော ပုဆိန်ကိုကောက်ကိုင်၍ ပင်လယ်စုန်းစွဲကပ်နေသော ရွက်တိုင်ကို ကမန်းကတန်းခုတ်ချလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မာလိန်မှူးကြီး ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ကူညီခုတ်ပိုင်းပေးလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရွက်တိုင်ကြီးသည် ပင်လယ်တွင်းသို့ ကျိုးကျသွားလေ၏။

ရွက်တိုင်နှင့်အတူ မီးလုံးကြီးလည်း ပင်လယ်ထဲသို့ ထိုးကျပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောပေါ်တွင် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး တိုက်ခိုက်နေသော သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်သည် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးက လက်ထဲရှိပုဆိန်ကို ပစ်ချ၍ ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ကာ ...

“ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ ထူးခြားမှုထဲက တစ်ခုပေါ့ကွာ၊ ငါ့တစ်သက်မှာ ပင်လယ်စုန်း စွဲကပ်တာ နှစ်ကြိမ်ကြိဖူးတယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်နဲ့ဆိုရင်တော့ သုံးကြိမ်ရှိပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခြေပစ်လက်စပ် လှဲနေရာမှထ၍ ...

“ပင်လယ်စုန်းဆိုတာ ဘာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီး ဦးဘသိုက်က ...

“ပင်လယ်စုန်းဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ ဒီနေ့အထိ ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ အဖြေမပေးနိုင်ဘူး၊ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ လျှို့ဝှက် နက်နဲမှု တစ်ခုပေါ့ကွာ၊ ငါတို့သင်္ဘောမှာ ရွက်တိုင်တစ် တိုင်တော့ မရှိတော့ဘူး၊ ပသျှူးကျွန်းရောက်တော့မှ ရွက် တိုင်ပြန်ပြီး တပ်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ပင်လယ်ထဲသို့ ထိုးကျ သွားသော ရွက်တိုင်ကိုကြည့်၍ ...

“ပင်လယ်စုန်းဆိုပြီး ကြားဖူးနေတာကြာပြီ၊ အခုမှ လက်တွေ့ မြင်ရတော့တယ်၊ ဒီအတွက် ကျုပ် သိပ်ကံကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူသန်ကြီးဗလသည် ကျွန်ုပ်အနီး သို့ ရောက်လာပြီး ...

“ဝမ်းသာမနေနဲ့ ဆရာ၊ ပင်လယ်စုန်း စွဲကပ်ခံရတဲ့သင်္ဘော ဟာ ကြမ္မာဆိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားပြီး မာလိန်မှူးကြီးဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ဟုတ်ရဲ့လား မာလိန်မှူးကြီး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မာလိန်မှူးကြီးက သက်ပြင်း ချ၍ ...

“ငါ့အတွေ့အကြုံဆိုရင်တော့ ဗလကြီးပြောတာ မှန်တယ် ကွ၊ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်ဆိုတာ ပင်လယ်မှာ ဘာထူးခြား လို့လဲကွာ၊ ပင်လယ်မှာ အမြဲတမ်း အန္တရာယ်ရှိနေတာ ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောသည် ရွက်တိုင် နှစ်တိုင်နှင့်ပင် ပသျှူးကျွန်းသို့ ဆက်လက်သွားလာခဲ့၏။

ပသျှူးကျွန်းသို့ မရောက်မီ ညအချိန်၌ မာလိန်မှူး ဦးဘသိုက်က ပင်လယ်ပြင်ကိုကြည့်၍ ...

“ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး နီရဲနေတာပဲ၊ ငါတို့တော့ ကံဆိုး ပြီး အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ မုန်တိုင်းနဲ့ ကြုံရတော့မယ်၊ လေနီ ကြမ်းတိုက်မယ့် သင်္ဘောပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိတ်လန့်သွားပြီး

“နီးစပ်ရာကျွန်းတစ်ကျွန်းကိုကပ်ပြီး မုန်တိုင်းကို ရှောင်လို့
မရဘူးလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးဘသိုက်က သက်ပြင်းချ
၍...

“အချိန်မရတော့ဘူးကွ၊ မုန်တိုင်းက သိပ်မြန်နေပြီ၊ ငါတို့
ဆီကို ရောက်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီး၏ စကားဆုံးသည်
နှင့် လေပြင်းများ စတင်တိုက်ခိုက်လာ၏။

ထိုအခါ ဘိုဆင်ဖြစ်သူ ဗလကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိ
ရာသို့ အရေးတကြီး ရောက်ရှိလာပြီး ...

“လေနီကြမ်းဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ် ဆရာ၊ ဘယ်လိုလုပ်
ကြမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးက ကောင်းကင်ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်း
ချလိုက်ပြီး ...

“ငါတို့ ဆုတောင်းရုံကလွဲလို့ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး၊ လေနီ
ကြမ်းရဲ့အရှိန် သိပ်ပြင်းလိမ့်မယ်၊ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ မာ
လိန်မှူးတွေက ဒီလိုလေနီကြမ်းမျိုးကို သိမ်းငှက်နီလို့
နာမည်ပေးကြတယ်၊ သူ့ရဲ့သဘာဝက သိမ်းငှက်တစ်ကောင်
သားကောင်လိုက်သလို အရှိန်အဟုန်အပြင်းနဲ့ကို ဝင်တာ
ကွ၊ သူ့ရှေ့မှာရှိတဲ့ အရာတွေကို တစ်ခုမှ အလွတ်မ
ပေးဘူး၊ ငါတို့အတွက် သေမင်းရောက်လာသလိုပါပဲကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တုန်လှုပ်
ချောက်ချားပြီး ကောင်းကင်ပြင်ကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ် မကြာမီ သေဆုံးရတော့မည်လား၊ မွေးရပ်
မြေသို့ ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘူးလား။

သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူများအားလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချား
ပြီး ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

သင်္ဘောသားလူကြမ်းသူကြမ်းများအားလုံး ကြောက်
ရွံ့ပြီး ဆိုင်ရာဘာသာများကို ဆုတောင်းနေကြ၏။

ဘိုဆင်ဗလကြီးမှာလည်း ဆောက်တည်ရာမရဘဲ
ဟိုသည်အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေ၏။

မာလိန်မှူးကြီး ဦးဘသိုက် တစ်ယောက်သာ မတုန်
မလှုပ်ဘဲ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးက မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသော
ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကိုဖက်၍ ...

“ဘယ်လိုလဲ သင်္ဘောသားလေး၊ သေရမှာ ကြောက်နေပြီ
လား၊ မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ တကယ်တော့ သေတယ်ဆိုတာ
မရှိပါဘူး၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ပြဇာတ်ကြီးတစ်ပုဒ် က၊ နေသလို
ပဲကွ၊ ပြဇာတ်က၊ နေတုန်း အခန်းတစ်ခန်း ပြီးသွားရင်
နောက်တစ်ခန်းကူးဖို့အတွက် ကန့်လန့်ကာ ကျသွားတယ်
မဟုတ်လား၊ သေတယ်ဆိုတာ ကန့်လန့်ကာကျတာနဲ့
အတူတူပါပဲကွာ၊ သေဆုံးခြင်းဆိုတာ ဘဝတစ်ခုကနေ
နောက်ဘဝတစ်ခုကို ပြောင်းဖို့အတွက် ခဏကန့်လန့်ကာ
ကျသွားတာကွ၊ မင်းဟာ နောင်ဘဝမှာ ဘဝဇာတ်ခုံကို

ဆက်ပြီးက၊ ရဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာမှကြောက်စရာမလို
ပါဘူးကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က မုန်တိုင်းထန်နေသော
ပင်လယ်ပြင်ကိုကြည့်၍ အံ့ကိုကြိတ်ကာ ...

“သေရမယ်ဆိုတော့လည်း သေရတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့
ဘဝကို ဒီအတိုင်း အရှုံးမပေးချင်ဘူး၊ အစွမ်းရှိသမျှဆက်
ပြီး တိုက်ခိုက်ချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မာလိန်မှူးကြီးက ကျွန်ုပ်၏ပခုံး
ကိုဖက်ကာ ...

“ဘဝကိုအရှုံးမပေးတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူးပါတယ်ကွာ၊
ငါတို့အစွမ်းရှိသမျှ ရင်ဆိုင်လိုက်ဦးစို့”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောသည် မုန်တိုင်း
၏သယ်ဆောင်ရာသို့ တစ်ညလုံး မျောပါနေလေတော့၏။

မုန်တိုင်းသည် နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သည့်
အချိန်ထိ ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ ပိုမို၍ပင် ပြင်းထန်လာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သဘောပေါ်ရှိ ရွက်များအားလုံးကို ဖြုတ်ချပြီး မုန်တိုင်းသယ်ဆောင်ရာသို့ မျောပါနေရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သဘောသည် မုန်တိုင်း၏အလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် လေပြင်းတိုက်ခတ်ခြင်းကို အပြင်းထန်ဆုံးခံစားနေရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သဘောသည် မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ပင်လယ်ထဲ၌ ရက်ပေါင်းများစွာ မျောပါနေရလေရာ ပသျှူးကျွန်းဆွယ်ကို ကျော်လွန်ပြီး မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်မသိချေ။

တစ်ပတ်ပြည့်သောအခါ ရာသီဥတုအတော်အတန် ကောင်းမွန်လာသဖြင့် မာလိန်မှူးကြီးက သဘောရောက်ရှိသောအရပ်ကို ခန့်မှန်း၍ ...

“ငါတို့ တောင်တရုတ်ပင်လယ်ထဲကို ရောက်နေပြီထင်တယ်၊ ငါသို့သဘောက ပသျှူးကျွန်းဆွယ်ကိုတော့ ကျော်လွန်သွားပြီကွ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် မုန်တိုင်းစဲသွားပြီး ရာသီဥတုငြိမ်သက်သွားသဖြင့် ရွက်များကို ပြန်တင်ပြီး အမြန်ဆုံးကမ်းတစ်ခုသို့ကပ်ရန် ကြံစည်ကြ၏။

ထိုအချိန်၌ လေမှာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေဆဲဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ သဘောဦး၌ မှန်ဘီလူးတစ်လက်ဖြင့် ရှိနေသော ဗလကြီးက ...

“ကုန်းတွေ့ပြီဟေ့”

ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗလကြီး၏အသံကြောင့် ဝမ်းသာအားရ မပြေးထွက်၍ မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေကြောင်းသိရှိအောင် ထွက်ကြည့်ကြ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့သဘောသည် ရုတ်တရက် ရွေ့လျားခြင်းမရှိဘဲ ရပ်တံ့သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သဘောသည် သောင်ပြင်တစ်ခု၌ တင်လျက်သား ဖြစ်နေလေ၏။

သင်္ဘောနံဘေးမှ ရိုက်ပုတ်နေသော လှိုင်းလုံးကြီးများသည် သင်္ဘောကို ရေထဲသို့ တွန်းလှဲမတတ် ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုန်းမြေကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မြင်ရသော ကုန်းမြေသည် ကျွန်းတစ်ကျွန်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုကျွန်းသည် ကမ္ဘာ၏မည်သည့်အရပ်၌ရှိနေသော ကျွန်းဖြစ်သည် မသိချေ။

မာလိန်မှူးကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်၍ ...

“ငါတို့ မလက်ကာရေလက်ကြား ဝန်းကျင်က ကျွန်းတစ်ကျွန်းကိုများ ရောက်နေသလား မသိဘူး၊ ငါတို့ရောက်နေတဲ့အရပ်ကို တိတိကျကျ ခန့်မှန်းလို့မရဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။ လေပြင်းများတိုက်ခတ်ပြီး သင်္ဘောမှာလည်း သောင်တင်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အန္တရာယ်တွင်းထဲမှာပင် ရှိနေသေး၏။

လေနီကြမ်းမတိုက်မီ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း၌ လှေတစ်စီးရှိသော်လည်း မုန်တိုင်းကြောင့် တက်မကို ရိုက်ခတ်ပြီး သင်္ဘောမှ လွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။ မာလိန်မှူးကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အား ...

“သင်္ဘောပေါ်မှာပါတဲ့ လှေနှစ်စီးထဲက တစ်စီးကတော့ မုန်တိုင်းနဲ့ ပါသွားပြီ၊ ကျန်တဲ့တစ်စီးနဲ့ပဲ ကျွန်းကိုရောက်အောင် လှော်ခတ်သွားရမှာပဲ၊ အန္တရာယ်တော့များတယ်ဟေ့၊ အားလုံး သတိထားကြ”

ဟု ပြောကာ မာလိန်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ လှေကလေးကို သင်္ဘောနံဘေးသို့ တဖြည်းဖြည်း ချလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကြိုးလှေကားဖြင့် လှေပေါ်သို့ ဆင်းကြလေ၏။

မုန်တိုင်း၏အရှိန်မသေသေးသဖြင့် ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံး လှိုင်းလုံးကြီးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ရိုက်ခတ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေကလေးကို လှော်တက်ကိုယ်စီကိုင်၍ ဦးစားလှော်ခတ်ခဲ့၏။

လှိုင်းလုံးကြီးများကြား၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ကျောက်
ဆောင်ကြီးများ သွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာတတ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့လူစု
သည် အသက်ကိုပင် ရဲရဲမရှု့ခွဲချေ။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရှိမည်ဆို
သော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကျောက်တောင်များကြား၌ လှေကိုခက်
ခက်ခဲခဲ လှော်ခတ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လှေသည် ရေမိုင်သုံးမိုင်ခန့် ရောက်သော
အခါ အလွန်ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက လှေကိုကန့်
လန့်ဖြတ် တိုက်ခတ်လိုက်ရာ လှေမှောက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး
ပင်လယ်ထဲသို့ တကွတပြားစီ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားပြီး လှိုင်း
လုံးများကြားမှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားပြီး ကူးခတ်လေ
၏။

ထိုသို့ကူးခတ်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် ခြေကုန်လက်ပန်း
လုမတတ် ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရေကူးရင်း မောပန်းလွန်းသဖြင့် ပင်
လယ်ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်လုမတတ် ဖြစ်နေစဉ် လှိုင်းလုံးကြီး
တစ်လုံးက ပင့်တိုက်လိုက်ရာ ကမ်းခြေနှင့်နီးရာသို့ ရောက်သွား
လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အားတက်ပြီး ကမ်းဆီသို့ ကြိုးစားကူး
ခတ်လေရာ နောက်ဆုံးတွင် လက်ပန်းကျပြီး မေ့မြောသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် သတိရသောအခါ ကံကောင်းထောက်မ၍
ကမ်းဆီသို့ ရောက်ရှိနေလေ၏။

မုန်တိုင်းကြောင့် မသေနိုင်တော့ဟုတွေးကာ ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာလည်း ဖြစ်သွားလေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် လှိုင်းလုံးများ၏
အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းနိုင်သည် မဟုတ်သေးချေ။

လှိုင်းလုံးတစ်လုံးက ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာကို ပင်လယ်
ထဲသို့ ပြန်လည်ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သတိကြီးစွာထားပြီး ကမ်းခြေဘက်သို့
ပြန်လည်ကူးခတ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကူးခတ်ရင်း ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး
၏အနီးသို့ ရောက်သွားလေရာ ထိုကျောက်တုံးကြီးကို ဖက်တွယ်
ထားလိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းဆီသို့ ပြန်လည်ဦးတည်
နိုင်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သောင်ပြင်ကို ခြေချနိုင်သောအခါမှ
ပင် မိမိကိုယ်မိမိ အသက်ဘေးမှ ကျိန်းသေလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဟု
ယူဆလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သောင်ပြင်၌ထိုင်ရင်း ပင်လယ်ထဲသို့
လှမ်းမျှော်ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောမှ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်
တလေကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ကျွန်ုပ်၏အပေါင်းအဖော်များ ပင်လယ်တွင်း၌ သေ
ကြေပျက်စီးကုန်ပြီလား မသိ။

ခဏကြာလျှင် ဖော့ဦးထုပ်သုံးလုံးနှင့် ဖိနပ်တချို့
ကမ်းစပ်သောင်ပြင်သို့ လာရောက်တင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ပေါ်၌ မားတစ်ချောင်း၊ ရဲဘူးတစ်
ဘူးနှင့် မီးခြစ်တစ်လုံးသာ ပါရှိ၏။

မကြာမီ အမှောင်လွှမ်းလာပြီး ညအချိန်ရောက်လာ
သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အနီးဆုံး ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ဆောင်
အောက်၌ ခိုကပ်ရလေ၏။

မုန်တိုင်း၏အရှိန်ကြောင့် မိုးများအဆက်မပြတ် ရွာ
သွန်းနေလေရာ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ထိုင်နေရလေ၏။

ဤကျွန်းပေါ်၌ သားရဲတိရစ္ဆာန်များရှိလျှင် ခက်မည်
ဟုတွေးကာ ရင်မောနေမိ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးစင်စင်လင်းသောအခါ မုန်
တိုင်းစဲသွားပြီး ရာသီဥတုကောင်းမွန်လာလေ၏။

ပင်လယ်ပြင်၌ ကြောက်မက်ဖွယ် လှိုင်းလုံးများမရှိ
တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်း၏ဝဲယာသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှု
ရာ ဒီရေဖြင့် မျောပါလာသော ကျွန်ုပ်၏သင်္ဘောကို မြင်ရသဖြင့်
အလွန်အံ့ဩ ဝမ်းသာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်ပိုမို၍ ဝမ်းသာရသော အချက်မှာ ကျွန်းတစ်
နေရာ၌ လှိုင်းလုံးကြီးရိုက်ခတ်သဖြင့် မှောက်သွားသော လှေငယ်
လေးကို ပြန်လည်တွေ့ရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှေငယ်လေးကို မြင်သည်နှင့် သင်္ဘော
ဆီသို့ ရောက်အောင်သွားပြီး ကျွန်ုပ်အတွက် လောလောဆယ်
လိုအပ်သောပစ္စည်းများယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ယခုအခါ သင်္ဘောသည် ရေပြင်၌ နစ်မြုပ်ခြင်းမရှိဘဲ
တည့်မတ်စွာရှိနေလေရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သင်္ဘောပေါ်မှ မဆင်းခဲ့
လျှင် အသက်ရှင်မည်ဟုတွေးကာ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ခြင်းကို
နောင်တကြီးစွာ ရမိ၏။

သင်္ဘောပေါ်မှ မဆင်းခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး
ကျွန်းပေါ်၌ အစာရေစာမဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့ ဘဝသို့ ရောက်ရှိမည်
မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောရှိရာသို့ လှေငယ်လေးနှင့်
လှော်ခတ်သွားလေ၏။

သင်္ဘောရှိမည့်နေရာသို့ နာရီဝက်ခန့် လှော်ခတ်သွား
ရ၏။ သင်္ဘောအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကံကောင်းထောက်မ
စွာဖြင့် ကြိုးတစ်ချောင်း တွဲလောင်းကျနေသဖြင့် သင်္ဘောပေါ်သို့
တွယ်ကပ်တက်ရန် များစွာအဆင်ပြေသွားလေ၏။

သင်္ဘောပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ကမ်းခြေသို့ ကျွန်ုပ်
သယ်ဆောင်ရမည့် ပစ္စည်းများ မြှောက်မြားစွာရှိ၏။

သင်္ဘောပေါ်ရှိ ဘီစကစ်များမှာ ရေပင်မထိဘဲ
ကောင်းမွန်စွာ ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပေါင်မုန့်များကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာ
အားရ ပလုတ်ပလောင်း ဝါးစားနေမိ၏။

ပြီးနောက် ဘီစကစ်များကို သားရေအိတ်ထဲသို့
ထိုးသိပ်ထည့်နေမိ၏။

သင်္ဘောပေါ်၌ ကျွန်ုပ်အတွက် အလွန်အသုံးဝင်သော
ပေါင်မုန့်၊ ဆန်၊ ပြောင်းနှင့် အသားဘူး၊ ငါးဘူးများရှိ၏။

ထို့ပြင် လက်နက်များအဖြစ် သေနတ်၊ ယမ်းမှုန့်၊
ကျည်ဆန်၊ ဓားများကိုလည်း တွေ့ရှိရ၏။

အရက်စည်များကိုလည်း အကောင်းပကတိအတိုင်း
တွေ့ရှိရ၏။

ထိုပစ္စည်းများအားလုံးကို ကျွန်ုပ်၏လှေပေါ်သို့ တင်
ရန်သာရှိတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်တွင် တွေ့ရသော သေတ္တာ
သုံးလုံးထဲသို့ ပေါင်မုန့်၊ ဆန်၊ ပြောင်းနှင့် အမဲသားခြောက်များ
ကို ထည့်လေ၏။

ကျန်သောသေတ္တာများထဲသို့ အဝတ်အစားများ၊
လက်သမားပစ္စည်းများကို ထည့်လေ၏။

ယခုအချိန်၌ လက်သမားပစ္စည်းများသည် ကျွန်ုပ်
အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်ဖိုးရှိလေ၏။

ထို့နောက် ငှက်ပစ်သေနတ်၊ ခြောက်လုံးပြူးနှင့်
ယမ်းမှုန့်ထည့်သောဘူးများ၊ ကျည်ဆန်များကိုလည်း သယ်ယူခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပစ္စည်းများကို သယ်ယူပြီးနောက်
ကမ်းခြေသို့ လှေငယ်ဖြင့် ပြန်လည်လှော်ခတ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်မှပစ္စည်းများ ရရှိသောအခါ
ထိုပစ္စည်းများကို လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းဆည်းနိုင်ရန်အတွက် နေစရာ
တစ်ခုကို ရှာကြရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း
တွင် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ခါးကြား
ထိုး၍ တောင်ကုန်းထိပ်သို့ရောက်အောင် တွယ်ကပ်ပြီး တက်
လေ၏။

ကျွန်ုပ် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ
အရပ်လေးမျက်နှာကို ကြည့်ရှုပြီး အလွန်စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေသော
ကျွန်းသည် လေးဖက်လေးတန် ရေများဝိုင်းရံနေပြီး မြေပြင်ဟူ၍
မည်သည့်နေရာတွင်မျှ မမြင်ရချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်အတွင်းရှိ လူသူမနီးသော
ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ပြပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်
မင်းမြတ်သူရ
အမှတ်-၇ အသောကလမ်း၊ ကျောက်ပြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့
လိပ်စာဖြင့် ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော ကျွန်းသည် သူသူအရိပ်
အယောင်ဟူ၍ မတွေ့ရ။

ပင်လယ်ထဲရှိ လူမနီးသော ကျွန်းများ၌ နေထိုင်
လေ့ရှိသော လူရိုင်းများပင် ရှိပုံမရချေ။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကိုပင် ယခုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်
မမြင်ရသေး။

ကျွန်ုပ်သည် အနီးရှိသစ်ပင်ကြီးသို့ လာရောက်နား
သော ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ငှက်ပစ်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ချလိုက်၏။
ထို့နောက် ငှက်ကိုဖျက်၍ စားရန်ကြံလေ၏။

သို့သော် ငှက်ကြီး၏အသားမှ ပုပ်စော်နံ့လှသဖြင့်
စားနိုင်ဘဲ စွန့်ပစ်လိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောရီရာသို့ ပြန်လာပြီး လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို လှေဖြင့်သယ်ယူကာ ထိုနေ့ကမ်းနေ့လုံး အချိန်ကုန်ခဲ့ရ၏။

သင်္ဘောပေါ်မှ ကြိုးပုခက်တစ်လုံးနှင့် စောင်များကိုလည်း သယ်ယူခဲ့၏။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သင်္ဘောပေါ်မှ ရွက်ဖျင်စ၊ သင်္ဘောရွက်အဟောင်းများကို ရရှိသဖြင့် များစွာ အသုံးဝင်လှ၏။

ထိုပစ္စည်းများကို အသုံးပြု၍ ကျွန်ုပ်အတွက် နေရာတစ်ခု ဖန်တီးနိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်မှ သေနတ်ကျည်ဆန်များ၊ နှလုံးပြု၊ သေနတ်များကိုလည်း ထပ်မံရရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောသည် ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်သော သင်္ဘောဖြစ်သော်လည်း ပင်လယ်ဓားပြများ၏ရန်ကို ကာကွယ်ရန် လက်နက်များ ဆောင်ထားရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါ မာလိန်မျိုးကြီးနှင့် သင်္ဘောသားများအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြစ်မိ၏။ ထိုသူများ တစ်ယောက်မျှ အသက်ရှင်ပုံမရချေ။

ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ကံကောင်းလွန်း၍ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ငယ်တစ်ပင်ကိုခုတ်၍ မြေ၌စိုက်ကာ ရွက်ဖျင်များကို အပေါ်မှမိုးလေ၏။ သို့မှသာ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်မည်ဖြစ်၏။

ထိုနေရာ၏ပတ်လည်၌ အရက်စည်များ၊ သေတ္တာများကို ကာရံ၍ တဲငယ်တစ်လုံး ပြုလုပ်၏။ တဲ၏အပေါက်ကို ယှဉ်ချပ်များဖြင့် ကျွန်ုပ်၏တဲငယ်ကို လုံခြုံစွာ ကာကွယ်ထားသဖြင့် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏ရန်မှ လုံခြုံသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တဲအတွင်း မြေကြီး၌ ဝါးဖြင့်ကွပ်ပစ်တစ်ခုကိုပင် ပြုလုပ်လိုက်လေ၏။

သဘောပေါ်မှ ရရှိသော လက်သမားပစ္စည်းများသည်
ကျွန်ုပ်အတွက် များစွာအသုံးဝင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ညအိပ်သောအခါ ခေါင်းအုံးအောက်
၌ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်ကိုထားပြီး နှလုံးပြူးသေနတ်
ကို လက်လှမ်းမီရာ၌ ထောင်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညက ပစ္စည်းများ သယ်ယူရုံမက တဲကိုပါ
ဆောက်ရသဖြင့် မောပန်းကြီးဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွား
လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်သည်မှာ ငါးရက်ရှိ
ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် သဘောပျက်ပေါ်သို့ လေးကြိမ်တိုင်တိုင်တက်ပြီး
လက်ဖြင့်သယ်ဆောင်လိုရသမျှ ပစ္စည်းများကို သယ်ယူခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရန်အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်ရန် လူ
တစ်ဦးအနေဖြင့် လက်နက်ခဲယမ်းများ ပြည့်စုံနေသော်လည်း
မကျေနပ်ဘဲ လောဘတကြီး သယ်ယူနေမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် ရေကျချိန်တိုင်း သဘောဆီသို့
သွားပြီး သယ်လိုရသမျှ အကုန်သယ်နေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဆန်တစ်အိတ်၊ အရက်စည်တစ်လုံးနှင့်
သကြားသေတ္တာတစ်လုံး၊ သွပ်ကြိုးတစ်ခွေယူဆောင်ပြီး ကျွန်ုပ်၏
သယ်ယူမှုများ အဆုံးသတ်သွားလေ၏။

ယခုနောက်ဆုံးအခေါက် ယူဆောင်လာသော ပစ္စည်းများထဲတွင် သွပ်ကြိုးခွေများသည် နောင်တွင် ကျွန်ုပ်အတွက် အသုံးအဝင်ဆုံး ဖြစ်လေ၏။

ထိုနေ့ညက ကျွန်ုပ်အိပ်စက်ချိန်၌ လေပြင်းများတိုက် ခတ်လာသဖြင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါ ပင်လယ်ဆီသို့ ကြည့်လေရာ ကျွန်ုပ်သင်္ဘောကြီး နှစ်မြှုပ်သွားကြောင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် မြင်တွေ့ရ၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်များအတွင်း လူရိုင်းများနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့၍ ဥစ္စာစီးပွားရှာဖွေထားသမျှ ပင်လယ်အောက်သို့ ရောက်ရှိသွားချေပြီ။ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းလှပေစွ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်း ကင်းဝေးစေရန် သင်္ဘောပျက်ခြင်းအကြောင်းကို မတွေးတော့ဘဲ မေ့လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ရှိအခြေအနေကိုသာ လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစားလေ၏။

ကျွန်းပေါ်ရှိ လူသားစား လူရိုင်းများရှိပါက ၎င်းတို့၏ရန်မှ ကာကွယ်ရန် အရေးတကြီးဆုံးဖြစ်၏။

ထို့ပြင် သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးများ၏ ရန်မှလည်း ကာကွယ်ရဦးမည်။

ကျွန်ုပ် လက်ရှိတည်ဆောက်ထားသော ယာယီတံမှာ ပင်လယ်နှင့် နီးကပ်ကာ မြေပြန့်၌ တည်ရှိသဖြင့် အတည်တကျ နေထိုင်ရန် သင့်တော်ခြင်း မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်၏တံသည် စိမ့်စမ်းရေရရှိနိုင်သော နေရာနှင့် အတော်အတန်ဝေးခြင်းကိုလည်း နှစ်သက်ခြင်းမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် အတည်တကျ နေထိုင်ရန် ယခုနေရာထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သော နေရာကို ရှာဖွေရပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ရှာဖွေရင်း တောင်ကုန်းတစ်ခု၏ အောက်ခြေ၌ လွင်ပြင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

တောင်ကုန်း၏နံရံသည် မတ်စောက်လွန်းသဖြင့် ဘောင်ပေါ်မှ မည်သူမျှ ဆင်းသက်မလာနိုင်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် တောင်နံရံကို ကျွန်ုပ်၏အိမ်အနောက်၌
တံတိုင်းပြုလုပ်ပြီး တံတစ်လုံးထိုးရန် ကြံစည်၏။

ကျွန်ုပ်၏တဲအရှေ့၌ ပေတစ်ရာခန့်ကျယ်သော မြက်
ခင်းရှိသဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ဥယျာဉ်ငယ်လေးကဲ့သို့ ရှိနေ
လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာလေးကို အလွန်နှစ်သက်ပြီး
အတည်တကျ နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်မဆောက်မီ သစ်ပင်ငယ်များကို
ခုတ်လှဲ၍ ခြံစည်းရိုးတိုင်အဖြစ် ပြုလုပ်လေ၏။ ခြံစည်းရိုးတိုင်ကို
သင်္ဘောပေါ်မှရရှိသော သွပ်ကြိုးများဖြင့် သွယ်တန်းထားလေရာ
ကျွန်ုပ်၏ခြံစည်းရိုးသည် လူနှင့်တိရစ္ဆာန်များ အလွယ်တကူ မဝင်
နိုင်အောင် လုံခြုံသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ခြံစည်းရိုးမှာ ခံတပ်ငယ်လေးကဲ့သို့ ဖြစ်
သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်သမျှ စားနပ်ရိက္ခာနှင့် လက်နက်ခဲယမ်း
များကို ခြံစည်းရိုးအတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း သွင်းလေ၏။

ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေသောအရပ်၌ မိုးကြီးလွန်းသဖြင့်
သင်္ဘောရွက်တို့မှ ဖြတ်ယူခဲ့သော ဆီစိမ်းရွက်ဖျင်ကြမ်းများကို
အမိုးအဖြစ် မိုးလေ၏။

အမိုးအောက်သို့ ရေစိုမခံနိုင်သော ရိက္ခာပစ္စည်းများ
ကို ရွှေ့ပြောင်းလေ၏။

ထို့နောက် တောင်နံရံကို အိမ်နောက်ဘက် အကာ
အဖြစ် ပြုလုပ်ကာ တံတစ်လုံးထိုးလေ၏။

တဲအတွင်း ကျွန်ုပ်၏အိပ်စက်ရန် ကြိုးပုခက်ကို
ဆင်ထားလေ၏။

ထိုကြိုးပုခက်သည် မာလိန်မှူးကြီး ဦးဘသိုက်၏
ပစ္စည်းဖြစ်သဖြင့် ၎င်းကို သတိရပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တဲကလေးကိုကြည့်၍ စိတ်ကူးတစ်မျိုး
ပေါက်ပြီး တဲအနောက်ဘက်တောင်နံရံကို သံတူရွင်းဖြင့် တဖြည်း
ဖြည်း တူးလေရာ မကြာမီ လိုဏ်ဂူသဖွယ် အခန်းငယ်လေးတစ်
ခန်းကို ရရှိလေ၏။

ထိုအခန်းငယ်လေးသည် ကျွန်ုပ်၏တဲအတွင်း၌ အလုံ
ခြုံဆုံးနေရာဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်မှ ရရှိသော ယမ်းမှုန့်များ
ကို အဖိုးတန်မှန်းသိသဖြင့် သားရေအိတ်များဖြင့် အထုပ်ငယ်များ
ထုပ်ကာ ဝန်ရုံရှိ အပေါက်ငယ်များ၌ ထည့်သွင်းထားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် လူသူကင်းမဲ့သော ကျွန်းတစ်ကျွန်း၌
ကျွန်ုပ်ဘဝကို ရပ်တည်နိုင်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းပေါ်၌ ဆိတ်အုပ်
ကြီးတစ်အုပ်ကို စတင်တွေ့ရှိလေ၏။

ကျွန်းပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိပြီး ပထမဆုံးတွေ့ရ
သော တိရစ္ဆာန်များပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်းပေါ်၌ ဆိတ်များ ရှိနေသဖြင့် တစ်ချိန်က
ကျွန်း၌ လူများနေထိုင်လေသလောဟု တွေးမိလေ၏။

ကျွန်းပေါ်၌ လူသားစား လူရိုင်းများ ရှိနေသလော။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိတ်အုတ်ထဲမှ ဆိတ်ကြီးတစ်ကောင်
ကိုပစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ခံတပ်ရှိရာသို့ ထမ်းလာခဲ့၏။

ခဲတပ်သို့ရောက်သောအခါ ဆိတ်ကြီးကိုဖျက်၍
အသားအနည်းငယ်ကို ချက်ပြုတ်လေ၏။

ကျွန်အသားများကို ရက်ရှည်လများ စားသောက်
ရန် အခြောက်လှမ်းထားလေ၏။

ဆိတ်တစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် ရက်ပေါင်း
များစွာ စားသောက်ရန် ရိက္ခာအဖြစ် ဖူလုံသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၌ရှိသော ရိက္ခာများအနက် ဆန်ကို အဓိက
ထား၍ ချွေတာစားသောက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိပြီး ဆယ်ရက်
ကျော်သောအခါ ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသောနေ့ကို ပြန်လည်
စဉ်းစားလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ် ကျွန်းပေါ်ရောက်ရှိသောနေ့သည်
ဇွန်လ(၁၉)ရက်နေ့ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ကျွန်းပေါ်သို့ ယူဆောင်လာသော
လှေခံရံပျဉ်းချပ်ကြီးကို ခြံအရှေ့၌ ဆိုင်းဘုတ်ကဲ့သို့ စိုက်ထူ
လိုက်ပြီး ...

ဤကျွန်းကလေးပေါ်သို့ ၁၉၂၅-ခုနှစ်
ဇွန်လ(၁၉)ရက်နေ့တွင် သေကံမရောက်
သက်မပျောက်ဘဲ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ဟု ရေးထိုးခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍
ပျဉ်ပြားပေါ်၌ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိသော နေ့ရက်များကို ဓားဖြင့်ထစ်
၍ သေးငယ်သော အမှတ်အသားများကို ပြုလုပ်လေ၏။

ထိုအမှတ်အသားလေးများကို ရေခွတ်ကြည့်လျှင်
ကျွန်းပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသော နေ့များကို တွက်ချက်နိုင်လေ
၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်မှ ရရှိသော စာရွက်များ
နှင့် ခဲတပ်များကို သေချာစွာ သိမ်းဆည်းထားလေ၏။

ထိုပစ္စည်းများသည် ကျွန်ုပ်၏ဖြစ်ရပ်များကို မှတ်
တမ်းတင်ရာ၌ များစွာအသုံးဝင်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းပေါ်၌ ဖျင်းရိငြီးငွေ့သည့်အခါ
တဲအိမ်အနောက်ရှိ လိုဏ်ခေါင်းလေးကို သံတူခွင်းတစ်လက်ဖြင့်
ချဲ့ထွင်နေ၏။

ထိုလိုဏ်ခေါင်းလေးသည် ကျွန်ုပ်အတွက် များစွာ
လုံခြုံစိတ်ချရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စားရေးသောက်ရေးအတွက် စားပွဲတစ်လုံး၊
ကုလားထိုင်တစ်လုံး လိုအပ်သည်ဟု တွေးမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့်
စားပွဲကုလားထိုင် ပြုလုပ်ရန် လေ့လာနေရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းပေါ်ရောက်မှ လက်သမားပညာ
ကို စတင်လေ့လာနေရသောအဖြစ်ကို တွေးပြီး တစ်ကိုယ်တည်း
ဟားတိုက်ရယ်လာမိ၏။

ကျွန်ုပ်အဖြစ်သည် ယခုမှ ကျောင်းခေတ်သို့ ပြန်
လည်ရောက်ရှိနေသကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲကုလားထိုင်များ ပြုလုပ်ရန်
သင်္ဘောပေါ်မှ ရရှိသော သစ်များကို အသုံးပြုလေ၏။

ထိုသစ်များ ကုန်သွားပါက ကျွန်းပေါ်ရှိ သစ်များ
ကို အသုံးချရန် ကြိုတင်လေ့လာနေရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲကုလားထိုင်များကိုသာမက လိုဏ်
ဂူနံရံများသို့ သပ်များရိုက်သွင်းပြီး စင်ငယ်လေးများ ပြုလုပ်ကာ
ကျွန်ုပ်၏သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်များကို တင်လေ၏။

ထို့ပြင် အခြားသော စင်ငယ်လေးများပြုလုပ်၍
လက်နက်ခဲယမ်းများကို တင်ဆောင်ထားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏လိုဏ်ဂူထဲရှိ အခန်းလေးသည်
လက်နက်တိုက်လေးနှင့်ပင် တူနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိပြီး မကြာခဏ
ဆိုသလိုပင် ကျွန်း၏အမြင့်ဆုံး၌ရှိသော တောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်
၍ ပင်လယ်ပြင်၌ သင်္ဘောတစ်စင်းတလေ တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာ
ဖွေမိလေ၏။

သို့သော် ပင်လယ်ပြင်၌ မည်သည့်သင်္ဘောကိုမျှ
မတွေ့ရချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းပေါ်၌ နေထိုင်ရသော နေ့ရက်
များမှ ငြီးငွေ့မှု ပြေပျောက်စေရန် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးရန် ကြံ
စည်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် ရိုသေစွာသိမ်းဆည်းထားသော
စာရွက်လွှတ်များနှင့် ခဲတံကိုထုတ်ကာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအစဉ် ...

“၁၉၂၅-ခု၊ ဇွန်လ(၁၉)ရက်နေ့တွင် လူသူမနီးသော သမုဒ္ဒရာအလယ်မှ ကျွန်းကလေးသို့ ကျွန်ုပ် စတင်ရောက် ရှိခဲ့လေ၏။”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့တာ ကျွန်းပေါ်တွင် လှုပ်ရှား ရန်ကန်ခဲ့သမျှ ညနေစောင်း၌ ဒိုင်ယာရီရေးမှတ်နေမိ၏။

သို့သော် ညနေစောင်း၌ နေရောင်မရှိတော့သဖြင့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးရန် ကျွန်ုပ်အတွက် အခက်အခဲ ဖြစ်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာရေးရန် မီးအိမ်တစ်ခုရှိလျှင် ကောင်း မည်ဟုတွေးကာ မီးအိမ်တစ်ခု ရရှိရန် ကြံဆရလေတော့၏။

ထို့နောက် မီးအိမ်ပြုလုပ်ရန် အကြံရရှိသွားပြီး ကျွန်းတစ်နေရာရှိ စမ်းချောင်းသို့သွားကာ ရွှံ့စေးများကို ရယူ လေ၏။

ထိုရွှံ့စေးများကို ဦးစွာ အလုံးတစ်ခုဖြစ်အောင် လုံးပြီး ကြိုးစားပမ်းစားဖြင့် ခွက်ကလေးတစ်ခုရအောင် ကြိုးပမ်း လေ၏။ ပြီးနောက် ခွက်ကိုနေပူလှန်းပြီး မာအောင်ပြုလုပ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်သော ရွှံ့စေးခွက်ကလေး မာသွားလျှင် တိရစ္ဆာန်များမှ အဆိပ်ငြိမ်းမှုကို မီးဖိုပေါ်တွင်တင်၍ ပူအောင် ပြုလုပ်လေ၏။ ထိုအခါ တိရစ္ဆာန်အဆိပ်များမှ ဆီကိုရရှိပြီး ခွက် ထဲသို့ထည့်ကာ ကြိုးစငယ်လေးများကိုကျစ်၍ မီးစာအဖြစ် အသုံး ပြုလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်အတွက် ဒိုင်ယာရီရေးရန် မီးအိမ် ကို ရရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းထဲ၌ ကျွန်ုပ် စပါး ခိုက်သော အကြောင်းလည်း ပါရှိ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် စပါးနှင့် ပြောင်းများကို အိတ်များနှင့်ထည့်ထားပြီး သုံး၍ကုန်သော အိတ်ထဲသို့ အခြားသော ပစ္စည်းများထည့်ရန် အိတ်ထဲရှိ စပါးနှင့်ပြောင်းများကို စမ်းချောင်း အနီး၌ သွန်ချခဲ့၏။

ထိုသို့သွန်ချပြီး များမကြာမီ ကျွန်ုပ်အလွန်အံ့သြ သော ဖြစ်ရပ်ကို ကြုံရ၏။

ထိုဖြစ်ရပ်မှာ စမ်းချောင်းအနီး မြေကွက်လပ်၌
အပင်စိမ်းစိမ်းလေးများ ပေါက်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာအားရ
အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ငါစားမယ့် အစားအသောက်တွေ
ကို ဒီနေ့ကစပြီး ငါကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးလို့ ရပြီဟေ့၊ ငါ
ထမင်းမဝတ်တော့ဘူး။”

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းပေါ်၌ နေထိုင်စဉ် သင်္ဘောပေါ်မှ
ရရှိသော ဆန်အိတ်များကို အထူးဂရုစိုက်ပြီး စားသောက်ရ၏။

ကျွန်းပေါ်၌ ကျွန်ုပ်အတွက် အရှားပါးဆုံးမှာ ဆန်
ပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆန်နှင့် ဂျုံကို ကိုယ်တိုင်
စိုက်ပျိုးရန် စတင်ကြိုးစားခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိုးရွာပြီးစအချိန်လောက်တွင် စပါးနေ
နှင့် ဂျုံစေ့များကို မြေကွက်ထဲ၌ တစ်ဝက်စီခွဲပြီး မျိုးစေ့များချ
လိုက်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်စိုက်ပျိုးပြီး မိုးမကျသဖြင့် မျိုးစေ့
များ လုံးဝမပေါက်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြေခြောက်လွန်းသဖြင့် မျိုးစေ့များမ
ပေါက်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပြီး ကျန်ရှိသော မျိုးစေ့များကို
စိုစွတ်သောမြေပေါ်တွင် ကြံ့ဖြန့်လိုက်၏။

ထို့နောက် မိုးများရွာသွန်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မျိုး
စေ့များမှ အစုံအညောင်းပေါက်ကာ အပင်ဖြစ်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်
သည် လက်တွေ့စိုက်ပျိုးကြည့်ရင်း သီးနှံစိုက်ပျိုးခြင်းကို နားလည်
လာပြီး တစ်နှစ်အတွင်း ပျိုးချိန်ရိတ်သိမ်းချိန် နှစ်ချိန်ရှိကြောင်း
ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းခြေမှ ကျွန်းအတွင်းသို့
နှစ်မိုင်ခန့်ဝင်ရောက်ပြီးနောက် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောင်ကြား
တစ်ခုထဲသို့ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ထိုလျှို့ဝှက်အနီး၌ စိမ့်စမ်းရေ တသွင်သွင်စီးဆင်း
နေပြီး ဖရဲသီးများနှင့် သစ်ပင်ကြီးများပေါ်သို့ နွယ်တက်နေသော

စပျစ်ပင်ကြီးများကို တွေ့ရလေ၏။ စပျစ်ခိုင်ကြီးများမှာ ကြီးမားလွန်းလှ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စပျစ်သီးများကို ဝမ်းသာအားရ မြည်းစမ်းကြည့်လေရာ အလွန်ချိုမြိန်ပြီး အရည်ရွမ်းနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

အချို့နေရာများ၌ ရှောက်သီးနှင့် လိမ္မော်သီးများကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုတောင်ကြားသည် ကျွန်းပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေသော လူတစ်ယောက်အတွက် ပျော်စရာသုခဘုံပင်ဖြစ်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် စပျစ်သီးများကို အခြောက်လှန်းကာ ပုံးထဲတွင် သိမ်းစည်းထားလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် တောင်ကြားထဲသို့ မကြာခဏသွား၍ အသီးအနှံများကို ခူးဆွတ်လေ၏။

နောက်ပိုင်း၌ တောင်ကြားမှ မပြန်ချင်တော့သဖြင့် ထိုနေရာ၌ တဲတစ်လုံးကို ထပ်မံတည်ဆောက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပျင်းရိသည့်အချိန်တိုင်း တောင်ကြားအိမ်ကလေးသို့ လာရောက်၍ အပန်းဖြေလေ့ရှိ၏။

ထိုအိမ်ကလေး၌ ကျွန်ုပ် အမြဲနေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်သေးချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းစပ်ရှိတောင်ကုန်းများပေါ်သို့တက်၍ အကူအညီပေးနိုင်မည့် သင်္ဘောကို မကြာခဏ စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုရသောအလုပ် ရှိသေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့အချိန်ထိ ပင်လယ်ပြင်၌ သင်္ဘောတစ်စီးတလေမျှ မတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်းပေါ်၌ တစ်သက်လုံး အရိုးထုပ်ရတော့မှာလားဟုတွေးကာ စိတ်ဓာတ်ကျသလို ဖြစ်မိ၏။

မြို့ပေါ်၌ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖခင်ကို မကြာခဏ သတိရ၏။

ဖခင်၏စကားကို နားထောင်ပြီး မြို့ပေါ်၌သာ ကုန်သည်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့လျှင် ကောင်းလေစွဟု နောင်တရမိ၏။

ဖခင်သည် ပင်လယ်ပြင်၌ မိမိသေဆုံးပြီထင်ကာ များစွာကြေကွဲဝမ်းနည်းရပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းများကိုတွေးလျှင် စိတ်
ဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် အမြန်မေ့ပျောက်လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်းပေါ်၌ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား အပြည့်ဖြင့် ရင်ဆိုင်
ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ် ကျွန်းသို့ရောက်ရှိသည်မှာ ခြောက်လတင်း
တင်း ပြည့်ပေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏အမှတ်အသားများကို ရေထွက်ကြည့်ရာ
ဓားထစ်ရာပေါင်း ၁၈၀ အထိ ရှိနေပေပြီ။

ယနေ့အထိ ကျွန်းပေါ်၌ ကယ်သူဝေးနေသေး၏။

မှတ်တမ်းရေးရန် စာရွက်များ ကျန်ရှိသေးသော်
လည်း ခဲတံများကုန်လုနီးပါး ဖြစ်နေလေ၏။

ဤပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ခဲတံမရှိသဖြင့် နေ့စဉ်မှတ်
တမ်းကို ခပ်တိုတိုသာ ရေးဖွဲ့ရတော့မည်။

ထိုသို့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးဖွဲ့ရင်း ငှက်မွေးများမှ
ကလောင်တံလုပ်သော စိတ်ကူးကို ရရှိခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်၏မီးဖိုထဲရှိ မီးသွေးကို မင်အဖြစ် အသုံးပြု
လေ၏။

ထိုအခါမှသာ ကျွန်ုပ်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ပြည့်
ပြည့်စုံစုံ ရေးဖွဲ့နိုင်လေ၏။

တစ်နေ့သောနံနက် ကျွန်ုပ် စိုက်ခင်းကိုရောက်ပြီး
စိုက်ခင်းထဲရှိ မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်
၏။

“အမယ်လေး ... ငါ့ရဲ့အပင်တွေ ကုန်ပါပြီ”

ကျွန်ုပ်၏စိုက်ခင်းထဲရှိ အပင်များကို ဆိတ်များက
စားသွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆိတ်များမဝင်နိုင်ရန် ယာခင်း၏
ပတ်ပတ်လည်၌ ခြံစည်းရိုးအကာအရံများ ပြုလုပ်ရလေ၏။

ထိုသို့စည်းရိုးများ ပြုလုပ်ပြီးသောအခါမှသာ ဆိတ်
များ၏ရန်မှ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဆိတ်များ၏အန္တရာယ်မှ
ကာကွယ်ရန် ဖမ်းဆီးပြီး မွေးမြူထားရန် စိတ်ကူးရ၏။ ဆိတ်မများ

ထဲမှ ဆိတ်နို့ကို ရရှိနိုင်သဖြင့် ဆိတ်နို့မှ ထောပတ်ဒိန်ခဲများ ရရှိ
နိုင်၏။

တစ်ချိန်ချိန်၌ ကျွန်ုပ်၌ရှိသော သေနတ်များ၏
ကျည်ဆန် ကုန်သွားလျှင်ပင် ဆိတ်များမွေးမြူထားလျှင် ဆိတ်သား
နှင့် ဆိတ်နို့ကို မပြတ်ရရှိနိုင်သည်ဟု တွေးမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိတ်များကို အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းဆီး
နိုင်ရန် ထောင်ချောက်တစ်ခု ပြုလုပ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆိတ်
များသွားလေ့ရှိသော နေရာ၌ တွင်းများတူးပြီး တွင်းပေါ်၌ သစ်
ရွက်သစ်ခက်များဖုံးကာ ဆိတ်များနှစ်သက်သော စပါးနံ့နှင့်
ထမင်းခြောက်များကို ကြံဖြန့်ထား၏။

ထိုသို့ ထောင်ချောက်တစ်ခု ပြုလုပ်ပြီး များမကြာမီ
တွင် ကျွန်ုပ်၏ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ ဆိတ်ကလေးငါးကောင်
မိနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုဆိတ်များသည် နှစ်ကောင်မှာ အထီးဖြစ်ပြီး
သုံးကောင်မှာ အမများဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိတ်များကို ခဲယဉ်းစွာဖမ်း၍ ကြိုးချည်ကာ အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိတ်များကို ယဉ်ပါးအောင် အစာကျွေးပြီး ရင်းနှီးမှုရယူခဲ့လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဆိတ်ကလေးငါးကောင်မှ ပေါက်ဖွားပြီး ကျွန်ုပ်၏အိမ်ဝန်းကျင်၌ ဆိတ်အုပ်ကြီးပင် ဖြစ်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပေတစ်ရာဝန်းကျင်ရှိသော ခြံစည်းရိုးကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ပြီး ဆိတ်များကို မွေးမြူထားလေ၏။

ထိုခြံဝန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ဆိတ်များစားသောက်ရန် စားကျက်မြေရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိတ်များသည် အသားအတွက်သာမက နို့များလည်း ရရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိတ်နို့ကိုပင် မဆိုထားနှင့် နွားနို့ကိုပင် မညှစ်ဖူးသော်လည်း ကျွန်းပေါ်၌ ဆိတ်နို့ကို ရအောင်ညှစ်နိုင်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် နေ့စဉ် ဆိတ်နို့များ မြောက်မြားစွာရသဖြင့် ထောပတ် နှင့် ဒိန်ခဲများကို မစားချင်မှအဆုံး စားရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ကျွန်းမှာနေထိုင်ရခြင်းသည် တဖြည်းဖြည်း လွယ်ကူချောမွေ့လာလေ၏။

ဝေဖန်စာ၊ နာဂြံဝေဖန်စာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသားကလပ်၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်စာဖြင့် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်း၏တစ်နေရာရှိ အလွန်လှပသော
နေရာ၌ ကြက်တူရွေးများကို တွေ့ရလေ၏။

ကြက်တူရွေးများထဲမှ တစ်ကောင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ
ဖမ်းဆီး၍ စကားသင်ပေးရန် ကြိုးစားခဲ့လေ၏။

ကြက်တူရွေးသည် အချိန်အတော်ကြာ သင်ကြားပြီး
မှသာ ကျွန်ုပ်၏အမည် ပင်လယ်ပျော်စင်ယော်ကို ခေါ်နိုင်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကြက်တူရွေးအား ရွှေဥဟု အမည်ပေး
ထားပြီး “ရွှေဥ”ဟု ခေါ်ဝေါ်တတ်ရန် တစ်လခန့် ခက်ခက်ခဲခဲ
သင်ကြားပေးလိုက်ရလေ၏။

ထိုမှတစ်ဖန် ကျွန်ုပ်သည် ကြက်တူရွေးအား “ကွမ်း
တောင်ကိုင်းလေးရွှေဥ”ဟု သင်ကြားပေးလေရာ ကြက်တူရွေးသည်

အတန်ကြာသောအခါ “ကွမ်းတောင် ကိုင်ရွှေဥ” ဟု ခေါ်ဝေါ်တတ်လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကြက်တူရွေး စကားပြောသဖြင့် အလွန်ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။ ကျွန်းပေါ်ရောက်ပြီး ပထမဦးဆုံး မြန်မာစကားသံကို စတင်ကြားရလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ချက်ပြုတ်ရန် အိုးများကို စမ်းသပ်ပြုလုပ်ရန် ကြိုးစား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရွှံ့စေးများဖြင့် အိုးများပြုလုပ်ပြီး အိုးများခိုင်ခန့်ရန် မီးဖုတ်ဖို့ ကြိုးစားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အိုးများသည် လှပခြင်းမရှိချေ။ သို့သော် ကျွန်းပေါ်တွင် နေထိုင်သော ကျွန်ုပ်အတွက် အိုးများသည် များစွာအသုံးဝင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိုးများပြုလုပ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ကျွမ်းကျင်လာလေရာ အိုးကြီးများကိုပင် ပြုလုပ်နိုင်လာ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် အိုးများဖြင့် ပေါင်မုန့်များကိုပင် ဖုတ်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အပင်ငယ်လေးများ၏ အကိုင်းကို ခုတ်လှဲ၍ ခြင်းများယက်တတ်အောင် သင်ယူခဲ့၏။

ခြင်းများအောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်သောအခါ ခူးဆွတ်၍ ရရှိသောသစ်သီးများနှင့် ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးပြီး ရရှိသည့်ငှက်များကို သယ်ဆောင်နိုင်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ် ကျွန်းသို့ရောက်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိခဲ့လေ၏။ ကျွန်း၌တစ်နှစ်ခန့် တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်ပြီး ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာမိ၏။

ထိုခံစားမှုမှာ လူသူအရောက်အပေါက်မရှိသော တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး အေးချမ်းသာယာသည့် ကျွန်းကလေး၌ နေထိုင်ရခြင်းသည် လောကနိဗ္ဗာန်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်လာမိ၏။

ကျွန်းသို့ရောက်ပြီး ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြောင်းလဲသွားသော ကျွန်ုပ်၏စိတ်သဘောထားပင်ဖြစ်၏။ လူ့လောကလူ့ကမ္ဘာ၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လောဘ ဒေါသ မောဟ စိတ်များထားက ပြိုင်ဆိုင်ကြ၏။

မနာလိုဝန်တိုစိတ်ထားခဲ့ကြ၏။ ဂုဏ်ပကာသနများကို မက်မောခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်း၌တစ်နှစ်ခန့် နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ဂုဏ်ပကာသနဆိုသော အရာသည် မည်သည့်တန်ဖိုးမျှ မရှိကြောင်း ရိပ်စားမိလာ၏။

ကျွန်း၌နေထိုင်မည့်သူသည် ဂုဏ်ပကာသနများထက် လက်တွေ့ကျကျ လိုအပ်သောအရာများကိုသာ အလိုရှိ၏။

ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော သီးခြားတံတားလေး၌ ဂုဏ်ပကာသနဆိုသည်မှာ အလကားဖြစ်၏။

ကျွန်း၌ ဂုဏ်ပကာသနသည် အုန်းသီးတစ်လုံး လောက်မျှပင် အသုံးမဝင်ချေ။

ဤမျှအဓိပ္ပာယ်မဲ့သော ဂုဏ်ပကာသနကိုပင် မြို့ပြရှိ လူများ အရူးအမူးလိုချင်နေကြ၏။

ဂုဏ်ပကာသနအတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ အလုပ်များကို ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်နေကြ၏။ သနားဖွယ် ကောင်းလှပေစွ။

မိုးမရွာသောနေ့များ၌ ကျွန်ုပ်သည် စားနပ်ရိက္ခာ ရရှိရန် အမဲလိုက်ထွက်လေ့ရှိ၏။

အမဲလိုက်ပြီး ရရှိသောအမဲကိုဖျက်ပြီးနောက် တာရှည်ခံအောင် အခြောက်လှမ်းသောက်စွဲများကို ပြုလုပ်ရ၏။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ် တက်လေ့ရှိသော 'တောင်ကုန်းပေါ်သို့ မကြာခဏတက်ပြီး ပင်လယ်ပြင်၌ သင်္ဘောများ တွေ့လိုတွေ့ငြား မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုတောင်ကုန်းပေါ်တွင် ထင်းခြောက်များကို အသင့်ပြင်၍ ပုံထားလေ၏။

အကယ်၍ ပင်လယ်ရေပြင်၌ သင်္ဘောတစ်စင်းတွေ့ပါက ကျွန်ုပ်ရှိရာကျွန်းသို့ မြင်နိုင်ရန် ထင်းပုံကြီးကို မီးရှို့ရန် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်ကြည့်ရင်း
ရာသီဥတု အလွန်သာယာသောနေ့တစ်နေ့၌ ဟိုးအဆေး၌ ကုန်း
မြေလိုလို အရာများကို မြင်တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ထိုနေရာ
သည် ကျွန်းမဟုတ်ဘဲ ကုန်းမြေဖြစ်လေသလားဟု စဉ်းစားဆင်
ခြင်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ လှေတစ်စီးလုပ်ရန်
အကြံဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်လမ်းမျှော်ကြည့်၍ မှိန်ပြပြ မြင်ရသောအရပ်
သို့ လှေရှိလျှင် ကျွန်ုပ်သွားရောက်နိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှေတစ်စီးဖြစ်ရန် မည်သို့ ကြိုးပမ်း
ရမည်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်၏။

ကျွန်ုပ်တို့အရပ်ရှိ လှေများကိုမြင်ယောင်ကြည့်၏။

ကျွန်ုပ်၌လက်သမားကိရိယာများရှိသော်လည်း ထို
လှေမျိုးလုပ်ရန် မလွယ်ကူလှချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းထဲသို့ မိတ်ဆွေ
လူရိုင်းများ၏ လှေပြုလုပ်ပုံ ဝင်ရောက်လာ၏။

လူရိုင်းများသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲပြီး
ထိုသစ်ပင်ကြီးအား နှစ်ပိုင်းဖြစ်အောင် ခွဲခြမ်းလိုက်၏။

ပြီးနောက် သစ်ပင်၏အောက်အပိုင်း တစ်ပိုင်းရှိ
အတွင်းသားများကို ထွင်းထုတ်ပစ်ကာ သစ်ထွင်းလေးများ ပြုလုပ်
လေ့ရှိ၏။

လူရိုင်းများ ပြုလုပ်သော သစ်ထွင်းလေးကိုမူ ကျွန်ုပ်
တစ်ကိုယ်တည်း တည်ဆောက်နိုင်မည်ထင်၏။

ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်တည်းဖြင့် သစ်ထွင်းလှေပြုလုပ်
သောအလုပ်မှာ အလွန်ပင် ခက်ခဲလှ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တောထဲသို့သွားပြီး သစ်ထွင်းလှေပြု
လုပ်မည့် သစ်ပင်ကို ရွေးချယ်ရ၏။

ထိုသစ်ပင်သည် ရှေးနေ့နှစ်နှစ်ကပင်သောအရပ်၌
ရှိနေပြန်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲပြီး သစ်ပင်ကိုလွှဲဖြင့်
နှစ်ခြမ်းခွဲလေ၏။

ကျွန်ုပ် ခွဲခြမ်းပြီးသော သစ်ပင်၏ အတွင်းသားများ
ကို တဖြည်းဖြည်း ထွင်းထုတ်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သစ်ထွင်းလှေဖြစ်ရန်အတွက် လေးလံ
ခန့် ထွင်းထုတ်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏သစ်ထွင်းလှေ ရုပ်လုံးပေါ်လာသောအခါ
ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ကမ်းစပ်သို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သစ်ထွင်းလှေတစ်စီး ပင်ပန်း
ကြီးစွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့၏။ ဤသစ်ထွင်းလှေဖြင့် ကျွန်ုပ် သွားလိုရာ
ပင်လယ်ခရီးသို့ သွားရောက်နိုင်ပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် သစ်ထွင်းလှေပြုလုပ်ပြီးသည့် အချိန်မှ
စ၍ အနာဂတ်အိပ်မက်များ ပြောင်းလဲလာခဲ့၏။

ဤလှေကို အသုံးပြု၍ ပင်လယ်ခရီးထွက်နိုင်တော့
မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်နေ၏။

မိမိဇာတိရပ်မြေဆိုသော နေရာကိုလည်း မှန်းဆလို့
ရနေ၏။

ထိုလှေကြီးနှင့် ပင်လယ်ပြင်မှာ ရွက်လွင့်သွားပြီး
တစ်နေ့ ပင်လယ်မှာ ကယ်တင်မယ့်သူ တွေ့နိုင်တာပဲဟု မိမိစိတ်
ကိုမိမိ အားတင်းရလေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်ထားသောလှေမှာ လေးလွန်း
ကြီးလွန်းပြီး အလေးချိန် စီးလွန်းသည်ထင်၏။

ထို့ကြောင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ ငါးဖမ်းရန် သစ်
ထွင်းလှေငယ်တစ်စီးကို ပြုလုပ်ရန် ကြံခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ထဲဆင်း၍ ငါးဖမ်းရန်အတွက်
သုံးမိတာခန့်ရှည်သော လှေတစ်စီးကို ထပ်မံပြုလုပ်၏။

ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ပြီး နှစ်နှစ်အကြာတွင် လှေငယ်
တစ်စီးကို ထပ်မံပြုလုပ်နိုင်ခဲ့၏။

ထိုလှေကလေးကို အသုံးပြု၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်း
ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ကို သွားလာနိုင်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရာသီဥတု အလွန်သာယာသော နေ့
တစ်နေ့၌ အနီးဆုံးရှိ ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ သွားရောက်လည်ပတ်
နိုင်ခဲ့၏။

ထိုကျွန်းပေါ်၌လည်း သက်ရှိလူသားဆို၍ တစ်ဦး
တစ်ယောက်မျှ ရှိပုံမရချေ။

ကျွန်ုပ်၏လှေကလေးနှင့် ပြည်မကြီးသို့ပြန်ရန် မဖြစ်
နိုင်သေးချေ။

သို့သော် တစ်နေ့နေ့တွင်မူ ဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိမည်ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်ကို ထားလေ၏။

ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသည်မှာ နှစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သဖြင့်
သင်္ဘောပေါ်မှ ယူဆောင်လာသော ဘိစကန်များ ကုန်စင် သွားချေ
ပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ နေ့စဉ်အစားအစာအဖြစ် ဆန်
ကိုသာ အဓိကထားပြီး စားသောက်နေရ၏။

ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ပြီးမှ ဆန်နှင့်ဂျုံကို စိုက်ပျိုး
တတ်လာသဖြင့် တော်ပါသေး၏။

ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစားများလည်း ဆွေးမြည့်ပေါက်
ပြီကုန်သဖြင့် ဖာထေးပြီး ဝင်ဆင်နေရ၏။

ထို့ကြောင့် အဝတ်အသစ်များကိုချုပ်ရန် ကြံစည်
ရလေရာ တိရစ္ဆာန်များ၏အရေခွံမှ အဝတ်အစားများ ချုပ်နိုင်
ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည်အမဲလိုက်၍ ရရှိသော တိရစ္ဆာန်များမှ
သားရေများကို သိမ်းဆည်းထားခဲ့၏။

ထို့နောက် တိရစ္ဆာန်သားရေများကို နေလှမ်းပြီး
ဆားနယ်ထား၏။ နောက်ပြီး သဲများဖြင့်ပွတ်ပြီး ပျော့ပျောင်းအောင်
လုပ်ထား၏။

ထိုသို့ပြုလုပ်ထားသော တိရစ္ဆာန်သားရေများ ကျွန်ုပ်
၌ များစွာရှိ၏။

သားရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော အဝတ်အထည်များ
သည် လှပခြင်းမရှိသော်လည်း မိုးဒဏ်လေဒဏ်ကို ကောင်းစွာ
ခံနိုင်ရည်ရှိ၏။

ထိုသားရေများဖြင့် ဦးထုပ်နှင့် ဖိနပ်များကိုပင် ပြု
လုပ်ခဲ့ဖူး၏။

ယခု ကျွန်ုပ်ချုပ်သော အဝတ်အစားသည် ပုံမကျ
ပန်းမကျနှင့် ဖြစ်သလို ချုပ်ရသော်လည်း ကျွန်းပေါ်တွင်ဖြစ်၍
ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းပေါ်တွင် အလွန်လိုအပ်သော
ထီးတစ်လက် ပြုလုပ်ရန် ဆန္ဒရှိ၏။

ယခု ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေသော နေရာသည် အီကွေ
တာနှင့် နီးကပ်သောအရပ်ဖြစ်၍ အလွန်ပူပြင်းပြီး မိုးလည်းပြင်း
ထန်၏။ ထို့ကြောင့် အပူအအေးဒဏ် ကာကွယ်ရန် ထီးတစ်လက်
ရှိရန်လို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထီးတစ်လက်ကို ကြိုးစားပြုလုပ်ပြီး
နောက် ဆိတ်ရေကို ထီးရွက်အဖြစ် အသုံးပြုကာ အမွှေးများကို
အပြင်မှာထားသဖြင့် မိုးလုံလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းပေါ်တွင် အထီးကျန်နေထိုင်ရ
သဖြင့် ငြီးငွေ့သည့်အခါ သစ်ထွင်းလှေကလေးဖြင့် ကျွန်းပတ်
ဝန်းကျင်အနှံ့ လှည့်လည်တတ်၏။

၉၂ မင်းမြတ်သူရ

သင်္ဘောပျက်၏ ရွက်အပိုင်းအစများကိုယူ၍ သစ်ထွင်းလှေကို ရွက်တပ်ဆင်၏။ ကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်သည့်အခါ ထမင်းခြောက်များ၊ ဆိတ်သားအခြောက်၊ ရေနင့်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို လှေပေါ်တွင်တင်၍ လှည့်လည်လေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အန္တရာယ်ကြီးစွာဖြင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ပြီး ပင်လယ်ခရီးထွက်ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့က သစ်ထွင်းလှေကလေးဖြင့် ကျွန်းကို ပတ်နေစဉ် လှေသည် အလွန်ပြင်းထန်သော ရေစီးကြောင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားပြီး ကျွန်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားလေ၏။

ရေစီးကြောင်းသည် အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လှေကလေးကို လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ချေ။

ကျွန်ုပ်၏လှေကလေးသည် ကျွန်းမှ မိုင်အနည်းငယ်ဝေးသောအရပ်သို့ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျောပါသွားလေ၏။

ပင်လယ်မြင်၌ ဤမျှသေးငယ်သော လှေကလေးနှင့် အသက်မရှင်နိုင်ကြောင်း သိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ကျွန်းနှင့် ဆယ်မိုင်မျှကွာသောအခါ ရေစီးကြောင်းသည် ပြောင်းလဲသွားပြီး လှိုင်းလေငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းရှိရာသို့ မျှော်ပြီး သက်စွန့်ကြိုးပမ်း လှော်ခတ်ခဲ့ရ၏။

ထိုနေ့က ရာသီဥတုကောင်းမွန်သဖြင့် ကျွန်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပြန်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရာသီဥတုဖောက်ပြန်ပြီး ဆီးနှင်း၊ မြူများဖုံးလွှမ်းနေလျှင် ကျွန်းကို မမြင်နိုင်သဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ် ကံကောင်းလှပေစွ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့မှစ၍ သစ်ထွင်းလှေကလေးဖြင့်

ကျွန်းအနံ့ လှည့်လည်သောအလုပ်ကို ရပ်စဲလိုက်လေ၏။

ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်တင်းတင်း ပြည့်ချေပြီ။ ကျွန်ုပ် မှတ်ထားသော သစ်သားဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှ အမှတ်ရာလေးများ စုစုပေါင်း(၁၀၉၅)ပင် ရှိနေလေပြီ။

ယနေ့အထိ ကျွန်ုပ်အမြင်မှာ လူသူကင်းမဲ့သည့် အခြေအနေ ဖြစ်နေသေး၏။

ကျွန်းသို့ရောက်ပြီး သုံးနှစ်အကြာ ကျွန်ုပ်၏ပုံစံကို မှန်ထဲတွင်ကြည့်၍ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တော်ပျော်လှစိုင်းကြီးတစ်ယောက်နှင့် တူနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဆိတ်ရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အပေါ် အကျိုမှာ ပေါင်လယ်လောက်အထိရှိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဘောင်းဘီမှာ ဆိတ်သိုးရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ခြေသလုံးအထိရှည်သော လည်ရှုပ်ဖိနပ်ဖြစ်၏။ ခါးပတ်ကိုလည်း ဆိတ်သားရေဖြင့်ပင် ပြုလုပ်ကာ ခါးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီတွင် အိတ်အိတ်များရှိပြီး ထိုအိတ်ထဲ၌ ဓားတိုနှင့် ဓားရှည်ကို ထည့်ထား၏။

ထိုပြင် ကိုယ်ခန္ဓာကို သိုင်းလွယ်ထားသော ခါးပတ်တစ်ခုနှင့် ထိုခါးပတ်၌ သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်များကို ချိတ်ဆွဲထား၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ပခုံး၌ နှလုံးဖြူးသေနတ်ကိုလည်း ထမီးထားသေး၏။

ကျွန်ုပ်၌ အလွန်အရပ်ဆိုးပြီး ဆိတ်ရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ပုံမကျပန်းမကျ ထီးကြီးလည်းရှိ၏။ ထိုထီးကြီးသည် ကျွန်းအနံ့ လျှောက်သွားရာ၌ နေပူဒဏ်ကို ကာကွယ်ပေးပြီး ကျွန်ုပ်အတွက် အလွန်အသုံးဝင်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်လျှင် အဝတ်အစားကပေါက်တိကပေါက်ချာ ဝတ်ထားသော ကျွန်းပျော်လူရိုင်းကြီးတစ်ယောက်နှင့် တူနေလေ၏။

ညနေစောင်း၌ ကျွန်ုပ် မပျက်မကွက်လုပ်ရသော အလုပ်တစ်ခုရှိ၏။

ထိုအလုပ်မှာ ကျွန်ုပ်မွေးထားသော ဆိတ်မများကို နို့ညှစ်ရန်ဖြစ်၏။ ဆိတ်မများကို နို့မညှစ်လျှင် ၎င်းတို့၏နို့အုံများတင်းပြီး နို့များ ခန်းခြောက်သွားပေမည်။

တစ်ခုသော နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် အမဲလိုက်ရန် အလိုငှာ ကျွန်းအနံ့ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

ကျွန်းတစ်နေရာကို ရောက်သောအခါ အလွန်ထိတ်လန့်အံ့သြဖွယ် အရာတစ်ခုကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားပြီး ...

“လူတစ်ယောက် ခြေရာပါလား”

သောင်ပြင်၌ လူတစ်ယောက်၏ ခြေရာကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ...

“ဟင် ... ဒီခြေရာက ငါ့ခြေရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက ဖိနပ်စီးတယ်၊ ဒီခြေရာမှာ ဖိနပ်စီးမထားဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကျွန်းအနံ့
လှည့်၍ ခြေရာရှင်ကို ရှာလေ၏။

သို့သော် ခြေရာရှင် အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရတော့
ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်မနှံ့သော အရူးတစ်ယောက်ပမာ ကျွန်ုပ်၏
ဂူထဲသို့ ကမူးရှူးထိုး ပြန်လာပြီး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေမိ၏။

ထိုတစ်ညလုံး ကျွန်ုပ် အိပ်စက်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

ထိုခြေရာသည် လူသားစား လူရိုင်းများ၏ ခြေရာ
ပင်လောဟု တွေးကာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိ၏။

လူသားစား လူရိုင်းများ ကျွန်းသို့ မျက်စိလည်
လမ်းမှားရောက်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းများရှိရာအရပ်သို့ မသွားမိသည်
ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်လှေကို လူရိုင်းများ ယူမသွားခြင်းကို
လည်းကောင်း ကျိတ်၍ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။

လူရိုင်းများ ကျွန်ုပ်၏လှေကို တွေ့သွားပါက ကျွန်း
ပေါ်၌ လူရောက်နေပြီဆိုကာ ကျွန်ုပ်ရှိရာအရပ်သို့ မတွေ့၊ တွေ့
အောင် ရှာပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်၏လှေကို တွေ့သွားလျှင်လည်း ကျွန်းပေါ်၌
လူရှိသည်ဟု ယူဆကာ လူရိုင်းအစုအဝေးနှင့် လာရောက်ပြီး
ကျွန်ုပ်ကို တိုက်ခိုက်ပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ် ရှုံးနိမ့်သွားလျှင် လူသားစားလူရိုင်းများ၏
သတ်ဖြတ်စားသောက်ခြင်းကို ခံရပေမည်။

ကျွန်ုပ်ကို မတွေ့လျှင်လည်း ကျွန်ုပ်၏စားနပ်ရိက္ခာ
များနှင့် ဆိတ်အုပ်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပေလိမ့်မည်။ ထို
အခါ ကျွန်ုပ်မှာ အစာငတ်ပြတ်ပြီး ကျွန်းပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း
သေဆုံးရပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အတွေး
များကိုသာ တစ်နေ့ကုန်တွေးနေမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်များ မကောင်းမြင်စိတ်မှ အကောင်းမြင်
စိတ်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းလာလျှင် ဤခြေရာများသည် လှေကိုလှော်
ခတ်ပြီး ကမ်းပေါ်သို့တက်စဉ် ကျွန်ုပ် နမောနမဲ့နင်းမိသော ခြေ
ရာများပင် ဖြစ်လေသလော။

သို့သော် စိတ်အေးအေးထားပြီး စဉ်းစားကြည့်လျှင်
ထိုခြေရာသည် ကျွန်ုပ်ခြေရာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခြေရာရှင်သည် ဖိနပ်စီးမ
ထားဘဲ ကျွန်ုပ်ခြေရာထက် ကြီးမားသောခြေရာ ဖြစ်နေ၏။

နောက်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်၏ လက်နက်ခဲယမ်းများ
ကို အသင့်ပြင်ပြီး ရန်သူများကို စောင့်ကြိုနေ၏။

သို့သော် မည်သည့်ရန်သူမှ ကျွန်ုပ်၏ ခံတပ်အိမ်သို့
ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ခံတပ်အိမ်ကလေးမှာပင် သေနတ်များ
ကို ယမ်းတောင့်အသင့်ထိုးပြီး လူရိုင်းများကို စောင့်နေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခံတပ်အိမ်ကလေးမှာပင် အချိန်
ပြည့် ပုန်းအောင်းနေလို့ မဖြစ်နိုင်ချေ။

ကျွန်ုပ်၏ စိုက်ခင်းများနှင့် ဆိတ်များကို ကြည့်ရှုရန်
အလုပ်များရှိနေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ခံတပ်အိမ်ကလေးမှ အရဲ
စွန့်၍ ထွက်ခွာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ် သွားလေရာ၌ ယမ်းတောင် အပြည့်ထိုးထား
သော သေနတ်သုံးလက်ကို ယူဆောင်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ခံတပ်အိမ်၏ လုံခြုံရေးကိုလည်း ပိုမိုဂရု
စိုက်ပြီး ပြုလုပ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ခံတပ်အိမ်လေးရှေ့၌ သဲအိတ်များကို တင်
ထားပြီး ရန်သူကို ခုခံကာကွယ်နိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထား၏။

ကျွန်ုပ်၏အနောက်ဘက်ရှိ လိုဏ်ဂူငယ်လေးသည်
အလွန်လုံခြုံစိတ်ချရပြီး ထိုလိုဏ်ဂူထဲတွင် ရန်သူကို နှိမ်နင်းရန်
လက်နက်ခဲယမ်း အလုံအလောက်ရှိ၏။

ထို့ပြင် အရေးပေါ် အစားအစာ အသားခြောက်
ထမင်းခြောက် စသည်တို့ကို လိုဏ်ဂူထဲ၌ သိုလှောင်ထား၏။
ကျွန်ုပ်၌ ပြင်းထန်သောမုန်တိုင်း ကျရောက်လျှင် အမဲလိုက်မထွက်
ဘဲ လိုဏ်ဂူထဲမှာပင် အောင်းနေဖူး၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် တောင်ကုန်း
ထိပ်သို့တက်၍ ကင်းစခန်းသဖွယ် ကြည့်ရှု၏။

ပင်လယ်ပြင်ကို မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရှုပြီး ရန်သူ
လှေများကို စောင့်ကြည့်၏။

ကျွန်ုပ် ကျွန်းသို့ရောက်သည့် သုံးနှစ်အတွင်း မည်
သည့်ရန်သူကိုမှ မတွေ့ရဘဲ ယခုမှ လူတစ်ဦး၏ခြေရာကို စတင်
မြင်တွေ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရန်
သူ၏အခြေအနေကို စူးစမ်းရန် ကျွန်း၏အနောက်သို့ လှည့်လည်
ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် လိုအပ်သော လက်နက်ရိက္ခာအပြည့်
အစုံကိုယူပြီး ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာကျွန်းအရှေ့မှ ကျွန်းအနောက်သို့
ခြေလျှင်သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်းအနောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိပြီး ကမ်းခြေတစ်
လျှောက်တွင် လူဦးခေါင်းခွံများ၊ လက်ရိုးခြေရိုးများ စသည်များ

ပြန်ကျနေကြောင်း တွေ့ရ၍ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိ၏။

ဤနေရာသည် လူသားစား လူရိုင်းများ သွားလာ ကျက်စားသောနေရာပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဤနေရာ၌ ၁၀တူ လူရိုင်းအချင်းချင်း စားသောက်ထားပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေရာသို့ လျှောက်သွားသောအခါ လောလောလတ်လတ် အသုံးပြုထားသော မီးပုံကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

မီးပုံကို ခြေနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်ရာ မီးပုံသည် ပူနွေးနေဆဲပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းများအနီးအနား၌ ရှိနေနိုင်သည်ဟု တွေးကာ ရင်ထိတ်သွားရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မီးပုံထဲရှိ အရာများကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ...

“ဟာ ... လူ့ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတွေ မီးပုံထဲမှာ”

ဟု အော်ဟစ်ကာ အော့အန်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေးကြည့်၍...

“ကျွန်းပေါ်မှာ လူသားစား လူရိုင်းတွေ ရှိနေပြီ၊ ငါသတိထားမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လေ၏။ လူသားအချင်းချင်း ချက်ပြုတ်စားသောက်သောစရိုက်ကို ကျွန်ုပ်အလွန်ရှုံ့ရှာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သတိကြီးစွာထား၍ ဆက်လျှောက်သွားလေရာ သဲသောင်ပြင်၌ လှေသုံးစီးကို တရွတ်တိုက်ဆွဲသွားသော အရာများကို တွေ့ရ၏။ လူသားစားလူရိုင်းများ ကျွန်းပေါ်သို့ လှေနှင့်ရောက်ရှိလာကြောင်း သေချာသွားလေ၏။

လူရိုင်းများ နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်ရှိလာလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးနိုင်၏။ သတိကြီးစွာထားမှ ဖြစ်တော့မည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ကင်းစခန်းဟု သူသတ်မှတ်ထားသော တောင်ကုန်းပေါ်၌သာ အနေများလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့တာ အမဲလိုက်ခြင်း မပြုလုပ်
မိ ပင်လယ်ပြင်ကြီးနှင့် သောင်ပြင်ဆီသို့ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း
နှင့် ကြည့်လေ့ရှိ၏။

ကင်းစခန်းရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အမြန်တက်
နိုင်သော လှေကားကိုလည်း ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်ထား၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် အမဲလိုက်ထွက်သည့်
အခါ သင်္ဘောပျက်မှ ရရှိသော ခြောက်လုံးပြုသုံးလက်ကို ခါး
ကြားရှိ ဆိတ်သားရေခါးပတ်၌ အမြဲဆောင်ထား၏။

ကျွန်း၏အနောက်ပိုင်းသို့ လူသားစား လူရိုင်းများ
လာရောက်လေ့ရှိသော်လည်း ဤကျွန်း၌ လူသူအရိပ်အယောင်မရှိ
ကြောင်း သိပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်းအနောက်သို့ ရောက်လိမ့်မည်မ
ထင်ချေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်း၌ နေထိုင်စား
သောက်ရာတွင် သတိကြီးစွာထားရ၏။

အမဲလိုက်သည့်အခါ၌ သေနတ်သံကြားမှာ စိုးသဖြင့်
သားကောင်များကို ကျွန်း၏အတွင်းပိုင်း၌ ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး
ဖမ်းဆီးလေ၏။

သံတစ်ချောင်းရိုက်ရန်နှင့် ထင်းတစ်ချောင်းခွဲရန်ကို
ပင် အသံမကြားအောင် သတိထားပြီး ပြုမူရ၏။

ကျွန်းပေါ်၌ မီးမွှေးခြင်းကိုပင် ကျွန်ုပ် ဆင်ခြင်နေ
ရ၏။

ကျွန်းပေါ်မှ မီးခိုးကို ဝေးကွာသောအရပ်ကပင်
မြင်တွေ့နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် မဖြစ်မနေ မီးမွှေးရသောကိစ္စကို တော၏
အတွင်းပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ သုံးနှစ်
ကျော်ပေပြီ။

ကျွန်းအနှံ့ သွားလာကျက်စားရင်း ကျွန်း၏အလှေ
အထ၊ တောနေသတ္တဝါတို့၏ သဘာဝကို ကောင်းစွာသိရှိပြီးဖြစ်

၁၀၈ မင်းမြတ်သူရ

သဖြင့် ကျွန်း၌ နေထိုင်ရခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အတွက် အခက်အခဲ
မရှိတော့ချေ။

ကျွန်း၌နေထိုင်ရခြင်းကိုပင် ပျော်မွေ့နေသလို ခံစား
ရ၏။

ကျွန်းသည် ဂုဏ်ပဏာသနကင်းမဲ့ပြီး မနာလိုဝန်
တိုခြင်းကင်းရာ အရပ်ဖြစ်၏။

ကျွန်း၌ နေထိုင်သူသည် မည်သည့်ဟန်ဆောင်မှုမျှ
ပြုလုပ်ရန် မလိုချေ။

ကျွန်း၌ နေထိုင်သူသည် သဘာဝအကျဆုံး နေထိုင်
နိုင်၏။

သဘာဝတရားနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားနိုင်၏။

မြို့မှာကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးကို သတိရ
လွမ်းဆွတ်သော ခံစားမှုမျိုးကိုမူ မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်မိ၏။

ဖခင်ကြီး ကျွန်ုပ်အတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေသလော၊
ဖခင်၏အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေချောမွေ့မှု ရှိပါစေ။

စေတနာစာပေ

နတ်ဘုရားမျက်လုံး ၁၀၉

ကျွန်ုပ်သည် သတိရသည့်အခါ မြို့သို့ပြန်ချင်၏။

ဖခင်အကြောင်း မတွေးမိသည့်အခါ ကျွန်းသည်
ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်း၏။

ကျွန်း၌ ကျွန်ုပ်ကို အဖော်ပြုနေထိုင်သော ကြက်တူ
ရွေးများရှိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ကြက်တူရွေးများအားလုံး စကားတတ်
ကျွမ်းနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ကြက်တူရွေးကြီး မောင်စိန်က ကျွန်ုပ်
အား “ပင်လယ်ပျော်ဇင်ယော်” ဟူ၍ပင် ခေါ်ဆိုတတ်နေလေ
၏။

ထို့ပြင် ကျွန်းပေါ်၌တွေ့ရှိသော တောကြောင်ရိုင်း
များကို ကျွန်ုပ်မွေးမြူထားလေရာ ထိုကြောင်များသည် ကျွန်ုပ်နှင့်
ယဉ်ပါးနေပြီး ပျင်းရိငြိုးငွေ့ခြင်းကို ပြေပျောက်စေ၏။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်မွေးထားသော ဆိတ်ကလေးသုံးကောင်
ရှိ၍ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှ အစာကို ယူစားတတ်အောင်
လိမ္မာယဉ်ကျေးကြ၏။

စေတနာစာပေ

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်ဖမ်းဆီးရမိကားသော ပင်လယ်ဧရ
ကြက်များ၏အတောင်ကိုဖြတ်ပြီး ခြံဝန်းယဉ် မွေးမြူထား၏။

ရေကြက်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ခြံဝန်းအတွင်း ပျော်ပါး
သွားလာနေကြရာ လူရိုင်းတို့၏အန္တရာယ်သာမရှိလျှင် ကျွန်ုပ်ဘဝ
မှာ ပျော်ရွှင်ဖွယ်အတိဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်၌ ကျွန်ုပ်အိပ်ရာ
ထပြီး ခြံဝန်းထဲ၌ လမ်းလျှောက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ ကျွန်း
အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှ မီးရောင်လိုလို မြင်သဖြင့် အလွန်အံ့သြသွား
လေ၏။

မီးရောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ခံတပ်အိမ်နှင့် တစ်မိုင်မျှ
သာဝေးပြီး လူရိုင်းများ ရောက်လေ့မရှိသောအရပ် ဖြစ်သဖြင့်
မီးရောင်ရှိရာသို့ မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်မိ၏။

နံနက် နေရောင်လင်းလက်သောအခါ တောင်ကုန်း
ပေါ်ရှိ ကျွန်ုပ်၏ကင်းစခန်းပေါ်သို့တက်ပြီး ကြည့်လေရာ လူရိုင်း
ဆယ်ယောက်ခန့်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

လူရိုင်းများသည် မီးပုံတစ်ပုံကို ဝိုင်းပတ်၍ ကခုန်
နေကြ၏။

ဤရာသီသည် ပူပြင်းခြောက်သွေ့သောရာသီ ဖြစ်
သဖြင့် လူရိုင်းများ မီးပုံဖိုခြင်းသည် မီးလုံရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

လူသားစား လူရိုင်းများပီပီ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်
ကို မီးပုံ၌ ဖုတ်ကင်စားသောတ်ရန် ဖြစ်၏။

လူရိုင်းများရှိရာအရပ်၌ သစ်ထွင်းလှေနှစ်စီးကို မြင်
ရ၏။

လူရိုင်းများသည် မီးပုံ၌ ကခုန်နေပြီး ဒီရေကျချိန်
ကို စောင့်နေပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်တွက်ချက်သည့်အတိုင်းပင် လူရိုင်းများ ဒီရေ
ကျချိန်၌ လှေပေါ်သို့တက်ပြီး ကျွန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြ၏။

လူရိုင်းများသည် ဒီရေတက်ချိန်၌ ကျွန်းသို့လာ
ရောက်ပြီး ဒီရေကျချိန်၌ ကျွန်းမှပြန်ပုံရ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်း၌ လှည့်ပတ်သွား
လာခြင်းကို ဒီရေကျချိန်များ၌ဈေးပြီး သွားလာရန် ကြံစည်
မိ၏။

လူရိုင်းများ ကျွန်းမှထွက်ခွာသွားသည့်အခါ လက်
နက်များကို ယူဆောင်၍ ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်လေ၏။

ကျွန်ုပ် ကမ်းခြေသို့ ရောက်သောအခါ စက်ဆုပ်
ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော ခြေရာလက်ရာများကို မြင်တွေ့ရ၏။

လူရိုင်းများ ရက်ရက်စက်စက် စားသောက်ခဲ့သော
လူသားတစ်ယောက်၏ အရိုးများနှင့် ၎င်းတို့ မစားသောက်လို၍
ပစ်ခဲ့သော ကလီစာများကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင်
ပျို့တက်လာပြီး ထိုနေရာ၌ပင် အန်ချလိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ သာယာလှပသောကျွန်းကလေး၌ အနိဋ္ဌာရုံ
များကို မြင်တွေ့နေရချေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် သောင်ပြင်၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှေ့ဆက်၍ မည်သို့မည်ပုံ ရင်ဆိုင်ရမည်ကို
အဖြေရှာမတွေ့ဘဲ ရှိနေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကြီး ရေးသား
နေစဉ် ပင်လယ်ပြင်ဘက်မှ သေနတ်သံ ဒိုင်းခနဲ ကြားရသဖြင့်
ထိတ်လန့်အံ့သြပြီး ကင်းစခန်းရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့
လေ၏။

ကျွန်ုပ် ကင်းစခန်းရှိရာ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သော
အခါ ဒုတိယမြောက် သေနတ်သံတစ်ချက်ကို ကြားရပြန်၏။

ပင်လယ်ပြင်၌ ဒုက္ခရောက်နေသော သင်္ဘောတစ်စီး
သည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ သင်္ဘောတစ်စီးရှိလျှင် ၎င်းတို့ကို
ကူညီနိုင်ရန် သေနတ်ပစ်ဖောက်၍ အကူအညီ တောင်းခြင်းဖြစ်
၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ပြင်ရှိသင်္ဘောကို မကယ်တင်နိုင်သော်လည်း သင်္ဘောပေါ်ရှိလူများက ကျွန်ုပ်ကို ကံကောင်းထောက်မပြီး ကယ်နိုင်ကောင်းသည်ဟုတွေးကာ တောင်ထိပ်ရှိသော ထင်းပုံကြီးကို မီးရှို့လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မီးပုံကြီးကို တစ်ညလုံး မီးမပြတ်အောင် ဖိုထားလေ၏။

နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်း၏တောင်ဘက်အခြမ်းသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရာ တစ်မိုင်ခန့် လျှောက်မိပြီးနောက် ပင်လယ်ပြင်သို့ လမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မနီးမဝေးရှိ ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင်တင်၍ ပျက်စီးနေသော သင်္ဘောကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

သင်္ဘောပေါ်ရှိလူများ အသက်ရှင်လျက် ရှိမရှိသိလို၍ ထိုနေရာသို့ သစ်ထွင်းလှေနှင့် သွားရောက်ရန်ကြံ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပျက်ရှိရာသို့ သွားရောက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် သင်္ဘောပျက်မှ ရေနစ်သေဆုံးဟန်ရှိသော သင်္ဘောသားများ၏ အလောင်းများကို ကမ်းစပ်၌ မြင်တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှိုင်းလေငြိမ်သက်သောအချိန်ကိုစောင့်၍ သင်္ဘောပျက်ရှိရာသို့ လှော်ခတ်သွားလေ၏။

သင်္ဘောပျက်သည်နေရာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဝဲဖြစ်နေသော နေရာဖြစ်၏။

ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်၏သစ်ထွင်းလှေကလေး ရေစီးကြောင်းထဲသို့ဝင်ပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ဖူး၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပျက်ရှိရာသို့ ကြိုးစားပြီး လှော်ခတ်သွားလေ၏။

သင်္ဘောပျက်၌ ဒုက္ခရောက်နေသော လူသားများရှိနိုင်၏။

ထိုသူများကို ကျွန်ုပ်တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ကျွန်ုပ်၏သစ်ထွင်းလှေ၌ ပေါင်မုန့်၊ ရေနံနှင့် အရက်များပါရှိ၏။ ဒဏ်ရာအနာတရ ရှိသူကိုပြုစုရန် ဆေးသေတ္တာလည်းပါ၏။

သင်္ဘောပျက်ရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ ဝဲကြောင့်
ရေစီးကြောင်းတစ်ခုက ကျွန်ုပ်၏ လှေကလေးကို ဆွဲငင်သွားလေရာ
ကျွန်ုပ်သည် သတိကြီးစွာထား၍ ရှောင်ရှားရ၏။

ကျွန်ုပ် သင်္ဘောပျက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်
ဆောင်နှစ်ခုကြား၌ညပ်ပြီး စိစိညက်ညက်ကြေနေသော သင်္ဘော
ကို စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့ဖွယ် မြင်တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်သောအခန်း အခန်း
တစ်ခု၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖက်ပွေ့ပြီး သေဆုံးနေသော သင်္ဘော
သားနှစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

သင်္ဘောပျက်သောညက အလွန်ကြီးမားသော လှိုင်း
လုံးကြီးများကြောင့် အခန်းထဲသို့ ရေဝင်ပြီး ရေနစ်သေဆုံးကြပုံ
ရ၏။

သင်္ဘောပေါ်၌ သက်ရှိဟူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ
မတွေ့ရချေ။

ဒီရေကျချိန်ဖြစ်သဖြင့် သင်္ဘော၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲရှိ
အရက်စည်အချို့ကို မြင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အရက်စည်တစ်လုံးကို လှေပေါ်သို့တင်
ရန်ကြံ၏။

ထို့ပြင် မဖွင့်ရသေးသော သေတ္တာနှစ်လုံးကိုလည်း
တွေ့ရ၏။

သင်္ဘောခေါင်းခန်းထဲတွင် သေနတ်နှစ်လုံးနှင့် ယမ်း
မှုန့်ထည့်သော သေတ္တာတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်မှ ငါးခြောက်ပြားများ၊
သကြားလုံးထုပ်များ၊ အသားဘူး၊ ငါးဘူးများ၊ သစ်သီးဖျော်ရည်
ဘူးများကို ယူဆောင်လာခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒီရေတက်ချိန်ကိုစောင့်၍ ကြောက်မက်
ဖွယ်ရေစီးကြောင်းများကို ရှောင်ရှားကာ ကျွန်းဆီသို့ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာ၏။ ကျွန်းသို့ရောက်သောအခါ အလွန်ပင်ပန်းနွမ်း
နယ်လှသဖြင့် သောင်ပြင်၌ ခဏမျှ အနားယူရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပျက်မှ ပစ္စည်းများကို ခံတပ် အိမ်ကလေးသို့ မယူဆောင်မီ ကမ်းစပ်၌ရှိနေသော သင်္ဘောသား အချို့၏ အလောင်းများကို မြေမြှုပ်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်မှ ယူဆောင်လာသော သေတ္တာကြီးနှစ်လုံးအနက် တစ်လုံးကို သံတူရွင်းဖြင့် ကော်၍ဖွင့်လိုက်ရာ အထဲတွင်ပါရှိသော အရာများကိုကြည့်၍ အလွန်အံ့သြဝမ်းသာသွားမိ၏။

သင်္ဘောပေါ်ရှိ သေတ္တာထဲတွင် ရွှေချောင်းများ အပြည့်အသိပ် တွေ့ရှိရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျန်သေတ္တာတစ်လုံးကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်ကြည့်ပြန်ရာ ရွှေချောင်းများကို တွေ့ရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်မမျှော်လင့်ဘဲ သူဌေးဖြစ်ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ရွှေချောင်းများကို လောဘတကြီးကြည့်၍ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ...

“ဟား-ဟား-ဟား ... ငါ ချမ်းသာပြီ၊ ငါသူဌေးကြီးဖြစ်ပြီဟေ့”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရွှေချောင်းများကိုယူ၍ တရှုံ့ရှုံ့နမ်းရှိုက်လိုက်လေ၏။ ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။

ထိုသို့ နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိ၍ မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ...

“ဟင် ... ကျွန်းပေါ်မှာပဲ ငါတစ်သက်လုံး နေရမယ်ဆိုရင် ဒီရွှေချောင်းတွေက ဘာလုပ်တော့မှာလဲ၊ ဟား ဟား ဟား အံ့သြဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ လူသားတွေ အလွန်မက်မောတဲ့ ရွှေဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ ဘာမှအသုံးမဝင်ပါလား၊ ဟောဒီက ရွှေချောင်းကြီး တစ်ချောင်းဟာ ကျွန်းပေါ်က ငါတစ်ကောင် လောက်တောင် အသုံးမကျပါလား၊ သဲကန္တာရာထဲရောက်ရင် ဒီရွှေချောင်းကြီးတွေက ရေတစ်ခွက်လောက်တောင် အသုံးမဝင်ဘူး၊ ဟား ဟား ဟား ငါ သူဌေးဖြစ်ပြီတဲ့၊ လူမရှိတဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ သူဌေးဖြစ်လို့ရော ဘာများထူးမှာလဲ”

ဟူသော အတွေးကို တွေးမိလေ၏။ ထိုသို့တွေးမိပြီးနောက် ရွှေချောင်းများအပေါ် လောဘစိတ်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ကျွန်းတစ်နေရာရှိ လုံခြုံသောနေရာတွင် မြှုပ်နှံထားလိုက်လေ၏။

တစ်နေ့ ကျွန်းပေါ်သို့ ကယ်တင်ရှင်များ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်အား ကယ်တင်ခဲ့လျှင် ဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်ပြီး လူချမ်းသာ လုပ်ရပေတော့မည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ကင်းစခန်းလေး၌ မှန်ဘီလူးတစ်လက်ဖြင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ ကြည့်ရှုစဉ် ကျွန်ုပ်၏ ကျွန်းသို့ ဦးတည်ပြီး လှော်ခတ်လာသော လှေတစ်စီးကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

လှေပေါ်၌ လိုက်ပါလာသော လူရိုင်းများကို ကျွန်ုပ်၏မှန်ဘီလူးထဲတွင် မြင်နေရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လက်နက်များကို အသင့်ပြင်ပြီး လူရိုင်းများကို စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

လူရိုင်းများသည် သောင်ပြင်သို့ လှေကိုဆွဲတင်ပြီး မီးပုံကြီးတစ်ပုံ ဖိုနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

လူရိုင်းများသည် မီးပုံကြီးမှ မီးတောက်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ဗုံများကို တီးခတ်ပြီး ကခုန်ကြလေ၏။

ကျန်သောလူရိုင်းများက လှေပေါ်ရှိ ကြိုးတုပ်ထားသော လူနှစ်ယောက်အား အတင်းအဓမ္မဆွဲခေါ်လာ၏။

လူရိုင်းများသည် လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကို တင်းပုတ်ဖြင့် ရိုက်လိုက်ရာ ထိုလူလဲကျသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လဲကျသွားသောလူ၏ ကံကြမ္မာကို မတွေးဝံ့မမြင်ဝံ့တော့ချေ။

လူရိုင်းများသည် ထိုသူကို ဝိုင်းဝန်းထိုးခုတ်နေကြ၏။ နောက်ဆုံး လူရိုင်းများကွယ်နေ၍ ထိုသူကို မမြင်ရတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းများ၏အပြုအမူကို ကြည့်၍ အော်ကလီဆန်လာပြီး ကျန်သောလူတစ်ယောက်၏အသက်ကို ကယ်တင်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

လူရိုင်းများထဲတွင် လေးခြားလက်နက်များ ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏သေနတ်များကို ယှဉ်နိုင်မည် မထင်ချေ။

သို့သော် လူရိုင်းများ၏အင်အား များပြားပြီး လူနှစ်ဆယ်နီးပါး ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်နှစ်လက်ကိုယူ၍ သစ်ပင်များကို အကာအကွယ်ပြုကာ တောင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့လေ၏။

လူရိုင်းများနှင့် အတော်အတန်နီးသော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးနောက်၌ ပုန်းကွယ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူရိုင်းများ ဖမ်းထားသော လူတစ်ယောက်သည် ကြိုးများပြေသွားပြီး ၎င်းတို့လက်မှလွတ်မြောက်အောင် ပြေးလေ၏။

ထိုသူသည်ကျွန်ုပ်ရှိရာ ကျောက်တုံးကြီးဘက်သို့ ပြေးလွှားလာ၏။

လူသားစား လူရိုင်းသုံးယောက်သည် သားကောင်အနောက်သို့ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ်ရှိရာ ကျောက်တုံးကြီးနှင့် လူရိုင်းများ၏ကြား ရေပြင်လေးတစ်ခု ရှိနေ၏။

လူရိုင်းများလက်မှ ထွက်ပြေးလာသူသည် ရေကူး
ကျင်လည်ဟန်ရှိပြီး ရေပြင်ကိုဖြတ်ပြီး ကူးသန်းလာ၏။

လူရိုင်းများအနက် တစ်ယောက်သည် ကမ်းပေါ်တွင်
နေခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ယောက်သည် ရေထဲသို့ ကူးခတ်ပြီး လိုက်ပါလာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူရိုင်းများကို တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပြီး ကျောက်တုံးနောက်မှထွက်၍ ပထမဆုံး ကုန်းပေါ်တက်
လာသူကို သေနတ်ဒင်နှင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

လူရိုင်းများသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်းပေါ်၌ လူ
သားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် အလွန်အံ့သြသွားပုံရ၏။

ကျန်လူရိုင်းသည် ရေပေါ်မှ တက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို
ပုဆိန်နှင့်ခုတ်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်က ဒိုင်းခနဲပစ်ချ
လိုက်ရာ လူရိုင်း ရေထဲသို့ ကျွမ်းပြန်ကျသွား၏။

ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံသည် လူရိုင်းများကို
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားစေ၏။

သေနတ်သံကို မိုးကြိုးပစ်သံအလား ထင်မှတ်မှားပြီး
လှေများပေါ်သို့တက်၍ ကျွန်းမှ ကမူးရှူးထိုး လှော်ခတ်သွားကြ
၏။

ထိုအခါ လူရိုင်းလက်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာ
သူသည် ကျွန်ုပ်ကို အရှင်သခင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေ
ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်အနီး၌ ဝပ်ချလိုက်၏။

ထိုလူသည် လူရိုင်းတစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။

လူသားစား လူရိုင်းများသည် လူရိုင်းအချင်းချင်းပင်
မထင်လျှင် မထင်သလို သတ်ဖြတ်စားသောက်ပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြေပေါ်၌ ဝပ်တွားနေသူအား ကျွန်ုပ်
နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြလိုက်၏။

လူရိုင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ခံတပ်အိမ်သို့ ရောက်သော
အခါ အံ့သြဖွယ်ရာများပင် ဖြစ်နေ၏။

အရာရာသည် သူ့အတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေ
၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဆန်စပါးစိုက်ခင်းကိုလည်းကောင်း၊ မွေးမြူထားသော ဆိတ်များကိုလည်းကောင်း၊ စကားပြောတတ်သော ကြက်တူရွေးကိုလည်းကောင်း အံ့သြစွာကြည့်ရှုနေမိ၏။

ထိုလူရိုင်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏ကြား၌ ဆက်သွယ်ရန် ဘာသာစကား အခက်အခဲ ရှိနေ၏။

လူရိုင်းသည် အသက်နှစ်ဆယ်မျှသာရှိသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းအား စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ကျွေးမွေးလေရာ ဆာလောင်နေဟန်ဖြင့် အငမ်းမရစားလေ၏။

ဗိုက်ပြည့်သွားသော လူရိုင်းအား အိပ်စက်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန် ပြလိုက်ရာ လူရိုင်းငယ်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်နေသော လူရိုင်းငယ်ကိုကြည့်၍ လူသားတစ်ယောက်၏အသက်ကို ကယ်တင်ရသဖြင့် များစွာ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်သလို ခံစားရ၏။

ကျွန်းပေါ်၌ ကျွန်ုပ်နှင့်နေထိုင်ရန် အဖော်တစ်ယောက်တော့ ရချေပြီ။

သို့သော် ထိုအဖော်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အပေါ် လူသားစားလူရိုင်းများ၏ အန္တရာယ်ပေးခြင်းကို ခံရနိုင်သည်ဟု တွေးမိ၏။

လူရိုင်းများသည် ၎င်းတို့အစာကို လုယူသဖြင့် ကျွန်ုပ်ရှိရာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လာရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူရိုင်းငယ်ငယ်အသက်ကို သနားကရဏာစိတ်ဖြင့် ကယ်တင်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကြိုလာသမျှအန္တရာယ်ကို ကျွန်ုပ်ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်နေသော လူရိုင်းငယ်ငယ်အကြောင်းကို နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးရန် စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ စာအုပ်၌ ယနေ့သည် သောကြာနေ့ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

သောကြာနေ့၌ ကျွန်းပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာခဲ့သော လူရိုင်းငယ်၏အမည်ကို “ဖိုးသောကြာ”ဟု ပေးရန် ကြံစည်မိ၏။

“ဖိုးသောကြာ ... ဖိုးသောကြာ၊ မြန်မာဆန်ပြီး ခေါ်လို့
ကောင်းတဲ့နာမည်လေးပဲ”

ဟု တစ်ဦးတည်း ရွတ်ဆိုပြီး ကျေနပ်နေမိ၏။
ကျွန်ုပ်သည် နောက်ပိုင်း၌ ဖိုးသောကြာဟူသော အမည်ကိုပင်
အတည်တကျ ပေးလိုက်မိ၏။

လူရိုင်းငယ်သည် ကျွန်ုပ်ကို အရှင်သခင်အဖြစ်မှတ်
ယူလေရာ ကျွန်ုပ်ပေးသောနာမည်ကိုပင် ကောင်းစွာခံယူလေ
၏။

လူရိုင်းငယ် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည်
၎င်းအား စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သော ကမ်းစပ်ဘက်သို့ လျှောက်လှမ်း
သွားလေရာ ကျွန်ုပ် သေနတ်ဒင်ဖြင့် ရိုက်လိုက်သော လူရိုင်းသည်
ပြန်လည်သတိရလာ၏။

လူရိုင်းငယ်သည် ပြန်လည်သတိရလာသော လူရိုင်း
ငယ်ကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်အား ၎င်းတို့ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ
ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုလူရိုင်းငယ်၏စကားကို ကျွန်ုပ် နားမလည်သော်
လည်း ကျွန်ုပ် ပေါ်သို့ရောက်သော သုံးနှစ်ကျော်အတွင်း လူသား
တစ်ဦး၏စကားကို ပထမဦးဆုံး ပြန်ကြားရသဖြင့် များစွာကျေ
နပ်ဝမ်းမြောက်မိ၏။

လူရိုင်းငယ်သည် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ခါးမှ
ဓားကို တောင်းနေလေ၏။

ကျုပ်က လက်ထဲကဓားကို ၎င်းအား ပစ်ပေးလိုက်
သောအခါ လူရိုင်းငယ်သည် လူသားဓားလူရိုင်း၏ခေါင်းကို ဓား
ဖြင့် တိခန့်နေအောင် ဖြတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းငယ်၏ လျင်မြန်သွက်လက်ပုံ
ကို သဘောကျလေ၏။

ထိုလူရိုင်းသည် သန်မာဖျတ်လတ်ပြီး သူရဲသတ္တိရှိ
ပုံရ၏။

လူရိုင်းငယ်သည် ကျွန်ုပ်သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်သော
လူရိုင်းငယ်၏အလောင်းကို သွားကြည့်ပြီး အံ့သြနေပုံရ၏။

ထိုလူရိုင်းအား ကျွန်ုပ် မည်ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်လိုက်
ခြင်းကို နားလည်ပုံမရချေ။

လူရိုင်းငယ်သည် လူသားစားလူရိုင်းနှစ်ယောက်၏
အလောင်းအား ကျွင်းတူး၍ မြှုပ်နှံလေ၏။

ထိုသို့မြှုပ်နှံခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့အနောက်သို့ နောက်
ယောင်ခံလိုက်သော လူရိုင်းများ မသိမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်၏။

လူရိုင်းငယ်သည် သံပြင်၌ လက်ဖြင့်ယက်၍ ကျွင်း
တူးပြီး လူနှစ်ကိုယ်စာ ကျယ်သောအခါ တွင်းထဲ၌ မြှုပ်နှံလေ၏။

သူ၏အမူအရာကိုကြည့်၍ ကျွန်းပေါ်၌ အထီးကျန်
ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်အတွက် အဖော်ကောင်း ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်
မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပထမဦးစွာ လူရိုင်းငယ်နှင့် ပြောဆို
ဆက်ဆံတတ်အောင် ကြိုးစားရလေ၏။

လူရိုင်းငယ်၏အမည်ကို ဖိုးသောကြာဟု သိအောင်
သင်ကြားပေးလေ၏။

ထို့ပြင် ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူး၊ သိတယ်၊ မသိဘူး၊
စသော လွယ်ကူသည့် စကားအသုံးအနှုန်းများကို စတင်သင်ကြား
ပေးလေ၏။

လူရိုင်းငယ် ဖိုးသောကြာသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်း
လောက်အောင်ပင် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာအား ကျွန်ုပ် ဖုတ်ထားသော
ပေါင်မုန့်တစ်လုံးပေး၍ စားသောက်စေကာ စားလို့ကောင်း၊
မကောင်း လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် ကောင်းတယ် မကောင်းဘူးဟူသော
စကားကို သင်ကြားပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာ၏ အဝတ်အစားအတွက်
ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိပြီး ဒုတိယမြောက် သင်္ဘောပျက်မှရရှိသော
သင်္ဘောသားများ၏ ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်စေရာ လူရိုင်းငယ်
ဖိုးသောကြာနှင့် ကွက်တိဖြစ်နေ၏။

ဖိုးသောကြာသည် တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်မျှ
ဘောင်းဘီ၊မဝတ်ဘူးသဖြင့် သူ၏ ပေါင်ကြားကို မကြာခဏ လက်
ဖြင့်ပွတ်ကြည့်နေလေရာ ကျွန်ုပ်သည် သဘောကျပြီး ရယ်မောမဆုံး
ဖြစ်ရ၏။

ထို့ပြင် ဖိုးသောကြာအတွက် ဆိတ်သားရေဖြင့်
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဂျာကင်တစ်ထည် ချုပ်ပေးလိုက်လေ၏။

ယုန်ရေဖြင့် ဦးထုပ်တစ်လုံးကိုလည်း ချုပ်ပေးလိုက်
သဖြင့် ဖိုးသောကြာသည် ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး သဘောကျနေ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့်တန်းတူ အဝတ်အစားများကို
ဝတ်ရသဖြင့် ကျေနပ်နေဟန်ရှိ၏။

သို့သော် ထိုအဝတ်အစားများကို ဝတ်ကာစတွင်
မနေတတ် မထိုင်တတ်အောင် ယားယံနေ၏။

လူရိုင်းများ၏သဘာဝအတိုင်း အဝတ်ကင်းမဲ့စွာ
နေထိုင်ကြသဖြင့် အဝတ်အစား မဝတ်တတ်ခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အစပိုင်း၌ ဖိုးသောကြာကို မယုံကြည်
သောကြောင့် တဲ၏အတွင်းပိုင်းရှိ လက်နက်ခဲယမ်းများရှိသော
လိုက်ဂူအတွင်းသို့ မဝင်ခိုင်းချေ။

သို့သော်နောက်ပိုင်း၌ ဖိုးသောကြာ၏ ရိုးသားဖြူစင်
မှုနှင့် ကျွန်ုပ်အပေါ် သခင်ကဲ့သို့ ရိုသေလေးစားမှုများကို ရိပ်စား
မိသောအခါ ၎င်းကို တားမြစ်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ နောင်အခါတွင်
ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်အတွက် အသက်ကိုပင်စွန့်မည့်သူဖြစ်
ကြောင်း သိလာရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာအား မြန်မာစကားပြော
တတ်အောင် တဖြည်းဖြည်း သင်ပြပေးလေ၏။

ဖိုးသောကြာသည် လူရိုင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သော်
လည်း အလွန်ဉာဏ်ကောင်းပြီး သင်လွယ်တတ်လွယ်၏။

ကျွန်ုပ်သင်ကြားပေးသော မြန်မာစကား အသုံးအနှုန်း
များကို အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာပင် ကျွမ်းကျင်လာခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်နားလည်အောင် ဖိုးသောကြာက မြန်မာစကား
ပြောဆိုတတ်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ပီတိဖြစ်မိ၏။

လူသူအရောက်အပေါက်မရှိသော နေရာ၌ စကား
ပြောဖော်လောက် တန်ဖိုးရှိသည့်အရာ မရှိချေ။

လူသူမနီးသောကျွန်း၌ ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်
အတွက် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် လူရိုင်းများ၏
အန္တရာယ်သာမရှိလျှင် ကျွန်း၌ တစ်သက်လုံးနေဆို နေထိုင်နိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာကို တပည့်အရင်းတစ်ဦး
ကဲ့သို့ မှတ်ယူလာသောအခါ ဖိုးသောကြာ၏လူသားစားတတ်
သော စရိုက်ဆိုးကြီးကို ပြုပြင်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသောကြာသည် အမဲလိုက်
ရန် တောထဲသို့ ထွက်ခွာခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာရောက်ပြီးမှ အမဲလိုက်
ခြင်းကို ယနေ့မှ ပြန်လည်စတင်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာနှင့် လှည့်လည်ပြီး တော
ဆိတ်ကြီးတစ်ကောင်ကိုတွေ့၍ ဖိုးသောကြာအား ပြသလေရာ
သေနတ်ထိမှန်ပြီး ဆိတ်ကြီးလဲကျသွားလေ၏။

ဖိုးသောကြာသည် ကျယ်လောင်သော ဆေနတ်သံ
ကြောင့် အလွန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွား၏။

ကျွန်ုပ်က ဆေနတ်ထိမှန်သော ဆိတ်ကြီးကို သွား
ရောက်ယူဆောင်ရန် ပြောလေရာ ဖိုးသောကြာသည် စေးကွာသော
အရပ်၌ လဲကျသေဆုံးသွားသော ဆိတ်ကြီးကို တအံ့တဩသွား
သယ်ခဲ့၏။

ဖိုးသောကြာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဆေနတ်ကို
အလွန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွား၏။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်မရှိသောအခါ ဆေနတ်များ
ကို မဝံ့မရဲ သွားရောက်ကြည့်ရှုကာ နှုတ်မှတတွတ်တွတ် ပြောဆို
နေလေ၏။

ထိုသို့ပြောဆိုနေခြင်းမှာ ဆေနတ်အား သူ့ကိုမသတ်
ရန်နှင့် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာပေးရန် တောင်းပန်နေခြင်းဖြစ်၏။

အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရလျှင် ဆေနတ်
တို့ပင် ကိုးကွယ်ပသချင်ပုံရ၏။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့ အမဲလိုက်၍ ရရှိသော ဆိတ်
ကြီးကို တံစိုးထိုး၍ ကင်လေရာ ဆိတ်ကြီးကို သုတ်လိမ်းထားသော
ထောပတ်နှင့် အမွှေးအကြိုင်များကြောင့် စားချင်စဖွယ် မွှေးပျံ့
ကြိုင်လှိုင်လာ၏။

ဆိတ်ကင်ရရှိသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဆိတ်ကင်ကို
စားဖြင့်ဖဲ့၍ ဖိုးသောကြာအား အနည်းငယ် စားသောက်စေ၏။

ဖိုးသောကြာသည် အရသာကောင်းမွန်သော ဆိတ်
ကင်ကို မစားဖူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏လက်ရာကို စားမိပြီး လျှာလည်
သွားဟန်ဖြင့် အလွန်ကောင်းကြောင်း ချီးမွမ်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့မှစ၍ အမဲလိုက်၍ရရှိသော
သားကောင်များကို အရသာကောင်းမွန်အောင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး
လေရာ ဖိုးသောကြာသည် လူသားကိုမစားရန် အကြိမ်ကြိမ်
အဖန်ဖန် ကတိပြုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာကို လူသားမစားရန်
ပြုပြင်နိုင်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာအား ကျွန်ုပ်လုပ်နေကျ အလုပ်များကို ပြုလုပ်တတ်ရန် လေ့ကျင့်ပေးလေ၏။

မုယောစပါးများကို ဖွတ်စေပြီး ဆန်ကောဉ် သန့်စင်ခိုင်းလိုက်၏။

ဖိုးသောကြာသည် စပါးများကို ကောင်းစွာသန့်စင်နိုင်လေ၏။ ဖိုးသောကြာ သန့်စင်ပြီးသော မုယောစပါးများကို ကျွန်ုပ်သည် ပေါင်မုန့်ဖြစ်အောင် ဖုတ်ပြုလေ၏။

ဖိုးသောကြာသည် သေချာစွာ မှတ်သားထားသဖြင့် မကြာမီ ပေါင်မုန့်ဖုတ်တတ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာ ရောက်ရှိလာသဖြင့် စားနပ်ရိက္ခာများကို ယခင်ထက် နှစ်ဆတိုးပြီး ပြုလုပ်ရ၏။

ဖိုးသောကြာသည် ထိုအလုပ်များကို စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ် ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသည့် (၃)နှစ်အတွင်း ယခုအချိန်ကာလသည် ပျင်းရိငြီးငွေ့မှု အနည်းပါးဆုံးအချိန်ဖြစ်၏။

ဖိုးသောကြာရောက်လာမှ ကျွန်ုပ်၏ကျွန်းပေါ်မှာနေရသောဘဝသည် စိုပြည်လာသည် ဆိုရပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကျွန်းသို့ လူသားစားလူရိုင်းများ အတန်ကြာအောင် ရောက်မလာသော်လည်း ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် သတိကြီးစွာထားပြီး နေထိုင်ရ၏။ အကယ်၍ လူရိုင်းများ ကျွန်းသို့လာရောက်တိုက်ခိုက်လျှင် ဖိုးသောကြာက ကျွန်ုပ်ဘက်မှ တစ်တပ်တစ်အား ကူညီလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိ၏။

ထိုသို့ကူညီနိုင်ရန် ဖိုးသောကြာအား သေနတ်ပစ်သင်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့သော် ဖိုးသောကြာသည် သေနတ်ကို တန်ခိုးရှင်ထင်မှတ်၍ ကြောက်ရွံ့နေလေရာ ၎င်းနားလည်အောင် အတော်ပင် ရှင်းပြရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယမ်းမှုန့်နှင့် ကျည်စေ့များကို ဖြုန်းတီးရန် ဆန္ဒမရှိသော်လည်း ဖိုးသောကြာ သေနတ်ပစ်တတ်ရန် အရေးကြီးသဖြင့် ၎င်းအား သေနတ်ပစ်သင်ပေးဖြစ်၏။

ဖိုးသောကြာသည် သေနတ်ထဲသို့ ကျည်ထိုးခြင်းကို လွယ်ကူစွာ သိနားလည်သွား၏။

ထို့ပြင် သေနတ်ထဲသို့ ယမ်းမှုန့်ထည့်ပြီး ဆောင့် သိပ်ရမည့်နည်းများကိုလည်း သင်ပြပေး၏။

ဖိုးသောကြာ သေနတ်ကို ကျွမ်းကျင်သွားသော အခါ သေနတ်ပစ်နည်းကို သင်ပြပေးလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်ခြံထဲရှိ ဆိတ် သိုးကြီးတစ်ကောင်ကို သေနတ်နှင့်ချိန်၍ ပစ်လိုက်ရာ ဆိတ်သိုး ကြီး လဲကျသွားသဖြင့် ဖိုးသောကြာ အလွန်ပျော်ရွှင်သွားလေ ၏။

သူသည် သေနတ်ကိုလည်း အလွန်သဘောကျသွား ပုံရ၏။

ဖိုးသောကြာ သေနတ်ကို နှစ်သက်လာပြီးနောက် ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူလေရာ လအနည်းငယ်အတွင်း သေနတ် ပစ်ကျွမ်းကျင်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူရိုင်းများ ရောက်လာလျှင် ခုခံဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ သို့သော် လူရိုင်းများ ကျွန်ုပ်တို့ကျွန်းသို့ ရောက်မလာခဲ့ချေ။

ဖိုးသောကြာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်သည်မှာပင် တစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်နေပြီ။

ဉာဏ်ကောင်းသော ဖိုးသောကြာသည် တစ်နှစ် အတွင်း မြန်မာစကားများစွာကို သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသောကြာသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် မြန်မာစကားနှင့် အပြန်အလှန် ပြောဆိုနိုင်လာ၏။

ဖိုးသောကြာသည် မြန်မာစကားပြောခြင်းကို ကျွမ်း ကျင်ခြင်း မရှိသေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက် လိုအပ်သော စကားပြောဖော် မရှိသည်မှာ (၄)နှစ်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် စကား ပြောရသည်မှာ အရသာရှိလွန်းလှ၏။

ကျွန်းပေါ်၌ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေထိုင် ခဲ့စဉ်က လောကမှာ အလိုအပ်ဆုံးက စကားပြောဖော်ဟူ၍ပင် ကျွန်ုပ်၏နေ့စဉ်မှတ်တမ်း၌ ရေးခဲ့ဖူး၏။

ထူးဆန်းဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ လူအများကြား၌
နေထိုင်စဉ်က ကျွန်ုပ်သည် စကားနည်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်
အပြင် မလိုအပ်ဘဲ စကားများများ ပြောသူကို ရှုံ့မုန်းသူဖြစ်
၏။

ယခုကဲ့သို့ ကျွန်းပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း နေရမှ
သာလျှင် စကားပြောဖော်ကို တမ်းတခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

လူ့လောကတွင် အဖော်ဆိုသော အရာသည် အလွန်
အရေးကြီးလှပေသည်။

လူသည် ဂုဏ်ပကာသနမရှိဘဲ နေနိုင်သော သတ္တဝါ
ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်း၌ ဟန်
ဆောင်မှုကင်းမဲ့စွာ နေထိုင်ရသောအခါ ပို၍ပို၍ပင် နှစ်သက်ပျော်
ရွှင်မိ၏။

လူ့လောက၌ အပြိုင်အဆိုင်များလွန်းလှ၏။ တစ်ဦး
နှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် စောင့်ကြည့်ကြ၏။

သူတစ်ပါး ဥစ္စာစီးပွားတိုးတက်ခဲ့လျှင် ထိုသူ့ကဲ့သို့
ဥစ္စာစီးပွား တိုးတက်ချင်၏။

မိမိ၌ တိုးတက်နိုင်သော အခွင့်အရေးမရှိလျှင် မနာ
လိုဝန်တိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်၏။

ဝန်တိုစိတ်သည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်း
၏။ လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြိုင်ဆိုင်နေသည်မှာ အလွန်ပင်ပန်း
ဆင်းရဲ၏။

လူ့လောက၌ အရာရာကို ပြိုင်ကြ၏။ ဥစ္စာစီးပွား
ပြိုင်၏။ ပညာကိုပြိုင်၏။ ဂုဏ်ပကာသနကိုပြိုင်၏။

မိမိကိုယ်တိုင် ပြိုင်ရုံသာမက စနီးမယား လင်
ယောက်ျားကိုလည်း ပြိုင်နိုင်၏။ သား၊သမီးများကိုလည်း ချမ်းသာ
မဖေး။ ဤမျှ ပြိုင်ဆိုင်နေသမျှ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှာ မလွဲတော့
ချေ။

ကျွန်ုပ်၏ကျွန်း၌ ထိုအရာများအားလုံး ကင်းမဲ့နေ၏။
ထို့ကြောင့် အတ္တမာနအချို့လျော့ပါးပြီး ပျော်ရွှင်နိုင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အားလပ်သည့်အချိန်၌ ဘုရားမရှိ
တရားမရှိသော ဖိုးသောကြာအား ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းနိုင်
အောင် သင်ပြပေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်
ဖြစ်သော်လည်း ဘာသာတရားနှင့် ပတ်သက်၍ နက်နက်နဲနဲ သိ
နားလည်ခြင်း မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နားလည်သလိုသာ ပြောပြနေခဲ့၏။

ဖိုးသောကြာသည် စကားအပြောအဆို ကျွမ်းကျင်
လာသောအခါ ကျွန်ုပ်အား သူ၏ဘဝနောက်ကြောင်းကို ပြောပြ
လေ၏။

ဖိုးသောကြာတို့ လူရိုင်းမျိုးနွယ် ၇၁၇၀၁ လူရိုင်းမျိုး
နွယ်များဟု ခေါ်ဆို၏။

၎င်းအား ဖမ်းဆီးလာသော လူသားစား လူရိုင်းများ
နှင့် ဖိုးသောကြာတို့ လူမျိုးစုများ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီး ဖိုးသောကြာ
တို့ ရုံးနိမ့်သဖြင့် သတ်ဖြတ်စားသောက်ရန် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။

လူသားစား လူရိုင်းများသည် လူသားကို စားသည်
ဆိုသော်လည်း တိုက်ပွဲ၌ အနိုင်ရပြီး ဖမ်းဆီးရမိသူကိုသာ စား
သောက်ကြောင်း သိရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယခင်က လူရိုင်းများအား အကြောင်းမဲ့
လူသားစားသည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ယခု ဖိုးသောကြာ၏ ပြောစကားအရ လူရိုင်းများ
သည် စစ်နိုင်သောအခါမှသာလျှင် အောင်ပွဲခံပြီး စားသောက်သည်
ဆို၏။ ဖိုးသောကြာပြောပြသော ဘဝနောက်ကြောင်းထဲတွင်
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အကြောင်းအရာတစ်ခု ပါရှိ၏။

ဖိုးသောကြာက ...

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က မုန်တိုင်းကြီး အကြီးကြီး တိုက်ခဲ့တယ်၊
မုန်တိုင်းတိုက်ပြီးတော့ လှေကြီးတစ်စီးနဲ့ ဆရာတို့လို
လူမျိုးတွေ ကျွန်တော်တို့ကျွန်းကို ရောက်လာတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဖိုးသောကြာစကား
ကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ငါတို့လူမျိုးတွေ မင်းတို့ရွာကို မှန်တိုင်းမိပြီး ရောက်လာ
တယ် ဟုတ်လား၊ သူတို့ ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဖိုးသောကြာက သူ၏လက်များ

ကိုချိုး၍ ...

“(၁၅)ယောက်လောက် ရှိတယ်၊ သူတို့ရဲ့သင်္ဘောကြီး
ပင်လယ်ထဲမှာ နစ်ပြီးတော့ အသက်ကယ်လှေနဲ့ လာတယ်
လို့ ပြောပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖိုးသောကြာ၏စကားကြောင့်
ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသူများကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ...

“မင်းတို့လူမျိုးတွေ ကျွန်းပေါ်ရောက်လာတဲ့ သင်္ဘောသား
တွေကို သတ်စားလိုက်ပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဖိုးသောကြာက ခေါင်းခါယမ်း

၍ ...

“ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေက လူသားစားတယ်ဆိုတာ ရန်
သူကိုမှ စားတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်းကိုဒုက္ခရောက်

လာတဲ့လူကို မစားပါဘူး၊ သူတို့ကို ကျွန်းမှာပဲ ကောင်
ကောင်းမွန်မွန် ကျွေးထားပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာ၏စကား

ကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ...

“ဒါဆို သူတို့တွေ ကျွန်းပေါ်မှာ ရှိသေးတယ်ပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဖိုးသောကြာက ခေါင်းညိတ်
၍ ...

“ရှိပါတယ် ဆရာ၊ သူတို့ ကျွန်းပေါ်မှာ ပျော်နေကြပါပြီ၊
ကျွန်တော်တို့လူမျိုးမိန်းမတွေကိုတောင် သူထားကြပါသေး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာ၏စကား
ကြောင့် ကျွန်းပေါ်သို့ သင်္ဘောပျက်၍ ရောက်ရှိလာသူများနှင့်
သွားရောက်ပူးပေါင်းပြီး ဇာတိရပ်ခြေသို့ပြန်ရန် ကြိုးပမ်းကြည့်လှ
စိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ဖိုးသောကြာအား ၎င်းတို့နေထိုင်သော
ကျွန်းသို့ သွားရောက်လိုကြောင်း ပြောလေရာ ဖိုးသောကြာက ...

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လှေလုပ်ရမယ်၊ ပင်လယ်က
အကြီးကြီးပဲ၊ လှေငယ်လေးနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဖိုးသောကြာ၏ ပခုံး
ကိုပုတ်၍ ...

“ငါ့မှာ လှေတစ်စီးတည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ နောက်
ထပ် လှေတစ်စီးလည်း ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်းအနောက်မှာ
ငါ ဖွက်ထားတယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ပြုလုပ်ထား
သော သစ်ထွင်းလှေကို ၎င်းအားပြလိုက်၏။

ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်ပြသောလှေကိုကြည့်၍
စိတ်အားတက်ကြွဟန်မရှိဘဲ ...

“ဆရာရဲ့လှေတွေက သေးနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အရပ်
မှာလှိုင်းလှေကြီးတယ်၊ ရေအောက်ကို ရောက်သွားနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် လှေတစ်စီးကို ထပ်မံ
ပြုလုပ်ရန် ကြံစည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုရွေးပြီး လှေလုပ်
ရန် ခုတ်လှဲလိုက်၏။

ပြီးနောက် ဖိုးသောကြာနှင့်အတူ သစ်ထွင်းလှေ
အသစ်တစ်စီး ထပ်မံပြုလုပ်၏။

ဖိုးသောကြာသည် လှေလုပ်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်လွန်း
လှ၏။ ကျွန်ုပ်ကို များစွာအကူအညီပေးနိုင်၏။

၎င်းကူညီသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သစ်ထွင်းလှေသည်
အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ပြီးဆုံးသွား၏။

ကျွန်ုပ်တို့ပြုလုပ်သောလှေကို ရေချကြည့်လိုက်သော
အခါ လှေသည် လူနှစ်ဆယ်ခန့် ကောင်းစွာစီးနိုင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ပြုလုပ်ထားသောလှေကို ရွက်တိုင်၊ ရွက်
နှင့် တက်မကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ရာ သုံးလခန့်ကြာမှ ပြီးဆုံးသွား
လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပျက်မှရရှိသော ရွက်အဟောင်း
များကို ပြန်လှူ၍ ရွက်လုပ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရွက်လှေကို မည်သို့မည်ပုံ လှော်ရမည်
ကို ဖိုးသောကြာအား သင်ပြပေးရသေး၏။

ဖိုးသောကြာသည် လူရိုင်းများ အသုံးပြုသော လှော်
တက်ဖြင့် လှော်သောလှေကိုမူ ကျွန်ုပ်ထက်ပင် ကောင်းစွာလှော်
နိုင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ခရီးထွက်ရန် လှေကြီးကို
အသင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားနိုင်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်က ဖိုးသောကြာအား ၎င်းတို့နေရပ်နှင့်ပတ်
သက်၍ မေးမြန်းရင်း ...

“ငါတို့လှေကြီးနဲ့ မင်းတို့နေရပ်ကို ရောက်အောင်ပြန်နိုင်
မှာလား။”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဖိုးသောကြာက ခေါင်းညိတ်
၍ ...

“ကျွန်တော်တို့နေရပ်ကို ရောက်အောင် သွားနိုင်ပါတယ်”
ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏လှေကြီး ပြီးဆုံးသွားသော်လည်း ကျွန်းမှ
ထွက်ခွာရန် မဖြစ်နိုင်သေးချေ။

ကျွန်ုပ်၏စိုက်ခင်းများကို ရိတ်သိမ်းရဦးမည်။

ကျွန်ုပ်သည် မဝေးလှသော အနာဂတ်၌ ကျွန်းမှ
လွတ်မြောက်မည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။

ကျွန်ုပ်၏စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများ ပြီးစီးသောအခါ
ပင်လယ်ခရီးထွက်ရန် စတင်ပြင်ဆင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ခရီးအတွက် ရိက္ခာများကို ဦးစွာစုဆောင်း
လေ၏။

တစ်နေ့တွင် အမဲလိုက်ရန် ထွက်ခွာသွားသော
ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်၏ခံတွပ်အိမ်ကလေးသို့ မောကြီးပန်းကြီး
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ ကျွန်ုပ်က ဖိုးသောကြာကိုကြည့်၍ ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖိုးသောကြာ၊ ဘာတွေ တွေ့လာလို့
လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဖိုးသောကြာက ထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြင့်
ပင်လယ်ဘက်သို့ကြည့်၍ ...

“ဒုက္ခပါပဲ ဆရာရယ်၊ လှေနှစ်စင်းတောင် ရောက်နေပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ကင်းစခန်းရှိရာ
တောင်ပေါ်သို့ ကမူးရှူထိုး ပြေးထွက်သွားပြီး ပင်လယ်သို့ မှန်
ဘီလူးဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏မြင်ကွင်းထဲ၌ လူသားစား လူရိုင်းများ၏
လှေနှစ်စီးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိ၏။
လှေပေါ်၌ လူသားစားလူရိုင်း(၂၀)ယောက်ခန့်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်က ဖိုးသောကြာဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ဖိုးသောကြာ ... လူသားစားလူရိုင်းတွေ ရောက်နေပြီ၊
ဒီကောင်တွေကို ငါတို့ကျွန်းပေါ်မှာ ခြေချခွင့်မပေးတော့
ဘူး၊ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ရမယ်၊ မင်း သတ္တိရှိရဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဖိုးသောကြာက ဓားကိုကျစ်
ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၏။

“ကျွန်တော် သတ္တိရှိပါတယ် ဆရာ၊ သူတို့ကိုမကြောက်
ပါဘူး၊ တိုက်ရဲ့ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာ၏သတ္တိ
ကို သဘောကျသွားပြီး ...

“ဒါမှ ငါတပည့်ကွ၊ ဒီကောင်တွေကို ငါတို့ သွားတိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့ကိုင်ဆောင်လေ့ရှိသော ငှက်ပစ်
သေနတ်ကို ဖိုးသောကြာအား ပစ်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်အတွက် ခြောက်လုံးပြူးနှစ်လက်နှင့် ဖြောင်း
ရှည်သေနတ်တစ်လက်ကို ဆောင်ယူလာခဲ့၏။

ထို့ပြင်ဓားရှည်များ၊ ပုဆိန်များကိုလည်း ယူဆောင်
လာခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ပေါ်မှ သစ်ပင်များကို အကာ
အကွယ်ပြု၍ ကမ်းခြေသို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ်းခြေကျောက်ဆောင်ကြီးများ
အနောက်၌ ပုန်းကွယ်ပြီး စောင့်ကြည့်ကြ၏။

လူရိုင်းများသည် လှေများကို ကမ်းကပ်ပြီး ကြိုးနှင့် တုပ်နှောင်ထားသော အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ လူရိုင်းများသည် အကျဉ်းသားကို ကမ်းခြေသို့ တွန်းထိုးခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။

အကျဉ်းသားကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အကျဉ်းသားသည် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသဖြင့် လူရိုင်းမျိုးနွယ်ဖြစ်ပုံ မရချေ။

ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းသားအား သဲကွဲစေရန် မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်သော်လည်း ဝေးကွာလွန်းသဖြင့် ထင်ရှားစွာ မမြင်ရချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ချုံပုတ်များကို အကာအကွယ်ပြု၍ လူရိုင်းများ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မြေကမူလေးတစ်ခုသို့ရောက်လျှင် ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး လူရိုင်းများကို မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိသော နေရာသည် လူရိုင်းများနှင့် နီးကပ်ပြီး အကျဉ်းသား၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အလွန်အံ့သြဝမ်းသာသွားလေ၏။

လူရိုင်းများ သတ်ဖြတ်ရန် ခေါ်ဆောင်လာသော အကျဉ်းသားမှာ ကျွန်ုပ်တို့သဘောပေါ်တွင် လိုက်ပါခဲ့သော မာလိန်မျိုးကြီး ဦးဘသိုက်ပင် ဖြစ်၏။

မာလိန်မျိုးကြီး ဦးဘသိုက်သည် ယနေ့အထိ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသဖြင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။

လူရိုင်းအချို့သည် သောင်ပြင်၌ မီးပုံကြီးတစ်ပုံဖြစ်အောင် မီးမွှေးနေကြ၏။

မီးပုံကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ လူရိုင်းများသည် မီးပုံရှေ့တွင် ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး ကခုန်ကြ၏။

လူရိုင်းနှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ပုန်းခိုနေရာ မြေကမူလေးအနီးသို့ မာလိန်မျိုးကြီးကို တွန်းထိုးခေါ်ဆောင်လာပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်နေကြ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ဖိုးသောကြာသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သေနတ်ဖြင့်ပစ်ရန် ကြံလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က ကမန်းကတန်း တားဆီးလိုက်ပြီး ...

“မပစ်နဲ့ ဖိုးသောကြာ၊ ငါတို့ သေနတ်သံကို လူရိုင်းတွေ ကြားသွားလိမ့်မယ်၊ သူတို့ကို သေနတ်မသုံးဘဲ ချကြမယ်”

ဟု ဆိုကာ လူရိုင်းနှစ်ဦးအနီးသို့ တိတ်တဆိတ် တိုးကပ်သွားပြီး နောက်ကျောပေး၍ ဦးဘသိုက်ကို ကြီးချည်နေသော လူရိုင်း၏ခေါင်းကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ရှိနေသော လူရိုင်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်ရသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်နေစဉ် ကျွန်ုပ်က ဓားဖြင့်လှမ်းပစ်လိုက်၏။

လူရိုင်းသည် ချက်ကောင်းထိပြီး မြေပေါ်သို့ ပြိုလဲ ကျသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူရိုင်းနှစ်ဦးကို ရှုံ့ပုတ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ကြ၏။

လူရိုင်းများသည် မီးပုံရှေ့တွင် ကခုန်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို သတိမထားမိလိုက်ချေ။

မာလိန်မှူးကြီးဦးဘသိုက်သည် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ ပေါက်ရောက်နေပြီး တောပျော်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်ကို မုတ်မိပုံရမဘဲ ကျွန်ုပ်က ...

“ခုလိုပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်ကိုမမှတ်မိဘူးလား၊ ပင်လယ်ပျော်ဇင်ယော်လေဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မာလိန်မှူးကြီးသည် မျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး ...

“ဟာ ဟား ဟား ... ပင်လယ်ပျော်ဇင်ယော် မသေပါလား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကောင်လေးရာ၊ မင်းကို ငါ အမြဲတမ်း သတိရနေတာကွ၊ ငါတို့သင်္ဘောပေါ်ကကောင်တွေ အားလုံး လူရိုင်းတွေမိုက်ထဲ ရောက်သွားပြီကွ၊ ဒီနေ့တော့ ငါ့အလှည့် ပဲထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ရှုံ့ပုတ်အနောက်မှ ပုန်းကွယ်၍ ...

“ဒီအကြောင်းတွေကို နောက်မှပြောမယ် မာလိန်မျိုးကြီး၊

လူရိုင်းတွေကို ကျုပ်တို့ ရှင်းလိုက်ကြစို့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည်
မာလိန်မျိုးကြီး၌ ချည်နှောင်ထားသောကြိုးကို ဓားဖြင့်ဖြတ်ပေး
လိုက်ပြီး မာလိန်မျိုးကြီးလက်သို့ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုထည့်
ကာ ...

“တိုက်ကြစို့ဗျို့”

ဟုဆိုလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးပုံနံဘေး၌ ကခုန်
နေသော လူရိုင်းများကို သေနတ်ဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ခတ်လေ
၏။

ကျွန်ုပ်တို့သေနတ်ကျည်ဆန်များ ထိမှန်ပြီး လူရိုင်း
များ လဲကျသွားလေ၏။

ကျန်လူရိုင်းများသည် ကျယ်လောင်လှသော သေနတ်
သံများကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရ ပြေးလွှားနေ
ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သေနတ်များဖြင့် ဆက်လက်ပစ်
ခတ်ရာ လူရိုင်းများ ထိမှန်သွားကြပြန်၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် သေနတ်ဖြင့်ပစ်၍
အားမရနိုင်တော့ဘဲ လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆွဲထားသော ဓား၊ ပုဆိန်တို့
ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ လူရိုင်းများထံသို့ ပြေးလွှားသွား
လေ၏။

လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို အထိတ်ထိတ်
အလန့်လန့်ဖြင့် ပြန်လည်ခုခံလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းတစ်ဦးကို ပုဆိန်ဖြင့် လှမ်းခုတ်
လိုက်ရာ လူရိုင်းသည် မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ လည်ပင်းကိုထိမှန်ပြီး
ရေထဲပြုတ်ကျသွားလေ၏။

ဖိုးသောကြာမှာလည်း လူရိုင်းတစ်ဦးကို ဓားရှည်ဖြင့်
ထိုးသတ်လိုက်နိုင်၏။

မာလိန်မျိုးကြီးသည် လှေပေါ်သို့တက်၍ လှော်ခတ်
ရန် ပြင်နေသော လူရိုင်းတစ်ဦးကို ဓားဖြင့်ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

လူရိုင်းများသည် ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံများကို ကြောက်ရွံ့နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လူစု အလွယ်တကူ အနိုင်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူရိုင်းများအားလုံး ကျဆုံးသွားသောအခါ မာလိန်မှူးကြီးအား ကျွန်ုပ်၏ခံတပ်အိမ်ကလေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးသည် ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်တည်းပြုလုပ်ထားသော ခံတပ်အိမ်ကလေးကိုကြည့်၍ အလွန်အံ့သြနေလေ၏။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏စိုက်ခင်းများကိုကြည့်၍ ...

“ဟား ဟား ဟား ... ပင်လယ်ပျော်ဇင်ယောက်တော့ တကယ်ကို ကျွန်းပျော်ကြီး ဖြစ်နေပြီဟေ့၊ ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ ကျွန်းမှာတစ်ကိုယ်တည်းနေပြီး ဒီလောက်ပြည့်စုံအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ မင်းရဲ့လုံ့လဝီရိယကိုတော့ ချီးကျူးတယ်ကွာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မာလိန်မှူးကြီးကိုကြည့်၍ ...

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျွန်းပေါ်မှာ အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့ မလွယ်ဘူးဗျ၊ ဒီလိုမှ လုပ်မထားရင် စားဝတ်နေရေးအတွက် ကျုပ် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှာလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့တောင်ပေါ်က ကင်းစခန်းကိုမြင်ရင် မာလိန်မှူးကြီး အံ့သြရဦးမယ်၊ နောက်မှ ကျုပ်ရဲ့စိုက်ခင်းတွေနဲ့ သစ်ထွင်းလှေကို ပြရမယ်၊ လောလောဆယ် မာလိန်မှူးကြီးကို ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် ကျွေးရဦးမယ်၊ ဆိတ်နို့လည်းသောက်ဗျာ၊ ဆိတ်သားကင်လည်း စားဗျ”

ဟု ပြောပြီး မာလိန်မှူးကြီးကို ကျွေးမွေးလေရာ ကျွန်ုပ်၏ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်များကို အားပါးတရစားရင်း ...

“ငါတို့ ကျွန်းပေါ်မှာ နေပေမယ့် ကျွန်းသားအရိုင်းအစိုင်းတွေလိုပဲ စားရတာဗျ”

ဟုဆိုကာ ဆိတ်နို့ကိုလည်း အငမ်းမရ ဆောက်လေ၏။ ဆိတ်ကင်ကိုလည်း စားလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီး ဗိုက်တင်းသွားသောအခါ ဆိတ်ရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ဂျာကင်ကို မာလိန်မှူးကြီးအား ဝတ်ဆင်စေပြီးနောက် ...

“အေးအေးဆေးဆေး အိပ်လိုက်ပါဦးဗျာ၊ မာလိန်မှူးကြီးကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေပုံရတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မာလိန်မှူးကြီးသည် ကြီးပုခက်၌ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီး အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ၎င်းနှင့်အတူ လူသားစား လူရိုင်းများထံသို့ ရောက်ရှိသွားသော သင်္ဘောသားများ၏ဘဝကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီးက သက်ပြင်းချ၍ ...

“လူရိုင်းတွေက ငါအပါအဝင် သင်္ဘောသားငါးယောက်ကို ဖမ်းဆီးထားပြီး သူတို့နဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ကျင်းပချိန်နဲ့ တစ်

ချိန်ချိန်မှာ လေးနှစ်အတွင်း ငါတို့ထဲက သင်္ဘောသားတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ်ဖြတ်စားသောက်ခဲ့တယ်။ သင်္ဘောသားအားလုံး လူရိုင်းတွေရဲ့ဗိုက်ထဲကို ရောက်သွားတယ်။ ဒီနေ့ ငါ့အလှည့်ရောက်တော့ ကံကောင်းလို့ မင်းနဲ့တွေ့ပြီး ကယ်တင်ခံရတာကွ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းများ၏အသတ်ခံလိုက်ရသော သင်္ဘောသားများအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့သော်လည်း မာလိန်မှူးကြီးကိုကြည့်၍ ...

“သင်္ဘောသားတွေအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မာလိန်မှူးကြီးကို ကယ်လိုက်နိုင်တာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျွန်းပေါ်မှာ သုံးနှစ်လုံးလုံး အထီးကျန်နေခဲ့ရတာဗျာ၊ ဟောဒါက ဖိုးသောကြာ၊ ရောက်လာတာ တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခန်းများကို ပြောပြလေရာ မာလိန်မှူးကြီးသည် စိတ်ဝင်

တစား နားထောင်၍ ကျွန်ုပ်၏ကြီးပမ်းမှုများကို တဖွဖွချီးမွမ်းနေလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီးက ကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးတွေကြည့်၍ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ငါ ချီးကျူးတယ်ကွာ၊ လူသူမနီးတဲ့ ကျွန်းကြီးပေါ်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း အသက်ရှင်နေထိုင်ရုံမကဘူး ကျွန်းပေါ်မှာ တီထွင်ကြံဆထားတာ ချီးကျူးစရာကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူးကြီးအား ကျွန်ုပ်၏တောင်ပေါ်ကင်းစခန်းလေးကို လိုက်လံပြသလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏စိုက်ခင်းနှင့် မွေးမြူထားသော ဆိတ်များကို လိုက်လံပြသလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးသည် အလွန်အားရကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ... “ငါ့ကိုယ်ငါ သေလူလို့ သဘောထားနေတာကွ၊ မင်းနဲ့တွေ့မှ ငါတို့တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရောက်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိနေပြီကွ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်ရန် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်များ သမ်းလာ၏။

မာလိန်မှူးကြီးသည် ကျွန်း၌ တစ်ပတ်ခန့်နေထိုင်ပြီးနောက် ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်ရသဖြင့် အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏တပည့်ကျော် ဖိုးသောကြာနှင့် ပင် အဖော်ပြုပြီး အမဲလိုက်နေလေတော့၏။

မာလိန်မှူးကြီး ကျွန်းသို့ရောက်ပြီး တစ်လပြည့်သောအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ကျုပ်တို့ အန္တရာယ်ကျွန်းက လွတ်မြောက်မယ့်နည်းလမ်းရှိတယ်၊ ကျွန်းက လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် သစ်ထွင်းလှေတစ်စီးကို ဖိုးသောကြာ အကူညီနဲ့ လုပ်ခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့လှေထက် လူရိုင်းတွေကားခဲယဉ်းလှက ပင်လယ်ခရီးထွက်ဖို့ ပိုသင့်တော်နေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မာလိန်မှူးကြီးက ...
“ကျွန်းကလွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လိုနည်းလမ်း ရှိလို့
လဲ”

ဟု မေးမြန်း၏။ ကျွန်ုပ်က ...
“ဟောဒီက ဖိုးသောကြာတို့နေတဲ့ကျွန်းမှာ သင်္ဘောပျက်
ကနေ ရောက်လာတဲ့ ဒုက္ခသည် သင်္ဘောသားတွေရှိနေ
တယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ သူတို့သင်္ဘောကလည်း
ဖိုးသောကြာတို့ရွာမှာ သောင်တင်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ ဖိုး
သောကြာတို့ရွာကိုသွားပြီး သင်္ဘောသားတွေနဲ့ ပူးပေါင်း
လိုက်ရင် မြန်မာပြည်ကြီးကို ပြန်ရောက်နိုင်တယ်။ အန္တရာယ်
တွေအလွန်များတဲ့ မှန်တိုင်းထန်တဲ့ ပင်လယ်ကြီးမှာ ကျုပ်
တို့ လှေကလေးနဲ့ စွန့်စားခန်းဖွင့်တာထက်စာရင် ဖိုး
သောကြာတို့ရွာက ဒုက္ခသည်သင်္ဘောသားတွေရဲ့ ရွက်လှေ
ကြီးနဲ့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်မယ်ဆိုရင် လုံခြုံစိတ်ချမှုရှိလိမ့်
မယ်”

ဟု ပြောလေရာ မာလိန်မှူးကြီး ဦးဘသိုက်က
အားတက်သရော အမူအရာဖြင့် ...

“မင်းရဲ့အကြံ သိပ်ကောင်းတယ်။ သစ်ထွင်းလှေကလေးနဲ့
ပင်လယ်ကြီးကိုဖြတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖိုးသောကြာ
က သူတို့ရွာကိုရောက်အောင် ပြန်နိုင်ပါ့မလား”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဖိုးသောကြာက သူတို့ရွာကိုရောက်အောင် သူကိုယ်တိုင်
ရေကြောင်းလမ်းပြပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီးက မျက်မှောင်
ကြွတ်၍ ...

“သူ့စကား မှန်မယ်ဆိုရင်တော့ ငါတို့ တိုင်းပြည်ကို ပြန်
ရောက်မှာပဲ။ လွဲချော်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားရင်တော့ ပင်လယ်
ပြင်မှာ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေပြီး ထိုင်နေအကောင်းသား ထသွား
မှ ကျိုးမှန်းသိဆိုသလို ဖြစ်သွားမယ်”

ဟု သတိပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကျယ်ပြောလှသော
ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုကြည့်၍ ...

“ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်တည်းနေတုန်းက လူရိုင်းတွေရဲ့အန္တရာယ်
သာ မရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်းပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး အေးအေး
ချမ်းချမ်း နေနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မာလိန်
မျှူးကြီး ရောက်လာတဲ့အခါ ဒီကျွန်းမှာနေရတာ လုံခြုံပေမယ့်
ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို တစ်သက်လုံး ပြန်ရောက်မှာမဟုတ်
ဘူး။ ကျွန်းမှာပဲ အရိုးထုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ တွေးမိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မာလိန်မျှူးကြီးက ကျွန်ုပ်၏စကား
ကို နားထောင်ရင်း ...

“ငါ့ကိုယ်ငါ တစ်သက်လုံး မြန်မာပြည်ကို ပြန်မရောက်
တော့ဘူးလို့ မှတ်ထားတာ။ မင်းနဲ့တွေ့မှ ငါ့မျှော်လင့်ချက်
တွေ ပြန်ရှင်သန်လာတယ်။ မထူးပါဘူးကွာ။ ငါတို့စွန့်စား
ကြမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်၏အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံလိုက်လေ၏။

သာယာလှပသော နောက်နေ့တွင် လူရိုင်းများထား
ခဲ့သော လှေကြီးပေါ်သို့ ပေါင်မုန့်ခြောက်၊ ဆန်၊ ဆိတ်သားခြောက်၊
မာလကာသီး၊ အုန်းသီးနှင့် သောက်သုံးရေများကို တင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်သော လက်နက်ခဲယမ်းများကိုလည်း
လှေပေါ်သို့ တင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူရိုင်းလှေကို အနည်းငယ်ပြုပြင်၍
သင်္ဘောဟောင်းမှရွက်ကိုဖြုတ်၍ လှေငယ်၌ ရွက်တိုင်ထောင်
ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖိုးသောကြာတို့ရွာသို့သွားပြီး ဒုက္ခ
သည်များနှင့် ပူးပေါင်းပြီးကာမှ ကျွန်ုပ်၏ကျွန်းသို့ ပြန်လာပြီး
ရွှေချောင်းသေတ္တာကိုယူရန် ကြံစည်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်းမှထွက်ခွာမီ လက်နက်ခဲယမ်း
များကို ရေမစိုအောင် သေချာစွာ ထုပ်ပိုးထားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်မွေး
မြူထားသော ဆိတ်များကိုလည်း ခြံထဲမှလွှတ်ပြီး စားကျက်အနီး
၌ နေရာချထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အလုံးစုံကို ပြင်ဆင်ပြီးနောက် ဒီရေ
ကျသောအချိန်ကိုရွေး၍ ကျွန်းမှထွက်ခွာလာခဲ့ပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းမှ အတော်အတန်ဝေးကွာသော
အရပ်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်တည်း ကျွန်း၌လေးနှစ်ကျော်
မျှ အထီးကျန်နေထိုင်ခဲ့ခြင်းကို သတိရပြီး ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည်
မသိသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ကျွန်းကလေးသည် အုန်းပင်စိမ်းစိမ်းများ
နှင့် အလွန်လှပသော ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်း ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖိုးသောကြာတို့နေထိုင်သော ကျွန်း
သို့ နှစ်ရက်ခန့် သွားရမည်ဆို၏။

သို့သော် ပင်လယ်ပြင်ရောက်သောအခါ ဖိုးသောကြာ
သည် ၎င်းတို့နေရပ်မြေသို့ ပြန်သောလမ်းကို မမှတ်မိတော့ဘဲ
စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေလေရာ ပင်လယ်ပြင်၌ တစ်ဝဲ တလည်လည်
ဖြစ်နေ၏။

ဤသို့ဖြင့် သုံးရက်မြောက်သောနေ့အထိ ၎င်းနေ
ထိုင်သောအရပ်သို့ မရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

ဖိုးသောကြာသည် ၎င်းတို့နေရပ်သို့ မမှတ်မိတော့
သဖြင့် အလွန်ပူပန်နေ၏။

၎င်းတို့နေရပ်သို့ ရေကြောင်းလမ်းမှားပြီး ခေါ်ဆောင်
လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် တောင်းပန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာ၏စေတနာနှင့် မှားယွင်းမှု
ကို အပြစ်မတင်ဘဲ ၎င်းကိုပြန်၍ပင် နှစ်သိမ့်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ခရီးလမ်းကြာချိန်ကို နှစ်
ရက်မျှသာ အချိန်ကြာမြင့်မည်ဟု တွက်ဆခဲ့ရာ ယခု ကျွန်ုပ်တို့
လှေသည် ပင်လယ်ထဲ၌ ငါးရက်ခန့် ကြာနေလေ၏။

ထိုအခါ လှေပေါ်၌ ပါရှိသော ရိက္ခာပစ္စည်းများ။
ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး လိုအပ်ချက်မှာ
သောက်သုံးရေပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ပြင်၌ မုန်တိုင်းနှင့် ကြုံတွေ့
လျှင် အားလုံးဆုံးပါးမှာ သေချာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ရိက္ခာအဖြစ် ယူဆောင်လာသော ပေါင်မုန့်
ခြောက်များမှာ တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏စားနပ်ရိက္ခာများမကုန်စင်မီ ဖိုးသောကြာ
တို့ရွာသို့ ရောက်အောင်သွားလို၏။

ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်သောကျွန်းသို့ ပြန်ရန်လည်း မိုင်
ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာနေသဖြင့် အခက်အခဲတွေ့နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ပြင်၌ ဆုပ်လည်းစူး စား
လည်းရှူး အခြေအနေသို့ ရောက်နေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးသည် လှေပေါ်ရှိ ရိက္ခာများကိုကြည့်
၍ ...

“ရိက္ခာတွေ ကုန်တော့မယ်ကွ၊ ငါတို့တွေ ဒီအချိန်ကစပြီး
အစားအသောက်ကို ခြိုးခြံချွေတာမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပေါင်မုန့်ခြောက်အနည်း
ငယ်နှင့် အုန်းသီးတစ်စိတ်၊ ဆိတ်သားခြောက် တစ်လက်မခန့်သာ
ရတော့၏။

ရေကိုလည်း တစ်ဦးလျှင် ခွက်ငယ်ဖြင့် တစ်ခွက်
သာ သောက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ယူဆောင်လာသော ဆိတ်သားခြောက်များ
ကုန်စင်လုနီးနေပြီ။ ကျွန်ုပ်အတွက် ဆန်သာကျန်ရှိတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗိုက်ဆာသောအခါ ဆိတ်သား
ခြောက်အစိမ်းများကို ဝါးစားရ၏။

ထိုသို့ ရိက္ခာမလုံလောက်သဖြင့် အားအင်ကုန်ခန်း
သကဲ့သို့ ဖြစ်လာရ၏။

ဖိုးသောကြာသည် ပြူးဝိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့်
ပဲ့ပိုင်းတွင်ထိုင်နေပြီး ပင်လယ်ပြင်ကိုသာ ငေးမောကြည့်နေ၏။

ပင်လယ်ပြင်၌ ရောက်ရှိပြီး ခြောက်ရက်မြောက်
တွင် လေပြင်းများ တိုက်ခတ်သဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်း
အေးလှသဖြင့် မာလိန်မှူးကြီးက ရမ်အရက်အနည်းငယ်ကို တိုက်
လေ၏။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း ပူနွေးသွား
သလို ခံစားရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ပြင်၌ ဒုက္ခဆင်းရဲခံစားရ
သဖြင့် ဖိုးသောကြာတို့ကျွန်းသို့ လိုက်ခဲ့ခြင်းကို နောင်တရသလို
ခံစားရ၏။

ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဒုက္ခဆင်းရဲဖြစ်နေခြင်း
ကို အလွန်စိတ်ဆင်းရဲနေဟန်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏လှေပေါ်တွင် သောက်ရေတဖြည်းဖြည်း
နည်းပါးလာ၍ ဆိတ်သားခြောက်ကိုပင် မစားရဲတော့ချေ။

ဆိတ်စားခြောက်စားပြီး ရေအလွန်ငတ်သောကြောင့်
ဖြစ်၏။

ထိုနေ့က ဖိုးသောကြာသည် ကံကောင်းထောက်မ
စွာဖြင့် ရေထဲမှ ငါးတစ်ကောင်ကို ရရှိလေရာ ငါးကိုစားဖြင့်
တစ်လက်မခန့် အညီအညာတုံးပြီး မျိုချရ၏။

ထိုငါးသည် အလွန်ညှိစောင့်သောလည်း ဝမ်းဗိုက်
ပြည့်ရန် အရေးကြီးသဖြင့် ကြိတ်မှိတ်ပြီးမျိုချရ၏။

ထိုနေ့ညနေမှာပင် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် အခြေ
အနေတစ်ရပ်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ပင်လယ်ခရီးတွက်ပြီး ခြောက်ရက်မြောက်
၌ အဝေးမှ ရွက်လွင့်သွားသော သင်္ဘောကြီးတစ်စီးကို ဝမ်းမြောက်
ဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ဘောကို မြင်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရ
သေနတ်များပစ်ဖောက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာနေရာသို့ ပြုလေ၏။
သို့သော် သင်္ဘောသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဝေးကွာလွန်းနေပြီး ကျွန်ုပ်
တို့ပစ်ခတ်သော သေနတ်သံကို ကြားဟန်မတူချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် သေနတ်
များ တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ဖောက်သော်လည်း သင်္ဘောကြီးသည်
တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီးက
လှေပေါ်၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

“မပစ်နဲ့တော့ဟေ့၊ ကျည်ဆန်တွေကုန်တာပဲ အဖတ်တင်
မယ်၊ သင်္ဘောကလူတွေ ငါတို့သေနတ်သံကို မကြားနိုင်
တော့ဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းမှလွတ်မြောက်
ရန်အတွက် ကြိုးစားသော အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားသဖြင့်
ကံကြမ္မာကိုသာ အပြစ်တင်နေမိ၏။ ကျွန်ုပ်က သင်္ဘောကြီးကို
ကြည့်၍ တက်ခေါက်လိုက်ပြီး ...

၁၈၀ မင်းမြတ်သူရ

“သွားပါပြီဗျာ၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကြီးကို လက်လွှတ်လိုက်ရပြန်ပြီ၊ ကျုပ် လေးနှစ်လုံးလုံး ကျွန်းပေါ် မှာနေတာ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို မရခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ပင်လယ် ပြင်မှာ သက်စွန့်ဆံဖျားထွက်ပြီး ရလိုက်တဲ့ အခွင့်အရေး ကျတော့လည်း ဆုံးရှုံးသွားပြန်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မာလိန်မှူးကြီးက ...

“ငါတို့ ကံဆိုးတာကွ၊ လေက ငါတို့ဘက်ကို တိုက်နေ တော့ သေနတ်သံကို သင်္ဘောပေါ်ကလူတွေ မကြားနိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ သင်္ဘောပေါ်က လူတစ်ယောက်တလေ သာ ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် ငါတို့ကို မြင်ရမှာကွ၊ ငါတို့အတွက် လွတ်မြောက်ချိန် မတန်သေးဘူးလို့သာ သဘောထားလိုက် ပါကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ပြင်၌ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့အထိ မျက်စိလည်နေလေ၏။

စေတနာစာပေ

ထိုနေ့က နေသာသောနေ့ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လှေ အနီး၌ စင်ရော်ငှက်ကလေးများ ဝဲပျံနေလေ၏။ ထိုငှက်များသည် သင်္ဘောများနှင့် ယဉ်ပါးနေဟန်ရှိပြီး ကျွန်ုပ်တို့လှေအနီးသို့ ချဉ်း ကပ်လာလေ၏။

ထိုအခါ မာလိန်မှူးကြီးက ရှားရှားပါးပါး ကျန်ရှိ သော ပေါင်မုန့်ခြောက် အနည်းငယ်ကို စင်ရော်များကို ကျွေးပြီး အယုံသွင်းလေ၏။

စင်ရော်တစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို အယုံလွန် ပြီး လှေဦး၌လာ၍ နားလေရာ မာလိန်မှူးကြီးက လျင်မြန်စွာ ဖမ်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စင်ရော်ကို မောင်းချစားဖြင့် ညီတူ ညီမျှ ခွဲဝေ၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စင်ရော်၏တောင်ပံတစ်စုံနှင့် ရင်အုပ် တစ်ခြမ်းကို ရလေရာ အရိုးပါမကျန်အောင် ဝါးစားလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ စင်ရော်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ယုံကြည်ခြင်းမရှိတော့သဖြင့် ဖမ်းဆီးရန် ခက်ခဲသွားလေ၏။

စေတနာစာပေ

ညနေစောင်းတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးရွာလာသဖြင့်
မိုးရေကို ပါးစပ်ဖြင့်ခံ၍ အားပါးတရ သောက်ကြ၏။

မိုးရွာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပျော်ရွှင်စွာ သီချင်းများ
သီဆိုကြ၏။

မိုးရေကို ရွက်ဖျင်စဖြင့်ခံယူပြီး လှေပေါ်တွင် တင်
ဆောင်လာသော ရေစည်ထဲသို့ ထည့်ကြ၏။ မိုးကောင်းသဖြင့်
ရေစည်ကို ပြည့်လျှံသွားအောင် ရရှိခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုးရေရသဖြင့် ဒုက္ခတစ်ခုငြိမ်းအေး
သွားပြီ ထင်မြင်သော်လည်း အဝတ်အစားများ စိုစွတ်မှုကြောင့်
ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးလှ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၌ လဲလှယ်စရာ
အဝတ်အစားအပိုလည်း မရှိကြ။

ခဏကြာလျှင် နေပွင့်လာသဖြင့် အဝတ်များအားလုံး
ချွတ်ပြီး နေမူလှမ်းရ၏။

မာလိန်မှူးကြီးက ရမ်အရက်တစ်ဇွန်းစီ ဝေငှပေး
သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အချမ်းသက်သာသွား၏။

ထိုည၌ မိုးဆက်လက်ရွာသွန်းပြန်ရာ ခိုက်ခိုက်တုန်
အောင် ချမ်းအေးနေသော်လည်း မိုးရေကို သတိကြီးစွာထား၍
ခံယူရပြန်၏။

(၈)ရက်မြောက်သောနေ့၌ ငါးပျံများ လှေပေါ်သို့
ခုန်တက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဖမ်းဆီးကာ ဝေခြမ်းစားသောက်
ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ငါးပျံများကို ဝဝလင်လင် စားသောက်ရ
သဖြင့် သုံးယောက်စလုံး ပြန်လည်၍ အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာ၏။

ညနေစောင်း၌ အလွန်သေးငယ်သော ကျွန်းကလေး
တစ်ကျွန်းကို မြင်ရ၍ ရိက္ခာရရှိရန် ကျွန်းသို့ကပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
၏။ မာလိန်မှူးကြီးက ကျွန်းသို့မကပ်သေးဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
ကြည့်၍ ...

“ကျွန်းအနီးမှာ ကျောင်ဆောင်ကျောက်တုံးတွေမရှိတော့
ကမ်းကပ်ရတာ အလွန်လွယ်တယ်၊ ဒီလိုကျွန်းမျိုးမှာ လူ
သားစား လူရိုင်းတွေ ရှိတတ်တယ်၊ ငါတို့ သတိထားရ
မယ်”

ကျွန်ုပ်တို့လှေကို ကမ်းစပ်၌ ခေတ္တစောင့်စေပြီး
မာလိန်မှူးကြီးက ကျွန်းပေါ်သို့ မှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်းပေါ်က သစ်ပင်တွေရဲ့အနေအထားဟာ နည်းနည်း
ရှင်းလင်းနေသလိုပဲ၊ ကျွန်းပေါ်မှာ လူရှိနိုင်တယ်၊ ငါတို့
အတွက် လူရိုင်းတွေရဲ့အန္တရာယ်က သိပ်ကြီးတယ်၊ ရိက္ခာ
ရအောင် ကျွန်းပေါ်ကို ခဏလေးဆင်းကွာ၊ ပင်လယ်ကမ်း
စပ်ကကျော်ပြီး ဘယ်သူမှ ကျွန်းထဲကို မဝင်နဲ့”

ဟုဆိုကာ ကျွန်းအနီးသို့ လှေကိုကမ်းကပ်လိုက်
လေ၏။ ကျောက်ဆောင်များကြားတွင် ပင်လယ်ငှက်အမြောက်
အမြား နေပူစာလှုံနေလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသောကြာက ငှက်အုပ်
ထဲသို့ ပြေးဝင်၍ လှော်တက်ဖြင့် ရိုက်ကြရာ ပင်လယ်ငှက်အကောင်
(၂၀)ခန့် ရရှိလေ၏။

ဖိုးသောကြာသည် သောင်ပြင်ရှိ သဲကျင်းများကို
တူး၍ ပင်လယ်ငှက်ဥများကို ရှာဖွေလေရာ ငှက်ဥအမြောက်အမြား
ရရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ်းစပ်၌ လျင်မြန်စွာမီးဖို၍ ငှက်
များကို မီးဖုတ်ကြလေ၏။ ထိုသို့ မီးဖုတ်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏
အမှားဖြစ်၏။

ကျွန်းငယ်လေးပေါ်၌ရှိသော လူသားစား လူရိုင်းများ
ကို လက်ယပ်ခေါ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ငှက်များကို မီးဖိုပြီး အချို့ကိုစား၍ အချို့
ကို လှေပေါ်သို့တင်ရန် ကြံစည်နေစဉ် ကျွန်ုပ်အနီးရှိ သဲသောင်
ပြင်ကို မြားတစ်ချောင်း လာစိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြားကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့်သွားပြီး
“ရန်သူ ... ရန်သူ” ဟု အသံကုန်အော်ဟစ်ပြီး လှေဆီသို့ပြေးလေ
၏။ မာလိန်မှူးကြီးလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ပြေးလွှားလာ၏။

ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်ထက်အရင် လှေရှိရာသို့
ဦးစွာရောက်ပြီး လှေကို ရေထဲသို့ တွန်းချနေလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်က လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်
၍ လှော်တက်များဖြင့် လှော်ခတ်လေ၏။

ထိုစဉ် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်နေသော လူရိုင်းများသည် တောင်ပေါ်မှ သောင်ပြင်ရှိရာသို့ ပြေးလွှားလာပြီး သောင်ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ လှေကိုဓား၊ လှံ၊ မြားတို့ဖြင့် ပစ်ခတ်လေ၏။

လူရိုင်းတို့၏ ဓားလှံများသည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးရှိ ရေထဲသို့ တစွပ်စွပ်ကျသွားလေ၏။

ကံကောင်းထောက်မ၍ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်စလုံး ဘေးမသိရန်မခက် လှေပေါ်သို့ရောက်ပြီး ကမ်းမှထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လှေခံရုံကို မြားတံများ စိုက်ဝင်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်းပေါ်မှ ငှက်အမြောက်အမြား ရရှိပြီး ငှက်နှင့် ငှက်ဥများကို မီးဖုတ်နိုင်သဖြင့် ရိက္ခာအတွက် များစွာဖူလုံသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးဖုတ်ထားသော ငှက်များကို အရိုးပါမကျန်အောင် ဝါးစားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အစိမ်းအတိုင်းကျန်ခဲ့သော ငှက်ဥများကို ချဉ်သွားမှာစိုးသဖြင့် လှေပေါ်မှာပင် စားသောက်လိုက်၏။

ထိုနေ့ညက ရာသီဥတု သာယာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကောင်းမွန်စွာ အိပ်စက်နိုင်၏။

ကျွန်ုပ်တို့လှေကလေး ဆယ်ရက်မြောက် ပင်လယ်ထဲ၌ မျောပါခဲ့ပြီးနောက် အဝေးတစ်နေရာတွင် ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို မြင်ရ၏။ ဖိုးသောကြာသည် ထိုကျွန်းကို မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ကျွန်းကိုရောက်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့မွေးရပ်မြေကိုရောက်ပြီ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဖိုးသောကြာ၏ပခုံးကို ဝမ်းသာအားရပုတ်၍ ...

“မင်းတို့ရွာရောက်ပြီ ဟုတ်လား၊ သေချာလို့လား ဖိုးသောကြာ၊ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပါဦးကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖိုးသောကြာက ဝမ်းသာအားရခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှ ကျွန်တော်တို့ရွာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လှေကလေး ကျွန်းနှင့် နီးသောအခါ ကျွန်းနှင့်မနီးမဝေး၌ သောင်တင်နေသော လှေကြီး တစ်စီးကို တွေ့ရသဖြင့် ဖိုးသောကြာတို့ ဇာတိမြေဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားလေ၏။

ဖိုးသောကြာက ကမ်းစပ်ကျောက်တောင်များကြား ၌ သောင်တင်နေသော လှေကြီးကိုပြသ၍ ...

“ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ သောင်တင်နေတဲ့ သင်္ဘောကြီးလေ၊ ဆရာတို့တွေ့ချင်နေတဲ့ သင်္ဘောသားတွေရဲ့ လှေကြီးလေ၊ ဒီလှေကြီး ဒီနေ့အလို ရှိနေတယ်ဆိုတော့ သင်္ဘောသား တွေ ကျွန်းပေါ်မှာရှိနေတာ သေချာပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ပြင်၌ ဆယ်ရက်တိတိ ဒုက္ခခံလိုက်ရသော်လည်း ဆယ်ရက်မျှသောကာလ ကို ဆယ်နှစ်မျှ ထင်ရလောက်အောင် ပင်ပန်းဆင်းရဲလှ၏။ ယခု တော့ ဖိုးသောကြာတို့ကျွန်းသို့ ရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်း ပြည်သို့ပြန်ရန် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်များ သမ်းစပြုလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လှေ ကမ်းနှင့်နီးသောအခါ ဖိုးသောကြာ တို့မျိုးနွယ် လူရိုင်းတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ကြည့်ရှုရာမှ တဖြည်းဖြည်း များပြားလာပြီး သောင်ပြင်တစ်ခုလုံး လူရိုင်းများ ဖြင့် ပြည့်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လှေကလေး ကျွန်းနှင့်နီးကပ်လာသောအခါ လူရိုင်းအုပ်စု၏ အလယ်၌ ဝက်ဝံရေကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး လည်ပင်း ၌ သန္တာပုတီးများကို ဝတ်ဆင်ထားသောလူရိုင်းတို့၏ ခေါင်းဆောင် ကိုမြင်ရ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်၏ မျက်နှာ၌ ဆေးရောင်စုံမျဉ်း ကြောင်းများကို ခြယ်သထားလေ၏။

ဖိုးသောကြာသည် လှေပေါ်မှနေ၍ လူရိုင်းခေါင်း ဆောင်ကို ၎င်းတို့၏ဘာသာဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လေ ၏။ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်နှင့် လူရိုင်းများသည် ဖိုးသောကြာ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုကြည့်၍ မှတ်မိခြင်း မရှိသော်လည်း ဖိုး သောကြာ၏စကားကို ကြားသောအခါ အလွန်အံ့သြဝမ်းသာပြီး ဆူညံပွက်သွားလေ၏။

၎င်းတို့သည် ဖိုးသောကြာအား လူသားစားလူရိုင်းများ၏စားသောက်ခြင်းကို ခံရပြီဟု ယူဆပုံရ၏။

ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုကိုင်၍ ...

“မျက်နှာမှာ ရောင်စုံဆေးခြယ်ထားတဲ့လူက ကျွန်တော့်အဖေပါ ဆရာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာအား အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ဒါဆိုရင် မင်းက လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ရဲ့သားပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဖိုးသောကြာက ...

“အရင်က ကျွန်တော့်အဖေက လူရိုင်းခေါင်းဆောင်မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော် ကျွန်းမှာမရှိတဲ့အချိန်မှာ ခေါင်းဆောင်ဂေါဆုံးသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်အဖေ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ကျွန်တော်တောင် အခုမှ သိရတာပါ”

ဟု ပြောရင်း ဖိုးသောကြာသည် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ၎င်းတို့ဘာသာဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်နေသေး၏။

ဖိုးသောကြာသည် လူရိုင်းအုပ်စုကြီးကို နှုတ်ဆက်နေပုံရ၏။

မာလိန်မျိုးကြီးက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ဒီကျွန်းက လူရိုင်းတွေဟာ အင်အားအတော်တောင့်တင်းတာပဲ။ လူရိုင်းအုပ်စုရဲ့အင်အားဟာ ငါးရာနှီးပါးလောက်ရှိမယ် ထင်တယ်။ သူတို့သာ ငါတို့ရန်သူဆိုရင် ငါတို့အတွက် မလွယ်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဟုတ်တယ်မျိုး၊ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ ဖိုးသောကြာပါလို့သာ တော်သေးတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ ကံကောင်းတာတစ်ခုက ဖိုးသောကြာအဖေက လူရိုင်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မာလိန်မျိုးကြီးက ...

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းက သူ့သားရဲ့အသက်ကို ကယ်ထားတဲ့
အတွက် ငါတို့ကို ကျေးဇူးရှင်လို သဘောထားမယ်ဆိုရင်
ငါတို့အတွက် အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးရှိမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့လှေ
ကလေးသည် ကမ်းစပ်သို့ နီးကပ်လာလေ၏။

ဖိုးသောကြာက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ကျွန်တော့်ရဲ့ဖခင်ကို စကားနည်းနည်းပြောခွင့်ပြုပါ ဆရာ၊
ဆရာတို့ လှေပေါ်မှာပဲ စောင့်နေကြပါ”

ဟု ဆိုကာ ကမ်းပေါ်တွင်ရှိသော လူရိုင်းအုပ်စုသို့
လျှောက်သွားပြီး လူရိုင်းခေါင်းဆောင်၏ပခုံးကို ဖက်လိုက်လေ
၏။

ပြီးနောက် ကျန်လူရိုင်းများကိုလည်း တစ်ဦးပြီးတစ်
ဦး ပခုံးဖက်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။

ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်တို့၏အကြောင်းကို ဖခင်
ဖြစ်သူနှင့် လူရိုင်းများအား အတန်ကြာအောင် ပြောပြနေလေ၏။

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ကို လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က
လက်ခံလိုက်ဟန်ရှိ၏။

ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို လက်ဟန်ခြေဟန်
ပြ၍ ခေါ်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ်းစပ်သို့ လှေကိုရောက်နိုင်
သလောက် လှော်ခတ်သွားပြီး လှေပေါ်မှဆင်း၍ လူရိုင်းများဆီ
သို့ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးသည် လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ကို ပြီးစွင်
သော မျက်နှာပေးဖြင့် နှုတ်ဆက်၍ ပခုံးကိုဖက်လိုက်ရာ လူရိုင်း
ခေါင်းဆောင်က နှစ်လိုဟန်ဖြင့် ပြန်ဖက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း မာလိန်မှူးကြီးနည်းတူ လူရိုင်း
ခေါင်းဆောင်ကို နှုတ်ဆက်လေ၏။ မာလိန်မှူးကြီးက ဖိုးသောကြာ
ဘက်သို့လှည့်၍ ...

“မင်းရဲ့အဖေ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ကြီးကို ပြောလိုက်ပါ၊

ငါတို့က ရန်ပြုချင်လို့ ရောက်လာခြင်း မဟုတ်ပါဘူး၊

မိတ်ဆွေအဖြစ်သာ လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်လို့။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသောကြာက ၎င်းတို့၏ ဘာသာ
ဖြင့် လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ကြီးကို ပြောလိုက်လေ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်၏ စကားကိုလည်း ဖိုးသောကြာ
က ပြန်လည်ဘာသာပြန်ပြလေ၏။

“ဆရာတို့ကို ကျွန်တော်အဖေက ပြောပါတယ်၊ ဆရာတို့ကို
ခရီးဦးကြိုဆိုပါတယ်တဲ့၊ ကျွန်းပေါ်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်နိုင်ပါတယ်၊ အစားအစာကောင်း
တွေနဲ့လည်း ဧည့်ခံပါမယ်တဲ့၊ ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်
တင်ထားတဲ့အတွက် မိတ်ဆွေတွေလို အသိအမှတ်ပြုပါ
တယ်တဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား ဖိုးသောကြာက ခေါ်ဆောင်သွား
လေ၏။ ထို့နောက် သစ်ကိုင်းခြောက်များ ဖိုးထားသော တဲကြီး
အောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အား အစားအစာများဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။

လူရိုင်းတို့ကျွေးမွေးသော အစားအစာမှာ တောဆိတ်
သား၊ နွားနို့နှင့် ပျားရည်များဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆာလောင်လှသဖြင့် ကျွေးမွေးသော
အစားအစာများကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။

ထို့နောက် ဖိုးသောကြာက ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ရောက်
လာပြီ ...

“ဆရာတို့ စားသောက်ပြီးရင် ဧည့်ခံတဲကို ကျွန်တော်နဲ့
လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဧည့်ခံတဲမှာ ဆရာတို့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေ
နိုင်ပါတယ်၊ ဆရာတို့အတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူး၊
စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ဖိုးသောကြာ ... မင်းတို့ကျွန်းမှာရောက်နေတဲ့ သင်္ဘော
ပျက်ကလူတွေနဲ့ ငါတို့ တွေ့ချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်၏
စကားကြောင့် ပြောဆိုရခက်သွားပြီး ...

“ဆရာတို့ ဒီနေ့ည အေးအေးဆေးဆေး နားလိုက်ပါ၊
နောက်နေ့တွေမှာ တွေ့ခွင့်ရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖိုးသောကြာ၏အဖြေကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘဝင်မကျနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး ...

“သင်္ဘောပျက်ကလူတွေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ မင်းတို့နေရပ်ကို ငါတို့လိုက်ခဲ့တာကွ၊ ငါတို့ပင်လယ်ပြင်ခရီးထွက်ဖို့ သိပ် ပြီးတော့ စိတ်စောနေတယ်၊ သူတို့နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို အဖြေပေးရခက်ဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဖိုးသောကြာကိုကြည့်၍ ...

“သူတို့တွေ ကျွန်းပေါ်မှာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးရဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းမျိုးနွယ်များအပေါ် သံသယဝင်ပြီး ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် လူသားစားသော အမျိုးအနွယ်များဖြစ်သဖြင့် ဖိုးသောကြာ မရှိသည့်ကာလအတွင်း သင်္ဘောသားများကို စားသောက်ပစ်လိုက်လေသလော။

ဖိုးသောကြာက ကမန်းကတန်းလက်ကာပြ၍ ...

“ကျွန်တော်တို့မျိုးနွယ်တွေဟာ လူသားကို အကြောင်းမဲ့ မစားပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလာပြီး ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်တဲ့ ရန်သူရဲ့အသားကိုသာ အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ စားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကျွန်းမှာ ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်လာတဲ့ လူတွေကို သတ်မစားပါဘူး”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“သူတို့သက်ရှိထင်ရှားရှိရင် ငါတို့တွေ့ချင်တယ်၊ ဘာလဲ မင်းတို့က ဧည့်သည်တွေကို ချုပ်နှောင်ထားတာလား၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာခွင့် မပြုဘူးလား၊ ငါ့ကိုရှင်းရှင်းပြောစမ်းကွာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာကို ကျွန်ုပ်တပည့်တစ်ဦးဟု ယူဆနေဆဲဖြစ်၍ ဒေါသပုန်ထပြီး ကြိမ်းမောင်းနေမိ၏။

ဖိုးသောကြာ၏ ထူးခြားချက်မှာ ၎င်းတို့နေရပ်ဒေသ
သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး လူရိုင်းခေါင်းဆောင်၏သားဖြစ်နေသော်
လည်း ကျွန်ုပ်ကို ဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့် လေးလေးစားစားဆက်
ဆက်၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား ယနေ့ထက်တိုင် အသက်သခင်
ကျေးဇူးရှင်ဟု မှတ်ယူထားပုံရ၏။

ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်ကို မဝံ့မရဲကြည့်၍ ...
“စိတ်မသိုင်းနဲ့ မရှာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကျွန်းမှာ အရင်
တုန်းက ဧည့်သည်တွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်သွား
လာခွင့် ပေးပါတယ်။ အခု ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သင်္ဘောပျက်
ကလူတွေ ကျွန်းပေါ်မှာ မတွေ့ရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်
မသိပါဘူး။ ဒီနေ့ည ကျွန်တော် အဖေနဲ့တွေ့ပြီး မေးမြန်း
ကြည့်ပါမယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးတွေ့လို့ရအောင်
ပြောပါမယ်”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို အနီးအညွတ်တောင်းပန်
ပြီး ဧည့်သည်တံ့မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

“ဖိုးသောကြာ ထွက်ခွာသွားသောအခါ မာလိန်မှူး
ကြီးက ...

“ဖိုးသောကြာမှာ အပြစ်မရှိဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ
အခြေအနေတော့ မကောင်းဘူးကွ၊ သင်္ဘောပျက်ကလူတွေ
ကို လူရိုင်းတွေက ဖမ်းဆီးထားပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ဖိုးသောကြာ ပြောပုံအရ သူတို့မျိုးနွယ်တွေဟာ အခြား
လူရိုင်းတွေလို ရိုင်းပျဉ်မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောသားတွေ
ကို ဘာဖြစ်လို့ ချုပ်နှောင်ထားရတာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီးက အဝေးဆီသို့
ထွက်ကြည့်၍ ...

“သူတို့ အမှားတစ်ခုခု လုပ်မိပုံရတယ်၊ လူရိုင်းတွေမကြိုက်
တာ ဘာလုပ်သလဲ မသိဘူး”
ဟု တီးတိုးရေရွတ်လေ၏။

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ကြိမ်ပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်
မင်းပြစ်သူရ
အမှတ်-၇ အသောကလမ်း၊ ကျောက်ပြောင်၊ ရန်ကုန်သို့
လိပ်ပို့၍ ကုသောနိုင်ပါသည်။

ထိုညက ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ရောက်
ရှိမလာတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ညစာကို မပေါ်တပေါ် ဝတ်ဆင်
ထားသော လူရိုင်းမလေးသုံးယောက်က ပြင်ဆင်ပြီး ကျွေးလေ
၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖိုးသောကြာ ရောက်မလာခြင်း
အကြောင်းကို မေးလိုသော်လည်း ဘာသာစကား အခက်အခဲ
ကြောင့် မေးမြန်းနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်တစ်နေ့မနက်သို့ ရောက်
သောအခါ ဖိုးသောကြာကို မျှော်နေ၏။

ဖိုးသောကြာသည် နေ့လယ်ခင်းအချိန် ရောက်မှ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဖိုးသောကြာ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုပုံစံ ပြောင်းလဲ သွားချေပြီ။

ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်၏တပည့်အဖြစ် ကျွန်းပေါ် မှာနေထိုင်စဉ် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ သားရေအင်္ကျီနှင့် သားရေဘောင်းဘီ ဖိုးရိုးဖားရားကြီးကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ယခု ဖိုးသောကြာသည် အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းပြီး လည်တိုင်၌ သန္တာပုတီးများကိုဆွဲကာ ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်း၌ နံငယ်ပိုင်းလေးကိုသာ ဝတ်ဆင်ထား၏။

ဖိုးသောကြာ၏ပုံစံသည် ကျွန်းပေါ်ရှိ လူရိုင်းများနှင့် ခွဲခြား၍မရချေ။ ဖိုးသောကြာသည် သူ၏ပြောင်းလဲသွားသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို မဝံ့မရဲကြည့်၍ ...

“အဖေက သားရေဘောင်းဘီနဲ့အင်္ကျီ ဝတ်တာကို မကြိုက်ဘူး ဆရာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ လူရိုင်းနဲ့လူယဉ် ကွာခြားမှုတော့ရှိမှာပေါ့၊ မင်းတို့အရပ်မှာ မင်းတို့နေသလိုပဲ နေပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ သဘောပျက်ကလူတွေနဲ့ ငါတို့ တွေ့လို့ရပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဖိုးသောကြာက ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး ...

“တွေ့လို့ရပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ကျွန်းရဲ့ ဧည့်သည်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရန်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးသောကြာ၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြသွားလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီး ...

“သူတို့က ဘာကြောင့် မင်းတို့ကျွန်းသားတွေရဲ့ရန်သူ ဖြစ်သွားရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဖိုးသောကြာက အဝေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်၍ ...

“သူတို့ကို ဧည့်သည်တွေလို သဘောထားပြီး ကျွန်တော် တို့ကျွန်းက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးမွေးထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ဘုရားရဲ့ မျက်လုံးကိုဖောက် ယူထားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဖခင် အပါအဝင် မျိုး နွယ်စုဝင်တွေအားလုံး သူတို့ကို ဒေါသဖြစ်နေကြတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာ၏စကား ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို အိမ်အပြန်ခရီးအတွက် အခက်အခဲတွေ့ပြီဖြစ် ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။ သင်္ဘောပျက်ရှိ လူများသည် အမှန် တကယ်ပင် အမှားပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းလော။

လူရိုင်းတွေနှင့် နားလည်မှု လွဲနေခြင်းလော။

ထိုအခါ မာလိန်မှူးကြီးက ဝင်ရောက်၍ ...

“သူတို့က မင်းတို့ဘုရားရဲ့မျက်လုံးကို ခိုးယူထားတယ် ဆိုရင် သူတို့ဆီမှာ ရှာဖွေကြည့်ပါလား၊ ခိုးထားတယ်ဆို ရင် ရှာလို့တွေ့မှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသောကြာက ...

“ကျွန်တော်တို့ ရှာပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ပီပီရီရီခိုး ယူပြီး ဖွက်ထားတဲ့အတွက် ရှာလို့မရပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“သူတို့မခိုးဘဲ မင်းတို့ကျွန်းသားအချင်းချင်း ခိုးယူတာမ ဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖိုးသောကြာက ...

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်းသားတွေဟာ ဘုရားကို အလွန်ရိုသေပြီး အလွန်ကြောက်ရွံ့ပါတယ်။ သူတို့အသက် သေရင်သေပါစေ၊ ဘုရားရဲ့မျက်လုံးတော်ကိုတော့ ဖောက် မယူပါဘူး၊ ကျွန်းပေါ်မှာ ဒီလူတွေကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ သူတို့ခိုးတာတော့ သေချာပါတယ်၊ ကျွန်းသားတွေ ဟာ ဘုရားရဲ့မျက်လုံးတော်ကို ဖောက်ယူတဲ့အတွက် ခေါသ အရမ်းထွက်နေကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာတို့ရဲ့အကြံ အစည်တွေ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ဘောပျက်မှ သင်္ဘောသားများနှင့် ပူပေါင်းရန် သက်စွန့်ဆံဖျား ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ယခုတော့ ကျွန်ုပ်တို့အကြံအစည်များ ရေစုန်မျောချေပြီ။

ထိုအခါမာလိန်မှူးကြီးက ဝင်ရောက်၍ ...

“လောလောဆယ် သူတို့နဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ငါတို့တွေ့လို့ရတယ်မဟုတ်လား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဖိုးသောကြာက ခေါင်းညိတ်

၍ ...

“သူတို့နဲ့တွေ့ခွင့်ရဖို့ ကျွန်တော် ခေါ်သွားပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်တို့အား

ကျွန်းအနောက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ကျွန်းအနောက်၌ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများ

ပေါများပြီး တောင်ထူထပ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖိုးသောကြာ၏ အနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ပြီး အတန်ကြာသောအခါ တောအုပ်တစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ရ၏။

တောအုပ်အစွန်၌ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု စီးဆင်းနေ၏။

စမ်းချောင်းလေးကို ဖြတ်သန်းရန် သစ်လုံးတစ်လုံးတည်းဖြင့် တံတားထိုးထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စမ်းချောင်းလေးကို ဖြတ်သန်းပြီး စမ်းချောင်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

စမ်းချောင်းတစ်ဖက်၌ သစ်ကိုင်းများဖြင့် အမိုးမိုးထားသော တဲရှည်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

တဲရှည်ကြီး၏အနီး၌ ထင်းခြမ်းများကို ခွဲခြမ်းနေသော လူလတ်ပိုင်းအရွယ် လူတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

ထိုသူ၏ ရုပ်ရည်သည် မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် ဆင်တူနေသဖြင့် ထိုသူအား စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကြည့်၍ မြန်မာဘာသာဖြင့် ...

“ကျုပ်က မြန်မာလူမျိုးပါ။ ခင်ဗျားက မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်လား။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ထင်းခြမ်းများကို ပုဆိန်ဖြင့် ခွဲခြမ်းနေသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့က မြန်မာလူမျိုးတွေပါ။ ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူရိုင်းကျွန်းကို ရောက်ရှိနေသလဲ၊ ကျုပ်တို့လူတွေအားလုံး ဒီကျွန်းမှာ ခုနစ်ယောက်တိတိရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့လူတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဖိုးသောကြာဘက်သို့ လှည့်၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“မင်း ပြန်တော့ ဖိုးသောကြာ၊ သူတို့နဲ့ငါ ဆွေးနွေးကြည့်မယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ဘုရားရဲ့ မျက်လုံးကိစ္စကို ငါ စုံစမ်းကြည့်မယ်၊ မင်း ပြန်ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို စမ်းချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း၌ ထားရစ်ပြီး ပြန်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ဘောသားတစ်ဦး၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ တဲအိမ်ရှည်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ တဲအိမ်ရှည်ကြီးအတွင်း အိပ်စက်နေသော အသက်(၆၀)ဝန်းကျင် လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို တအံ့တသြကြည့်၍ ...

“ကျွန်းပေါ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာကြတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် မာလိန်မှူးကြီးက တစ်လှည့်စီ ရှင်းပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ စကားကို နားထောင်၍ ထိုလူကြီးက ...

“ကျုပ်လည်း သင်္ဘောပေါ်က မာလိန်မှူးတစ်ယောက်ပါ။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကျုပ်သမီးနဲ့ ဘိုဆင်တစ်ယောက်၊ သင်္ဘောသားလေးယောက် ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် သင်္ဘောပျက်
မှ ရောက်ရှိလာသူများအနက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါရှိသည်
ဟု ကြားရသဖြင့် အလွန်အံ့သြသွားလေ၏။

ထိုစဉ် သင်္ဘောပျက်မှလူများ ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ စုဝေး
ရောက်ရှိလာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပျက်မှ ဒုက္ခသည်များအနက်
မိန်းမသားတစ်ယောက် ပါသည်ဆို၍ စောင့်ကြည့်မိ၏။

သင်္ဘောပျက်မှ လူများကို မြှောက်ယောက်တိတိ
မြင်တွေ့ရပြီး ကျန်သောမိန်းကလေးကိုမူ မတွေ့ရချေ။

သင်္ဘောသားများသည် ကျွန်ုပ်၏ဝတ်စားဆင်ယင်
ပုံကိုကြည့်၍ ကျွန်းပေါ်၌ နေထိုင်ရသောဘဝကို တအံ့တဩမေး
မြန်းကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့လူစုနှင့် နေထိုင်ရင်း မသိမသာ
အကဲခတ်ကြည့်ရာ ထိုလူစုအနက် မာလိန်မျိုးအဘိုးကြီးနှင့် ပစ္စည်း
ထိန်း ဘုံဆင်သည် ထိုလူစုခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပုံရ၏။

ကျန်သောသင်္ဘောသားလေးယောက်သည် ရိုးသား
အေးဆေးနေပုံရ၏။

၎င်းတို့လူစုသည် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးကို ပိုင်
ဆိုင်ထားသော ဘုံဆင်ဖြစ်သူက ကျွန်ုပ်တို့ကိုကြည့်၍ ...

“ခင်ဗျားတို့ ဒီကျွန်းကို ဆယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာ
တာလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဘုံဆင်ကိုကြည့်၍ ...

“လူရိုင်းခေါင်ဆောင်ရဲ့သားဆီကတစ်ဆင့် ခင်ဗျားတို့ရဲ့
သတင်းတွေကို ကြားရတယ်။ ဒါကြောင့် ပင်လယ်ပြင်ကို
ခင်ဗျားတို့နဲ့ပူးပေါင်းပြီး ဖြတ်သန်းချင်လို့ပါ။ နောက်ပြီး
တော့ ကျုပ်တို့မှာ လှေပဲရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့သင်္ဘောကြီး
သောင်တင်နေတာကို ပြုပြင်ပြီးတော့ ပင်လယ်ပြင်ကို
ဖြတ်သန်းချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလေရာ ဘုံဆင်ဖြစ်သူက မျက်နှာကိုမဲ့၍
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ဒီကျွန်းကို ရောက်လာတာ ဘာအကျိုး
မှရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မာလိန်မှူးကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ကျုပ်တို့က ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးရမှာလဲ၊
ရှင်းစမ်းပါဦးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘိုဆင်ကပင် ဆက်လက်၍ ...

“ဒီကျွန်းကလူရိုင်းက သူတို့ဘုရားရဲ့မျက်လုံးကို ခိုးယူတယ်
ဆိုပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကို စွဲချက်တင်ထားတာဗျ၊ တကယ်
တော့ ဒါဟာ မတရားစွဲချက်တင်တာပါ၊ ကျုပ်တို့ ကျွန်း
ကိုရောက်ကာစက ဧည့်သည်တွေလို သဘောထားပြီး
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဧည့်ခံခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့
သင်္ဘောသားတွေတောင် ကျွန်းသူမိန်းကလေးတွေနဲ့ ပေါင်း
သင်းခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းသားတွေဟာ အချိန်ကာလ
ကြာတော့ ကျုပ်တို့အပေါ် သဘောထား ပြောင်းလဲသွားကြ

တယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ရန်လိုလာကြတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း
သူတို့ရဲ့ဘုရားမျက်လုံးကို ကျုပ်တို့ ခိုးတယ်လို့ စွပ်စွဲတာ
ပဲ၊ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ သတ်စားဖို့ကြံ
စည်ထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ၎င်းတို့သင်္ဘောမှ မာလိန်မှူး
အဘိုးကြီးကဝင်၍ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဘိုဆင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျွန်းသားတွေ
ဟာ ကျုပ်တို့ကို တဖြည်းဖြည်း မုန်းတီးလာပြီး အပြစ်
အမျိုးမျိုး တင်ခဲ့တယ်၊ အရင်တုန်းက ကျုပ်တို့ ကျွန်းပေါ်
မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာခွင့် ရကြတယ်၊ နောက်
တော့ ကျုပ်တို့လူစုတွေကို ဘုရားမျက်လုံး ပျောက်တာကို
အကြောင်းပြပြီး စမ်းချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းကို ခြေချခွင့်မပြု
တော့ဘူး၊ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ဟာ ဒီနေရာမှာ ကျွန်း
သားတွေရဲ့အကျဉ်းကျခံနေရတာဗျ၊ ကျုပ်တို့ကို ဧည့်သည်
လိုသဘောမထားတော့ဘူး၊ စားဝတ်နေရေးကိုလည်း တာဝန်

မယူတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာ
 ဖွဲ့စားသောက်ရတယ်၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ခင်ဗျားတို့နဲ့
 ကျုပ်တို့ ပူးပေါင်းတော့ ဘာထူးမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီကျွန်း
 ကို လိုက်လာတာ သိပ်မှားတယ်၊ ကျွန်းပေါ်ကိုရောက်ပြီ
 ဆိုတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ဟာ လူရိုင်းတွေရဲ့အကျဉ်းသား ဖြစ်
 သွားတာပဲ၊ နောက်ဆုံးမှာ ခင်ဗျားတို့ကို လူရိုင်းတွေ
 သတ်စားကြလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျ
 နေပြီ၊ လောလောဆယ် ကံဆိုးနေတာက ကျုပ်သမီးလေး
 ပုလဲပဲ၊ ပုလဲဟာ ကျွန်းပေါ်ကိုရောက်ပြီး တစ်နှစ်ပြည့်ကာ
 နီးမှာ အလိုလို မျက်စိကွယ်သွားခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ
 အပြစ်မရှိဘဲ လူရိုင်းတွေရဲ့ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံနေကြရတာ
 ဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ မာလိန်မှူးကြီး ဦးဘ
 သိုက်က ...

“လူရိုင်းတွေရဲ့ဘုရားမျက်လုံးကို ခင်ဗျားတို့လူစုထဲ ... မယူ
 တာ သေချာလား၊ လူရိုင်းတွေရဲ့သဘာဝဟာ များသော
 အားဖြင့် ကလိမ်ဉာဏ် မရှိကြဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မာလိန်မှူးကြီး ဦးဘသိုက်၏ စကား
 ကြောင့် ...

“ခင်ဗျားက နောက်မှရောက်လာပြီး ကျုပ်တို့ကို မယုံသင်္ကာ
 စကားတွေ ပြောနေတာလား၊ ကျုပ်တို့လူစုကို သူ့ရဲ့တွေ
 လို့ စွပ်စွဲနေတာလား၊ ဘုရားရဲ့မျက်လုံးကို ကျုပ်တို့နီးကပ်
 ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဆီမှာ လာရှာကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်၊
 လူရိုင်းတွေ ကျုပ်တို့တို့ကို အကြိမ်ကြိမ် ရှာပြီးပြီ၊ ဘုရား
 ရဲ့မျက်လုံးနဲ့တူတာ ဘာမှမရှိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ မာလိန်မှူးအဘိုးကြီး၏စကား

ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြဿနာ၏အဖြေကို ဖော်ထုတ်ရန် ခက်ခဲ
 သွား၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တုတ်ကောက်ကို ထောက်သံ
တဒေါက်ဒေါက် ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အလွန်ချော
မောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုမိန်းက
လေးသည် မာလိန်မှူးကြီး၏ သမီးချော ဖြစ်ပုံရ၏။

မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို စူးစမ်းဟန်ဖြင့်
ကြည့်ရှုလေရာ ၎င်း၏ဖခင် မာလိန်မှူးအဘိုးကြီးက ကျွန်ုပ်တို့
နစ်ယောက်၏အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ မိန်းမပျိုလေးသည်
ချောမောလှပရုံမက သူမ၏အသံလေးသည် အလွန်သာယာနာကျင်
ဖွယ် ကောင်းလှ၏။

မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကျွန်း
မှ လွတ်မြောက်ရန် ရောင်ခြည်သန်းလာပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို
လေ၏။

ကျွန်ုပ်က မိန်းကလေးကိုကြည့်၍ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်တရားအတိုင်း ဖြစ်စေရမှာပေါ့၊
ကျုပ်တို့ကို မတရားဖမ်းဆီးတာ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်

တို့မှာ လက်နက်ခဲယမ်းတွေ အများကြီးပါတယ်၊ အခြေ
အနေအရ လိုအပ်ရင်တော့ ချကြရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်၏အသံကို
နားထောင်၍ သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ရှင်တို့ ရောက်လာတာ ကျွန်မတို့ အလွန်အားရှိပါတယ်၊
ကျွန်မတို့က ကျွန်းက မလွတ်နိုင်ဘူး၊ တစ်နေ့နေ့မှာ သေ
လုဖြစ်မှာပဲလို့ ထင်နေတာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပုလဲ ဆိုသော
မိန်းမလေးကိုကြည့်၍ ...

“ဘုရားရဲ့မျက်လုံးတော်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်းသားတွေ
နဲ့ ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ဆွေးနွေးပေးပါမယ်၊ ခင်ဗျားတို့
အတွက် စိတ်အားတက်စရာ ကောင်းတာက ဒီကျွန်းရဲ့
အကြီးအကဲရဲ့သားက ကျုပ်ရဲ့တပည့်ရင်း ဖြစ်နေတယ်၊
သူ့ကို ကျုပ် စည်းရုံးပြီး ခင်ဗျားတို့လွတ်မြောက်ဖို့ အစွမ်း
ကုန် ကြိုးစားမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ စိတ်အေးအေးသာ နေကြပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပုလဲ ဆိုသော မိန်းမချောက ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်တို့ကို အားလည်းကိုးပါ
တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ဘောသားများထံမှ ပြန်ကာနီး

တွင်း ...

“ခင်ဗျားတို့လွတ်မြောက်အောင် ကျုပ် အစွမ်းကုန်ကြိုးစား
မယ်၊ စိတ်မလျှော့လိုက်ပါနဲ့၊ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားတို့
ဘက်က ရိုးသားဖို့ပဲ”

ဟု ပြောကာ ထိုသူများထံမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာ
ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ တံတားလေးကို သစ်လုံးတံတားမှ ကျော်ဖြတ်
ပြီးသောအခါ လမ်းတစ်ဖက်၌ ဖိုးသောကြာ ထိုင်စောင့်နေလေ၏။
ကျွန်ုပ်က ဖိုးသောကြာပန်းကို ပုတ်၍ ...

“သူတို့နဲ့တွေ့ပြီးပြီ၊ သူတို့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ဘုရားရဲ့
မျက်လုံးကို သူတို့မယူဘူးလို့ ပြောတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးသောကြာက ခေါင်းခါယမ်း၍...

“သူတို့လိမ်တာပဲ ဆရာ၊ ဒီကျွန်းမှာ သူတို့မှမယူရင်
ဘယ်သူမှ ဘုရားရဲ့မျက်လုံးကို မဖောက်ဝံ့ဘူး၊ နောက်ပြီး
တော့ သူတို့ခိုးယူသွားကြောင်း အထောက်အထားတစ်ခု
ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာ၏စကား
ကြောင့် အံ့သြသွားပြီး ...

“ဘယ်လိုသက်သေ အထောက်အထားလဲကွ၊ ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဖိုးသောကြာက ကျွန်ုပ်ကို
မဝံ့မရဲကြည့်၍ ...

“ကျွန်တော်တို့ကျွန်းက နတ်ဆရာက သူတို့ယူတယ်လို့
တိတိကျကျ ပြောပါတယ်၊ နတ်ဆရာဟောရင် မှားတယ်
မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မယုံကြည်ဟန်ဖြင့်
ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ဒီမှာ ဖိုးသောကြာ၊ မင်းကို ယုတ္တိမရှိတာတွေ မယုံရဘူးလို့ ငါ သင်ပြခဲ့တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့ နတ်ဆရာကို ယုံရတာလဲ၊ သူက မင်းတို့ကို ညာစားနေတာကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေဟန်ဖြင့် ...

“ကျွန်တော်တို့ကျွန်းက နတ်ဆရာက သိပ်မှန်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ရန်သူတွေ ဖမ်းခဲ့တုန်းက တစ်ကျွန်းလုံးက လူတွေက ကျွန်တော် သေပြီလို့ ယူဆခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နတ်ဆရာကတော့ ကျွန်တော်မသေဘူး၊ သူတော်ကောင်းစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကယ်တင်ထားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီလူက နတ်တို့ရွာကိုလာဦးမယ်၊ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဧည့်ခံကျွေးမွေးရမယ်လို့လည်း မှာထားတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်၍ ...

“ဒါဆိုရင် ငါတို့လည်း ကျွန်းပေါ်မှာပဲ တစ်သက်လုံးအရိုးထုပ်ရတော့မှာလား၊ ငါတို့ဘဝကို ဒီနေရာမှာပဲ ဇာတ်မြှုပ်ပြီး နေထိုင်ရတော့မှာလား၊ ငါတို့ ဒီကျွန်းကို လိုက်လာတာ လွတ်မြောက်ချင်လို့ကွ၊ ဒီကျွန်းမှာ အရိုးထုပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသောကြာက ကမန်းကတန်းဖြင့် ...

“ဆရာကို ဖမ်းဆီးမထားပါဘူး၊ ဆရာတို့အတွက် ဒီကျွန်းမှာ တားဆီးထားတာ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ဆရာတို့သွားချင်တဲ့နေရာကို သွားနိုင်တယ်၊ စားချင်တာကို စားနိုင်ပါတယ်၊ ဆရာတို့ ကျွန်းကပြန်ရင်လည်း အချိန်မရွေး ပြန်လို့ရပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဖိုးသောကြာကို ဒေါသဖြစ်သွားပြန်ပြီး ...

“ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပင်လယ်ကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းရမှာလဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို သေတွင်းထဲ တွန်းပို့နေတာလား။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေရာ ဖိုးသောကြာသည် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်ကို အလွန်ရှိသေ လေးစားသူ ဖြစ်သဖြင့် ဖခင်နှင့် လူရိုင်းများ၏အကြား၌ အခက်တွေ့နေပုံရ၏။

ဖိုးသောကြာသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေပြီး ...
“ဆရာ ခဏတော့စောင့်ပါဦး၊ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ်၊ ဆရာတို့တိုင်းပြည်ကိုပြန်ဖို့ အခက်အခဲရှိရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လမ်းမှာ ဆရာခိုင်းချင်ရာ ခိုင်းဖို့ လိုက်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဖိုးသောကြာ၏ အခက်အခဲကို နားလည်မိသဖြင့် မည်သို့ကြံစည်ရမှန်း မသိတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မြန်မာပြည်သို့ပြန်ရန် ရည်မှန်းချက်ကို လက်လျှော့ရတော့မည်လော။

မာလိန်မှူးကြီး ဦးဘသိုက်က ...

“လူရိုင်းတွေရဲ့သဘောထားက အတော်တင်းမာနေတယ်ကွ၊ ငါ့အထင်တော့ မာလိန်မှူးအဘိုးကြီးနဲ့ သဘောထားအုပ်စုကို မသင်္ကာဘူး၊ သူတို့ဟာ ကျွန်းသားတွေရဲ့ဘုရားမျက်လုံးကို ခိုးယူခဲ့ပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်းသားတွေက ဒီလောက် စိတ်ဆိုးနေတာပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍...

“ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ ယူဆပါတယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်းသားတွေရဲ့ဘုရားမျက်လုံးကို သူတို့ ဘယ်မှာဖွက်ထားသလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီး ဦးဘသိုက်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“သူတို့ ကိုယ်နဲ့မကွာ သိမ်းဆည်းထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူရိုင်းတွေ ရှာဖွေကြမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး ရိပ်မိပုံရတယ်၊

လူရိုင်းကျွန်းက အကျယ်ကြီးပဲ၊ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ဖွက်ထားလို့ ရတာပဲ၊ အမှန်တော့ ဒုက္ခရောက်နေစဉ်မှာ ကိုယ့်ကို ကယ်တင်ထားတဲ့ ကျွန်းသားတွေဟာ ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့အထွတ်အမြတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို မစော်ကားသင့်ပါဘူး။ ဒီလူတွေရဲ့အကြံဉာဏ်ဟာ ဆန်ကောလောက်မှ စောက်မနက်တဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူးကြီး၏စကားကြောင့် ငြိမ်သက်ပြီး စဉ်းစားနေမိ၏။ ထိုသို့စဉ်းစားရင်း ကျွန်းနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ရှိသော ရွက်လှေကြီးကို မျက်လုံးထဲတွင် သွားမြင်ပေ၏။

သင်္ဘောပျက်ရှိ လူများသည် ကျွန်းပေါ်ရှိ လူရိုင်းများ၏ အထွတ်အမြတ်ရတနာကို ခိုးယူ၍ ရွက်သင်္ဘောကြီး၌ ဖွက်ထားနိုင်သည်ဟု တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ရွက်သင်္ဘောကြီးကို တိတ်တဆိတ်သွား၍ ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုသို့ သွားရောက်ရှာဖွေရင်း ရွက်သင်္ဘောကြီး၏ ပင်လယ်ခရီးထွက်နိုင်မှု ရှိ၊မရှိကိုလည်း လေ့လာနိုင်သည်ဟု ယူဆ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့က မာလိန်မှူးကြီးနှင့်အတူ ကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်လည်သွားလာနေလေ၏။

လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ရန်သူဟု သတ်မှတ်ခြင်းမရှိဘဲ လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့် ပြုထား၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လျှို့ဝှက်နေရာရှိ လူရိုင်းများနှင့်ဝေးသော ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းပြီး ကမ်းစပ်တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ထိုနေရာ၌ လှေငယ်လေးတစ်စီးကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှေငယ်လေးကို သေချာစွာကြည့်၍ ထနေညမှာပင် သောင်တင်နေသော ရွက်လှေကြီးထဲသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ညနေစောင်းသောအခါ မာလိန်မှူးကြီးသည် တဲထဲ၌
တစ်ရေးတစ်မော အိပ်စက်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူးကြီးကိုပင် အသိမပေးတော့
ဘဲ တဲမှ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ထွက်ခွာရာ၌
လူရိုင်းရွာကို ဖြတ်သန်း သွားလာရလေ၏။ လူရိုင်းများသည်
ကျွန်ုပ်ကို စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုရုံကကလွဲပြီး တားမြစ်ခြင်းမရှိ
ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းများနှင့် ဝေးကွာသောအရပ်သို့
ရောက်သောအခါ ချိုင့်ဝှမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လှမ်းသွားလေ
၏။ မကြာမီ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သောအခါ နေ့လယ်ကတွေ့ခဲ့
သော လှေငယ်လေးကို ပြန်လည်တွေ့ရှိလေ၏။

လှေငယ်လေးသည် သစ်သားအခြေခံဘောင်၌ ဆိတ်
သားရေနှင့် တင်းအောင်ဆွဲပြီး ဖြန့်ကျက်ထားသော လှေကလေး
ဖြစ်၏။

လှေ၏ဝမ်းထဲ၌ လှော်တက်တစ်ချောင်းကိုလည်း
အဆင်သင့် တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှေကလေးပေါ်သို့တက်၍ တိတ်တ
ဆိတ် လှော်ခတ်ခဲ့လေ၏။

ညမှောင်ရိသန်းစပြုနေသဖြင့် လူရိုင်းများ ကျွန်ုပ်ကို
မမြင်နိုင်ချေ။ လှေကလေးသည် အလွန်ပေါ့ပါးသဖြင့် လှိုင်းလုံး
များကြား၌ တစ်ပတ်လည်၍ သွားတတ်သဖြင့် သတိထားပြီး
လှော်ခတ်ရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ် လှော်ခတ်လာသော လှေကလေး
သည် လှိုင်းလုံးများကြား၌ မြုပ်ချိပေါ်ချိဖြင့် ရွက်လှေကြီးအနီးသို့
ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ရွက်လှေကြီးသည် အနီးကပ်ကြည့်သော
အခါ အသစ်အတိုင်း ရှိသေးကြောင်း တွေ့ရ၏။

ရွက်လှေကြီး၌ ကျောက်ဆူးချထားသဖြင့် ကျောက်
ဆူးကြီး၌ လှေကိုချည်ပြီး ထိုကြီးမှတစ်ဆင့် သင်္ဘောပေါ်သို့
တွယ်၍တက်လေ၏။

သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သင်္ဘောတစ်စီး
လုံး တစ်နှစ်ကျော်ခန့် လူမနေသဖြင့် ရှုပ်ပွနေလေ၏။

သင်္ဘောပေါ်တွင် မည်သည့် စားသောက်ဖွယ်ရာမျှ
မတွေ့ရသဖြင့် လူရိုင်းများ တက်ရောက်သယ်ဆောင်သွားပုံရ
၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်၌ အဖိုးတန်ပစ္စည်းကို
ဖွက်နိုင်သော နေရာများကို လိုက်လံရှာဖွေလေ၏။

သို့သော် မည်သည့်နေရာတွင်မျှ လူရိုင်းများ၏
ဘုရားမျက်လုံးတောက်ကဲ့သို့ အဖိုးတန်သောအရာကို မတွေ့ရချေ။

သင်္ဘောပေါ်သို့ လူမရောက်သည်မှာ လပေါင်း
အတော်ကြာပုံရ၏။

သင်္ဘောကြီးသည် ရွက်တိုင်သုံးတိုင်ပါရှိသော အသစ်
စက်စက်သင်္ဘောဖြစ်၏။

သင်္ဘောကြီးကို ဆောင်တင်သောနေရာမှ ရေချနိုင်
လျှင် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ရန်ဖြစ်နိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်မှ ပြန်၍ဆင်းပြီး လှေက
လေးနှင့် ကမ်းခြေသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်လည်လှော်ခတ်ခဲ့၏။

ကမ်းခြေသို့ ရောက်သောအခါ လှေကိုဟန်မပျက်
ထားပြီး ညမှောင်မှောင်မည်းနေသဖြင့် ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းမှ ပြန်ရန်
လမ်းမမှတ်မိတော့ဘဲ ကမ်းခြေအတိုင်း လျှောက်လှမ်းခဲ့ရာ မကြာမီ
လူရိုင်းများ၏ မီးပုံများကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တဲရှိရာသို့ အောင်မြင်စွာ ပြန်လည်
ရောက်ရှိခဲ့၏။

တဲအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆိတ်သားခြောက်
များကို ကျောခိုင်း၍ စားသောက်နေသော မာလိန်မျိုးကြီးက
နောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ...

“သင်္ဘောပေါ်မှာ ဘာတွေထူးခြားတာ တွေ့ခဲ့လဲကွ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မာလိန်မျိုးကြီး၏အမေးကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အလွန်
ဆံ့သွားပြီး ...

“ကျုပ် သင်္ဘောဆီကိုသွားတာ မာလိန်မှူးကြီး ဘယ်လို သိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီးက ရယ်မော

၍ ...

“မင်း အများကြီး နုပါသေးတယ် ဇင်ယောင်ရယ်၊ နေ့လယ် က ကမ်းစပ်က လူရိုင်းတွေရဲ့လှေကလေးကို မင်း သေချာချာ ကြည့်နေကတည်းက သင်္ဘောပေါ်ကို သွားချင် တယ်ဆိုတာ ငါ ရိပ်စားမိပါတယ်။ သင်္ဘောပေါ်တက်ဖို့ အတွက် ငါလို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မခေါ်ချင်ဘဲ မင်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း သွက်သွက်လက်လက် သွားချင်တယ်ဆိုတာလည်း ရိပ်စားမိတယ်။ ဒါကြောင့် ညနေက ငါ အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေတာကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က မာလိန်မှူးကြီးစကားကြောင့် ရယ်မော

လိုက်ပြီး ...

“မာလိန်မှူးကြီးလိုက်ရင် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ကျုပ်တစ်ယောက် တည်း သွားတာပါ။ သင်္ဘောပေါ်မှာ လူရိုင်းတွေရဲ့ရတနာ ပစ္စည်း ဖွက်ထားမယ်ထင်လို့ သွားရှာကြည့်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မတွေ့ရဘူး။ သင်္ဘောက ပင်လယ်ခရီးထွက်ဖို့ သိပ်ကောင်းတဲ့ အခြေအနေမှာ တွေ့ ခဲ့ရတယ်။ လူရိုင်းတွေနဲ့သာ အဆင်ပြေရင် သင်္ဘောကို ရေချပြီးတော့ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို သေချာပေါက် ပြန်လို့ ရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီးက သက်ပြင်းချ

၍ ...

“သင်္ဘောက အသစ်ကြီး ဆိုရင်တော့ သင်္ဘောပျက်ကလူ တွေကို ပိုပြီးတော့ မသင်္ကာစရာ ဖြစ်လာပြီ။ သင်္ဘောပျက် မှာပါတဲ့ မာလိန်မှူးအဘိုးကြီးဟာ အတွေ့အကြုံကြီးတဲ့ လူကြီးကွ။ သောင်တင်နေတဲ့သင်္ဘောကို ရေတက်ရေကျ ချိန်မှာ ရေထဲကို ပြန်ချလို့ရတယ်ဆိုတာ သိပြီးသားမဲ့ သူ

တို့မှာ လူအင်အားလည်းရှိတယ်၊ လူရိုင်းတွေလည်း အကူအညီတောင်းလို့ရတယ်၊ ဒီလိုအခွင့်အရေး ရှိရက်သားနဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ တစ်နှစ်လောက် နေနေတာ မကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိလို့ကွ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူးကြီး၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဒါဆိုရင် သင်္ဘောပျက်က လူတွေဟာ အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းတဲ့ သူတွေပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မာလိန်မှူးကြီးက ...

“မာလိန်မှူးအဘိုးကြီးနဲ့ ဘိုဆင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ငါမသင်္ကာဘူးကွ၊ သင်္ဘောသားလေးယောက်ကတော့ ရိုးသားပုံရတယ်၊ သူတို့ရိုးသားလို့လည်း မာလိန်မှူးနဲ့ ဘိုဆင်ရဲ့ လှည့်ပတ်တာကို ခံနေရတာပဲ၊ မာလိန်မှူးကြီးနဲ့ ဘိုဆင်ဟာ သင်္ဘောပျက်ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ကျွန်းပေါ်မှာ အချိန်

ဆွဲပြီးနေတယ်၊ သူတို့က ကျွန်းသားတွေရဲ့အဖိုးတန်ရတနာကို ခိုးယူဖို့ အချိန်စောင့်နေတာကွ၊ ရိုးသားတဲ့သင်္ဘောသားလေးယောက်ကိုတော့ ကျွန်းသူမိန်းကလေးတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သင်္ဘောသားတွေဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ ပျော်နေပြီးတော့ ကျွန်းကခွာဖို့မပြောကြတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ဒီလိုလူတွေနဲ့ ပင်လယ်ခရီး ထွက်ရတာ အန္တရာယ်များလိုက်တာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီးက ...

“ငါတို့ အချိန်စောင့်ရမှာပဲ၊ လူရိုင်းတွေကိုလည်း အပြစ်ပြောလို့မရဘူးကွ၊ သူတို့အလေးအမြတ်ထားတဲ့ ဘုရားရဲ့ မျက်လုံးတော်ကို ခိုးယူတယ်လို့ ယူဆတဲ့အတွက် ကျွန်းကနေ ပြန်ခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူရိုင်းတွေကို ဖိအားပေး

ရင် ငါတို့ဟာ လူရိုင်းတွေရဲ့ မိတ်ဆွေကနေ ရန်သူဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ငါတို့လုပ်နိုင်တာ တစ်နည်းပဲရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ လူရိုင်းတွေရဲ့ ရတနာပစ္စည်းကို ပြန်ရအောင် ရှာဖွေပေးဖို့ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့သင်္ဘောပျက်ကလူတွေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေမှ ရမယ်၊ ကျွန်းပေါ်မှာ လူရိုင်းတွေရဲ့ ဧည့်သည် လုပ်နေရင်တော့ အမှန်တရားကို ဘယ်တော့မှ တွေ့နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအချိန်မှစ၍ သင်္ဘောပျက်ရှိလူများနှင့် သွားရောက်နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုနေ့ နေ့လယ်မှာပင် ဖိုးသောကြာ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ပြောပြကာ ကျွန်ုပ်က ...

“ငါတို့နှစ်ယောက် သူတို့နဲ့ အနီးကပ်ပေါင်းသင်းပြီးတော့ မင်းတို့ရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ဘုရားရဲ့ မျက်လုံးတော်ကို ရအောင် ပြန်ကြိုးစားမယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့မျိုးနွယ်ဝင်တွေက ငါတို့ကို မယုံကြည်တဲ့အတွက် သူတို့နေရာမှာ သွားနေဖို့ အမိန့်ပေးတယ်လို့ ဟန်ဆောင်ရမယ်၊ ငါတို့ရှိတဲ့နေရာကို မင်း မလာနဲ့တော့၊ မင်းရောက်လာပြီး ငါနဲ့ အခုလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနေရင် ငါတို့ရဲ့ လိမ်ညာမှုကြီး ပေါ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသောကြာက ကျွန်ုပ်၏ စကားကို နားထောင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီး ဦးဘသိုက်က ဖိုးသောကြာ၏ ပခုံးကိုဖက်၍ ...

“ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းရဲ့ အဖေ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်သိအောင် သေသေချာချာ ရှင်းပြပါ၊ ငါတို့ သူတို့နဲ့အနီးကပ်နေပြီးတော့ ဘုရားရဲ့ မျက်လုံးတော်ကို ရှာဖွေပေးမယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ အထွတ်အမြတ် ရတနာပစ္စည်းကို ပြန်ရစေရင် ...

ငါတို့ကို အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ကျွန်းကနေ ထွက်ခွာခွင့်
ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ငါတို့ကို မင်းတို့ရဲ့ ဘုရားရှိတဲ့ နေရာကို လိုက်ပြပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသောကြာသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို
ကျွန်း၏အတွင်းပိုင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထိုနေရာ၌ ပိုမို၍ တောနက်သောအပိုင်းဖြစ်ပြီး
သစ်ပင်များ နေပြောက်မထိုးနိုင်အောင်ရှိ၏။

ကျွန်း၏အတွင်းပိုင်း တစ်နေရာသို့ ရောက်သော
အခါ ကျောက်ကိုထွင်းထုထားသော အရုပ်အမျိုးမျိုးကိုတွေ့ရ၏။

ထိုအရုပ်များသည် နတ်ဘုရားရုပ်များ ဖြစ်သည်ဟု
ဖိုးသောကြာက ပြောလေ၏။

ထိုအရုပ်များကို ထုဆစ်ထားသော အတတ်ပညာ
မှာ မြင့်မားလွန်းလှသဖြင့် ဖိုးသောကြာတို့ လူရိုင်းမျိုးနွယ်များ
ထွင်းထုထားခြင်း ဖြစ်ပုံမရပြေ။

ထို့ပြင် ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံးထဲတွင် သေးငယ်
သော နတ်ဘုရားရုပ်ကလေးပေါင်း များစွာနှင့် သစ်သားဖြင့်ပြု
လုပ်ထားသော နတ်ရုပ်ငယ်များ၊ ဓားများ၊ တောင်ရိုးကဲ့သို့အရာ
များကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကို လိုက်ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသော
အခါ စူးရှသောအသံဖြင့် ဂါထာမန္တရာများကို ရွတ်ဆိုနေသော
အသံကို ကြားရ၏။

ထိုနေရာ၌ မွေးကြိုင်သော သစ်ရွက်များကို မီးရှို့
ထားသဖြင့် မီးခိုးများ မွန်ထူနေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဂါထာမန္တရာများ မန်းမှုတ်သံကိုကြား
ရသဖြင့် ဖိုးသောကြာဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ဘယ်က အသံလဲကွ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဖိုးသောကြာက လေသံတိုးတိုး
ဖြင့် ...

“ကျွန်တော်တို့ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ဆရာကြီးရဲ့အသံပါ။ နတ်ဆရာကြီးက အလွန်တန်ခိုးကြီးပါတယ်။ သူဟာဖုံးကွယ်ထားတဲ့အရာတွေ အားလုံးကို သိမြင်တယ်။ ဘုရားရဲ့မျက်လုံးတော်ကို ခိုးယူတဲ့သူကို နတ်ဆရာကြီးက ကျိန်စာတိုက်ထားတာ ကျိန်စာတိုက်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံး ဖိုးသောကြာကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်၍ ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မာလိန်မျိုးကြီး ဦးဘသိုက်က မေးမြန်းလေ၏။

ဖိုးသောကြာက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဘုရားရဲ့မျက်လုံးတော်ကို ခိုးယူသွားတဲ့လူတွေရဲ့မျက်လုံးကွယ်ပါစေလို့ ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တယ်။ နတ်ဆရာကြီးရဲ့ကျိန်စာအစွမ်း ချက်ချင်းပြခဲ့တယ်။ ဘုရားရဲ့မျက်လုံးတော် ပျောက်ဆုံးပြီးတော့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ သင်္ဘောပျက်က မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ မျက်စိကွယ်သွားခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သင်္ဘောသားအုပ်စုတွင် ဝါဝင်သော မျက်စိကွယ်နေသော မိန်းကလေးကို ကျွန်ုပ် မြင်ယောင်သွားမိ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် မာလိန်မျိုးကြီး၏သမီးဖြစ်ပြီး အလွန်ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးကို ဘုရားမျက်လုံးတော်ကို ခိုးယူသူဟု ယုံကြည်ခြင်းမရှိချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လိုဏ်ဂူထဲသို့ ရောက်သောအခါ အလွန်ကြီးမားသော ရုပ်တုကြီးတစ်ရုပ်၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကိုမြင်တွေ့ရ၏။

ထိုရုပ်တုသည် လျှာတစ်လစ်ထွက်နေသော ကြောက်မက်ဖွယ် အရုပ်ကြီး၏ ဦးခေါင်းပိုင်းဖြစ်ပြီး ထိုရုပ်တုကြီး၏ မျက်လုံးနေရာ၌ အပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက် ဖြစ်နေလေ၏။

ဖိုးသောကြာက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘုရားရုပ်တုကြီးပါ။ ဘုရားရဲ့မျက်လုံး
တော်မှာ အပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက် ဖြစ်နေတာ အခိုးခံလိုက်
ရလို့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုနတ်ဘုရားရုပ်ကြီး၏အရှေ့၌
မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ဂါထာမန္တရာများ ရွတ်ဖတ်နေသော နတ်ဆရာ
အဘိုးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။ အဘိုးကြီး၏ ရွတ်တွဲနေသော
အသားအရေကိုကြည့်၍ ၎င်း၏ အသက်သည် အသက်ရာကျော်မျှ
ရှိမည်ထင်ရ၏။

နတ်ဆရာအဘိုးကြီး၏ ဆံပင်များ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ
နေပြီး ကျောလယ်သို့ပင် ရောက်ရှိနေ၏။

သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာ၌ သားရေထည်ကြီးတစ်ခုကို ခြုံ
လွှမ်းထားလေ၏။

ထို့ပြင် လက်ထဲ၌ တောင်ဝှေးကြီးတစ်ချောင်းကို
ကိုင်ထားပြီး တောင်ဝှေး၏ခေါင်း၌ ကြောက်မက်ဖွယ် မြွေခေါင်း
ကြီးတစ်ခေါင်းကို စွပ်ထားလေ၏။

နတ်ဆရာကြီးသည် တောင်ဝှေးကြီးကို တဒေါက်
ဒေါက်ခေါက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို
သက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရွတ်ဆိုနေလေ၏။
နတ်ဆရာအဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးအစုံသည် အစိမ်းရောင်တောက်
နေ၏။

ဖိုးသောကြာသည် နတ်ဆရာကြီးကို ကြောက်ရွံ့လှ
သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို လက်ဆွဲ၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

လိုဏ်ဂူကြီးအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဖိုးသောကြာ

...

“နတ်ဆရာကြီးပြောတာ အားလုံးမှန်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်
ကျွန်းကနေ ထွက်ပြီးတော့ လူသားစားလူရိုင်းတွေရဲ့အဖမ်း
ခံရတုန်းက ကျွန်းကလူတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ကိုသေပြီ
လို့ ယူဆကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နတ်ဆရာကြီးက ကျွန်တော်
မသေဘဲ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်က

ကယ်တင်ထားတယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ ကျွန်းကို ပြန်လာလိမ့်
မယ်။ ဒီလိုပြန်လာတဲ့အခါ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့လူလည်း လိုက်
လာလိမ့်မယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်။ နတ်ဆရာကြီးရဲ့စကား အား
လုံးမှန်တယ် ဆရာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နတ်ဆရာအဘိုးကြီး
၏စကား မှန်ကန်ခြင်းရှိသည်ဟု ယုံကြည်ခြင်းမရှိချေ။

မာလိန်မှူးကြီးဦးဘသိုက်က ဝင်ရောက်၍ ...
“ငါတို့ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး နတ်ဆရာအဘိုး
ကြီးက ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။
ထိုအခါ ဖိုးသောကြာက ...
“နတ်ဘုရားရဲ့မျက်လုံးတော်ကို ခိုးယူတဲ့ လောဘသားဆ
အသေဆိုးနဲ့ ဆေးဆုံးကြဲတယ်။ နတ်ဘုရားရဲ့မျက်လုံးတော်
ကို ဆရာကိုယ်တိုင် ဒီနေ့ညမှာပဲ ပြန်ရှာပေးလိမ့်မယ်တဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် နတ်ဆရာကြီး၏
အစိမ်းရောင်မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍
ရွတ်ဖတ်နေပုံကိုကြည့်၍ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားလေ
၏။

ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူးကြီးဦးဘသိုက်ဘက်သို့ လှည့်

“နတ်ဆရာကြီးရဲ့စကားကို မာလိန်မှူးကြီး ယုံရဲ့လား၊
ကျုပ်က သူတို့ရဲ့ရတနာပစ္စည်းကို ဒီနေ့ည ရအောင်ပြန်ယူ
ပေးမယ်တဲ့”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီးက အဝေးဆီ
သို့ငေးကြည့်၍ ...

“ငါ့ရဲ့မာလိန်မှူးသက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ လူရိုင်းကျွန်း
က နတ်ဆရာကြီးတွေက လူကိုမြှစားတတ်တယ်။ ဂန္ထိရနဲ့
နွယ်တဲ့အတတ်ပညာတွေကို တတ်ကျွမ်းတယ်လို့လည်း
ကြားဖူးတယ်။ ငါတို့ရဲ့ညဏ်နဲ့မမီတဲ့ ကိစ္စတွေဆိုတော့

ပြောရခက်တယ်ကွ၊ အမေရိကတိုက်က လူရိုင်းတွေဆိုမှာ
ဗူးဒူးမှောင်ပညာရပ်ဆိုတာ ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ဒီပညာ
ကို လေ့လာစူးစမ်းနေတဲ့ ပညာရှင်တွေရဲ့မှတ်တမ်းတွေ
အရတော့ အလွန်ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ် ကောင်းတယ်လို့
ဆိုကြတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းနတ်ဆရာကြီး
၏ အစိမ်းရောင်မျက်လုံးဖြင့် လက်ညှိုးနှင့် ငေါက်ငေါက်ထိုးနေပုံ
ကိုသာ မြင်ယောင်၏။

လူရိုင်းနတ်ဆရာကြီး၏ စကားအရဆိုလျှင် ယနေ့
ညမှာပင် ကျွန်ုပ်၏အစွမ်းဖြင့် လူရိုင်းများ၏ ရတနာပစ္စည်းကို
ပြန်လည်ရယူပေးမည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းအဘိုးကြီး၏စကားတွေများကို
နားထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ကြားယောင်နေရာမှ ဆုံးဖြတ်
ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် မာလိန်မှူးကြီးဘက်လှည့်
၍ ...

“ကျုပ်တို့ ဒီနေ့ည သင်္ဘောမျက်က လူတွေရှိတဲ့နေရာကို
သွားပြီး စောင့်ကြည့်ချင်တယ်၊ လူရိုင်းမှောင်ဆရာကြီးရဲ့
စကား မှန်မမှန်တော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်သော်ရှိ
မဟုတ်သော်ရှိ ဒီလူတွေကိုသွားပြီး စောင့်ကြည့်ချင်တယ်၊
ကျုပ်တို့အတွက် အရှုံးမရှိနိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည်
သင်္ဘောပျက်မှ သင်္ဘောသားများရှိရာ စမ်းချောင်းလေးတစ်ဖက်
သို့ ဖိုးသောကြာအား လိုက်ပို့ခိုင်းပြီးနောက် ...

“ဖိုးသောကြာ ငါတို့အတွက် မပူပါနဲ့ကွာ၊ နတ်ဆရာကြီး
ရဲ့ဟောပြောချက် မှန်မယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ည တစ်ခုခု ထူးခြား
မှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် စမ်း
ချောင်းတစ်ဖက်သို့ ကူးသန်းသွားလေ၏။

သင်္ဘောသားများ နေထိုင်သောတံကြီးများ၌ မီးများ
လင်းထိန်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တဲကြီးတစ်လုံး၏ အနီးသို့ တိုးကပ်ပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ သင်္ဘောသားလေးယောက် ဖဲကစားနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျန်သောတဲတစ်လုံးကို ထပ်မံ၍ ကြည့်ရှုလေရာ မာလိန်မှူးအဘိုးကြီးသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ အိပ်စက်နေပြီး မျက်စိမမြင်ရှာသော မိန်းကလေးသည် ကွပ်ပျစ်၌ ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ဆုံးတဲတစ်လုံးသို့သွား၍ ချောင်းကြည့်ရာ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးရှိသော ဘိုဆင်သည် တစ်ကိုယ်တည်း အိပ်ပျော်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တဲများအနီးမှ ပြန်ခွာလာပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စမ်းချောင်းနံဘေး၌ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ဒီအချိန်ထိတော့ ဘာမှထူးခြားမှု မရှိဘူး၊ နတ်ဆရာကြီး

ရဲ့စကား မှန်ကန်ပါ့မလား”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မာလိန်မှူးကြီးက ...

“သူ့စကားမမှန်လည်း ငါတို့အတွက်တော့ အစွဲမရှိပါဘူး ကွာ၊ သေချာအောင် စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ လက်နက်ကွေကို သေသေချာချာ အသင့်ပြင်ထားဦး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စမ်းချောင်းအနီး၌ ထိုင်စောင့်နေလေရာ ညဉ့်သည် နက်သထက် နက်လာပြီး နံနက်အရုဏ်တက်အချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိနေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မာလိန်မှူးအဘိုးကြီး၏ တဲရှိရာသို့ ပြေးလွှားသွားလေရာ ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ အိပ်ပျော်နေသော မာလိန်မှူးကြီးသည် ရင်ဝ၌ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းစိုက်၍ သေဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မျက်မမြင် မိန်းမချောလေးကို ဖုံးရိမ်တကြီး ရှာဖွေလေရာ မတွေ့ရှိတော့ချေ။

ထိုအချိန်၌ အလွန်ဝေးသောအရပ်ဆီမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မာလိန်မှူးကြီးသည် အသံကြားရာသို့ မှန်သ၍ အပြေးအလွှား လိုက်ကြ၏။ မိန်းကလေးအန္တရာယ် ကျရောက်နေပုံရ၏။

အတန်ကြာအောင် ပြေးလွှားပြီးနောက် နံနက်အရုဏ် တက်အလင်းရောင်ဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်အား ပခုံးပေါ်တင်၍ ထမ်းပြီးပြေးလွှားနေသော ဘိုဆင်လူထွားကြီးကို မြင်တွေ့လိုက် ရ၏။

မျက်မမြင်မိန်းမချောလေးသည် “ကယ်ကြပါဦးရှင်” ဟု ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်နေရှာ၏။

ဘိုဆင်သည် ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပါလာကြောင်း ရိပ်စား မိသွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့လှည့်၍ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် လှမ်း၍ပစ်လေ၏။

ဘိုဆင်သည် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ကို လျှို့ဝှက် ပြီး ဆောင်ထားပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏လက်၌ သေနတ်များ ရှိသော်လည်း မိန်းကလေးကို ထိမှာစိုး၍ မပစ်ခဲ့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘိုဆင်ကလှည့်၍ သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်လျှင် မြေပေါ်သို့ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး နေရ၏။

ဘိုဆင် ဆက်၍ပြေးသောအခါ လဲလျောင်းနေရာမှ ထ၍လိုက်လေ၏။

ဘိုဆင်သည် ကိုယ်ခန္ဓာကြံခိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သော် လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဝေးကွာသောအရပ်သို့ ထမ်း ပိုးပြေးရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘိုဆင်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးသည် အသက်ကြီးရင့်သူ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အနောက် ခပ်ဝေးဝေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

လူယုတ်မာဘိုဆင်သည် ကမ်းစပ်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ ပြေးလွှားနေလေ၏။

ကမ်းရိုးတန်းဘက်၌ ကျောက်ဆောင်များ ထူထပ် ပြီး ချုံနွယ်များ ရှင်းလင်းနေသဖြင့် ဘိုဆင်လူထွားကြီးနှင့် မိန်း ကလေးကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုဆင်လူသန်ကြီးအနီးသို့ ကပ်လာသဖြင့် ဘိုဆင်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်မှ ပစ်ခတ်လိုက်သောအသံကို နားထောင်ပြီး မှတ်သားထားသဖြင့် သူ၏သေနတ်၌ ကျည်ဆန်မရှိတော့ကြောင်း သိလေ၏။

ဘိုဆင်လူသန်ကြီးသည် သူ၏သေနတ်မှကျည်ဆန်မထွက်တော့သောအခါ ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍ မျက်မမြင်မိန်းမလှလေးကို မြေပေါ်သို့ ချလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် လက်ထဲရှိ ကျည်ဆန်မဲ့သော သေနတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းပစ်လေရာ ကျွန်ုပ်က ရှောင်တိမ်းလိုက်လေ၏။

ဘိုဆင်လူထွားကြီးသည် သူ၏အကြံအစည်များ ပျက်စီးသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ဒေါသတကြီးကြည့်ကာ ...

“ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ်တဲ့ကောင် သေပေတော့”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကို တစ်ဟုန်ထိုးပြေး၍ ထိုးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏လက်သီးချက်များကို ရှောင်တိမ်း၍ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘာတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် တိုက်ခိုက်ကြ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ခြေကန်ချက် တစ်ချက်မိပြီး ဘိုဆင်လူထွားကြီးသည် တောင်အောက်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကျွေးလိမ့်ကျသွားကာ တောင်အောက်ရှိကျောက်တုံးနှင့် ဆောင့်မိပြီး အသက်ဆုံးသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ မာလိန်မှူးကြီး ဦးဘသိုက် ရောက်လာပြီး ...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေတာ မြင်ပေမယ့် ငါ့လက်မှန်းကို ငါယုံကြည်မှုမရှိတဲ့အတွက် မပစ်ဘဲ နေလိုက်တာပဲ၊ အခုတော့ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် သွားပြီပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ကျုပ် သူ့ကိုမသင်္ကာဘူး၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လူရိုင်းတွေရဲ့ ရတနာပစ္စည်း ရှိပုံရတယ်၊ တောင်အောက်ကို ဆင်းကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် တောင်အောက်သို့ တွယ်ကပ်၍ ဆင်းသွားလေ၏။ ဘိုဆင် လူထွားကြီး၏ အလောင်း နံဘေး၌ အိတ်တစ်လုံးကို တွေ့ရပြီး အိတ်ထဲသို့ လက်ဖြင့်နှိုက် လိုက်ရာ လူရိုင်းများ၏ ဘုရားမျက်လုံးတော်ဟု ဆိုနေသော စိန်လုံးကြီး နှစ်တုံးကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိန်တုံးကြီးနှစ်လုံးကို လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“နတ်ဆရာကြီးရဲ့စကား မှန်သွားပြီဗျ၊ ကျုပ်က လူရိုင်းတွေရဲ့အကျိုးကို သယ်ပိုးတဲ့လူ ဖြစ်သွားပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြေပေါ်၌ ထိုင်ပြီး ငိုယိုနေသော မျက်မမြင်မိန်းမလှလေး၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“မငိုပါနဲ့ ပုလဲရယ်၊ မင်းရဲ့အဖေ မရှိတော့ပေမယ့် ပုလဲကို ကိုယ့်ညီမလေးလို သဘောထားပြီး အစ်ကိုတို့ စောင့်ရှောက်မှာပါ၊ အစ်ကိုတို့ တိုင်းပြည်ကို ပြန်ကြမယ်၊ ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းမလှလေးသည် ကျွန်ုပ်ကို ခေါင်းမောကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးကိုလက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ ...

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်မရဲ့မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်နေပြီ၊ အို ... အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်နေပြီ”

ဟု ဝမ်းသာဝမ်းနည်းသော အမူအရာဖြင့်ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်သွားပြီး မိန်းမလှလေးကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်၍ ...

“ညီမရဲ့မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်တာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ နတ်ဘုရားရဲ့မျက်လုံးတော်ကို အစ်ကိုတို့ ပြန်ရလိုက်ပြီဆိုတော့ လူရိုင်းတွေရဲ့ကျိန်စာ ပျက်ပြယ်သွားပြီ၊ ညီမရဲ့မျက်စိ ပြန်မြင်ရတော့မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းမလှလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပြီး ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငိုနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူရိုင်းများ၏ ရတနာပစ္စည်းများကို လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ထံသို့ ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်ရာ လူရိုင်းများသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ဆွေမျိုးရင်းချာကဲ့သို့ အသိအမှတ်ပြုကြောင်း အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ပြောလေ၏။

ထိုညက အောင်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပရာ လူရိုင်းအားလုံး ပျော်ရွှင်စွာ ကကုန်ကြလေ၏။

လူရိုင်းမလေးများသည် ကျွန်ုပ်အနီး၌ ရစ်ဝဲပြီး ကခုန်နေလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ မာလိန်မှူးကြီး သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ဟား ဟား ဟား ... ပင်လယ်ပျော်စင်ယောရဲ့အနားမှာ လူရိုင်းမတွေ ဝိုင်းနေတယ်၊ သူတို့အားလုံးဟာ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ရဲ့သမီးတွေဖြစ်မယ်၊ မင်း ကြိုက်တာရွေးလို့ရတယ်”

ဟု နောက်ပြောင်လေရာ ကျွန်ုပ်က မာလိန်မှူးကြီး၏မျက်နှာကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ...

“ကျုပ်က လူရိုင်းခေါင်းဆောင်တွေရဲ့သမီးကို ဘာလို့ရွေးရမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးဦးဘသိုက်က တဟားဟား ရယ်မော

၍ ...

“ဟား ဟား ဟား ... လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ကြီးက သူတို့ဘုရားရဲ့မျက်လုံးတော်ကို ပြန်ယူပေးတဲ့အတွက် မင်းကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဆွေမျိုးရင်းချာလို သဘောထားပါ၊ တယ်လို့ ပြောခဲ့တာ မှတ်မိရဲ့လား”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“မှတ်မိတယ်လေ၊ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဆွေမျိုး
ရင်းချာလို သဘောထားတာ ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီး ဦးဘသိုက်က
ရယ်မော၍ ...

“ဟား ဟား ဟား ... ဆွေမျိုးရင်းချာလို သဘောထား
တယ်ဆိုတာ သူတို့လူရိုင်းတွေရဲ့လောကမှာ သမက်တော်
ချင်တယ်လို့ ပြောတာကွ၊ မင်းကို သူ့သမီးတွေနဲ့ပေးစား
ပြီး ကျေးဇူးဆပ်မလို့ကွ၊ ဟဲ ဟဲ... မင်းနဲ့ ဖိုးသောကြာ
ဆွေမျိုးတော်ရတော့မယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ...
“မဖြစ်နိုင်တာ မပြောစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ လူရိုင်းမတွေကို ကျုပ်
စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မာလိန်မှူးက ရယ်မော၍ ...
“မင်း စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ လာနေပြီ၊ ခေါ်လိုက်ပါဦးကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီး ညွှန်ရာသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ မီးပုံနားသို့ ပုလဲဆိုသော
မိန်းမလှလေး ဆင်မယဉ်သာဟန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာကြောင်း
တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ပုလဲကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်
၍ ...

“ဒီမှာထိုင် ပုလဲ၊ တောင်ဆိတ်ကင်နဲ့ များရည်တွေရှိတယ်”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရာ ပုလဲ၏ညှိုးငယ်နေသော
မျက်နှာလေး ဝင်းပကြည်လင်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်သေဆုံးသွားပြီးနောက် အထီးကျန်
ဖြစ်နေသော မိန်းမလှလေးကို များစွာကရုဏာသက်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြည်တော်ပြန်ခရီးကို ကျွန်းပေါ်တွင်
အသက်မသေဘဲ ကျန်ရှိသော သင်္ဘောသားအားလုံး လိုက်မည်
ဆိုကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ခရီးထွက်ရန် ပြင်
ဆင်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လိုအပ်သောရိက္ခာများကို လူရိုင်း
များက လိုလေသေးမရှိအောင် စုဆောင်းပေး၏။

မာလိန်မှူးကြီးဦးဘသိုက်သည် ဒီရေတက်ချိန်နှင့်
ကျချိန်ကို စောင့်ဆိုင်း၏။ ပြီးနောက် လူရိုင်းများ၏ အကူအညီဖြင့်
အလွန်မာကျောသော သစ်ပင်၏ပင်စည်ကို ကုတ်အဖြစ်အသုံးပြု
ကာ ရွက်လှေကြီးကို ပင်လယ်ထဲသို့ ပြန်ချနိုင်ခဲ့၏။

မာလိန်မှူးကြီးသည် ရွက်လှေကြီးကို ကျောက်ချပြီး
လိုအပ်သော စားနပ်ရိက္ခာများကို ရွက်လှေပေါ်သို့တင်လေ၏။

ထို့နောက် သာယာလှပသော နေ့တစ်နေ့၏ လူရိုင်း
ခေါင်းဆောင်ကြီး အပါအဝင် ကျွန်းသားအားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍
ပင်လယ်ခရီး ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစု ပင်လယ်ရောက်သောအခါ ဖိုး
သောကြာသည် လွမ်းဆွတ်သတိရသော အမူအရာဖြင့် ကျန်ရစ်
ခဲ့ရှာ၏။ ဖိုးသောကြာက ၎င်းတို့ကျွန်းသို့ နောက်တစ်ကြိမ်
မရောက်ရောက်အောင် လာစေချင်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသောကြာထံသို့ နောက်တစ်ကြိမ်
လာရောက်လည်ပတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုလေ၏။

ထိုကတိအတိုင်း နောင်(၁၀)နှစ်ခန့်ကြာသောအချိန်
၌ ထိုကျွန်းသို့ ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက်သွားသောအခါ ဖိုးသောကြာသည်
လူရိုင်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ခရီးထွက်ခဲ့ပြီး သုံးရက်
မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်၏ကျွန်းကလေးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လေ၏။

ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကျွန်ုပ်၏လက်
နက်ခဲယမ်းများကို ပြန်လည်စုဆောင်းပြီး သေတ္တာအလွတ်ထဲသို့
ထည့်လေ၏။

လက်နက်များ သင်္ဘောပေါ်သို့ တင်ပြီးသောအခါ
ကျွန်ုပ် လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသော ရွှေချောင်းသေတ္တာကို
သွားရောက်တူးဖော်လေ၏။ ထိုရွှေချောင်းများကို ကိုယ်ကျိုးအတွက်
အသုံးမပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဆိတ်များသည် ၎င်းတို့ဘာသာ ရှာဖွေ
စားသောက်နိုင်ပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် အရင်းနှီးဆုံး ကြက်တူရွေးကို သဘော
ပေါ်သို့ ခေါ်ခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ကျွန်းပေါ်တွင် နေထိုင်စဉ်
အသုံးပြုခဲ့သော အမှတ်တရပစ္စည်းများ အားလုံးကို ဆောင်ယူခဲ့
လေ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ထားသော ဆိတ်သားရေ
ဖိနပ်၊ ဦးထုပ်၊ ဂျာကင်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ထီးစုတ်ကြီးကိုပင် အမှတ်
တရအဖြစ် ဆောင်ယူလာခဲ့၏။

မိန်းမလှလေး ပုလဲသည် ကျွန်းပေါ်ရှိ ကျွန်ုပ်၏
နေထိုင်မှုပုံစံများကို တအံ့တသြ လိုက်လံကြည့်ရှုလေ၏။

သူမသည် ကျွန်ုပ်၏ဆိတ်သားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထား
သော အဝတ်အထည်များ ဖိနပ်များကို တအံ့တသြ ကြည့်ရှုလေ
၏။

၎င်းတို့နေထိုင်ရာကျွန်း၌ ကံကောင်းထောက်မစွာ
ဖြင့် သဘောပျက်များမှ အဝတ်အစားများ ရရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့
အဝတ်အစား ဆင်းရဲခြင်း မရှိချေ။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ထားသော စားပွဲ
ကုလားထိုင်များ၊ မီးအိမ်နှင့် ကလောင်တံ၊ အိုးခွက်များကို တအံ့
တသြ ကြည့်ရှုပြီး ချီးမွမ်းစကားပြောကြ၏။ ပုလဲတစ်ယောက်တည်း
သာမက သဘောသားလေးယောက်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏ကြိုးပမ်းမှု
များကို အသိအမှတ်ပြု၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပစ္စည်းများအား ၎င်းတို့ကို ပြသရ
ခြင်းကို များစွာဂုဏ်ယူမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်တော်ကြိုးပမ်း
မှုများပင်ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် တောင်ပေါ်ရှိ ကျွန်ုပ်၏ကင်းစခန်းနှင့် မီး
ဖိုရန် စုဆောင်းထားသော ထင်းပုံကြီး၊ ကျွန်ုပ်၏ဂျုံစပါး စိုက်
ခင်းများ၊ ကျွန်ုပ်မွေးထားသော တိရစ္ဆာန်များကိုလည်း ပြသလေ၏။
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် တူးဖော်ထားသော လိုဏ်ဂူကိုလည်း ပြသလေ၏။

၂၆၄ မင်းမြတ်သူရ

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လူသားစား လူရိုင်းများ တိုက်ခိုက်ခဲ့
သော နေရာများကိုလည်း အမှတ်တရအဖြစ် ပြသခဲ့လေရာ
သူတို့အားလုံး တအံ့တသြ ကြည့်ရှုကြလေ၏။

* * *

BURMESE
CLASSIC
.COM

စောနာစာပေ

၂၆၅

တို့နောက် သာယာလှပသော နေ့တစ်နေ့၌ ကျွန်းမှ
ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ရွက်လှေကြီးသည် ကျွန်းနှင့် တဖြည်း
ဖြည်းဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့မြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဖခင်ကြီးသည်
ကျွန်ုပ်တို့ သေဆုံးပြီဟု ယူဆထားရာမှ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရသဖြင့်
များစွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရလေ၏။ ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်ကို
ဖက်၍ ...

“မသေလို့ ပြန်ဆုံရတာပါ သားရယ်၊ မင်းရဲ့မိတ္တူ
မိန်းမယုတ်မကို အဖေ ကွာရှင်းလိုက်ပါပြီ၊ အဖေလုပ်နေ

စောနာစာပေ

တွေကို ငါ့သားပဲ ဦးစီးဦးဆောင်ပြီး လုပ်ပါတော့၊ အဖေ
တရားဓမ္မအလုပ်တွေကိုပဲ လုပ်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငါးနှစ်နီးပါး ကွဲ
ကွာခဲ့သော မြို့ကလေးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်ဘဝတစ်ခုလုံး အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲနေ
ချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့မြို့ကလေးသည် ယခင်ကအတိုင်း မပြောင်းမလဲ
ရှိနေဆဲဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်၏လုပ်ငန်းများကို ဦးစီးဦးဆောင်
ပြီးလုပ်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လိုက်ပါလာသူများအနက် မာလိန်
မျိုးကြီး ဦးဘသိုက်သည် ကျွန်ုပ်ဖခင်နှင့်အတူ တောင်ပေါ်ကျောင်း
၌ တရားဓမ္မကျင့်ကြံနေလေ၏။

သင်္ဘောသားလေးယောက်ကိုမူ ၎င်းတို့လုပ်ကိုင်စား
သောက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ယူဆောင်လာသော ရွက်သင်္ဘောကြီးကို
ပေးအပ်လိုက်ရုံသာမက သေရွာပြန်မိတ်ဆွေများဟု သဘော
ထားကာ အရင်းအနှီးများ ထုတ်ပေးခဲ့လေ၏။

မိန်းမလှလေး ပုလဲသည် ၎င်းတို့ဇာတိရပ်မြေသို့
မပြန်လိုတော့ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်က သူမကို မေတ္တာရှိကြောင်း
ခွင့်တောင်းကာ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့လေ၏။

လက်ထပ်ပြီး (၂)နှစ်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်၏သားလေး
နေမင်းကို မွေးဖွားခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ဘဝသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူး
ဖွယ်အတိ ဖြစ်ခဲ့၏။

ကြမ်းတမ်းခက်ထန်၍ အန္တရာယ်များလှသော ပင်
လယ်ခရီးကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မထွက်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့
ဖူး၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏စွန့်စားလိုသော စိတ်ဓာတ်သည်
နှစ်များစွာ ကြာသောအခါ ပြန်လည်၍ အစိုအညောက်ပေါက်
လာပြန်၏။

လူသည် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်လျှင် အရာရာကို
အောင်မြင်နိုင်မည်ဟူသော စကားရှိ၏။

၂၆၈ မင်းမြတ်သူရ

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားလိုသော စိတ်ဓာတ်ကို

မိမိဘာသာ ထိန်းချုပ်ထားလေ၏။

သို့သော် နှစ်ပေါင်းမည်မျှကြာအောင် ထိန်းချုပ်နိုင်

မည်နည်း။

တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်ဦးမှာ

သေချာ၏။

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

(ဘာမှမသိသော)

မင်းမြတ်သူရ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥစ္စာစောင့်မလေးမြို့နယ်ဆီ
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကျီးပွင့်ခေတ်
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သူရိယစန္ဒာရိုဏ်း
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုဝေဓအိုး
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ထမင်းဆီထမ်းရွှေလင်ပန်း
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနစ်စင်ကြယ်စား
- ၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစံသင်္ဘော
- ၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးရွာရိုး ရွာစေတီ
- ၁၀။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး
- ၁၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူတရားပုံတော်
- ၁၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၁၃။ ရွှေရုပ်သားငွေရုပ်သား
- ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခြေမင်းသမီး
- ၁၅။ လိုတရက်ကြီးရှင်
- ၁၆။ တစ်ကုန်ချိန်တိုးမှန်
- ၁၇။ ပြည်တော်ပြန်
- ၁၈။ ကြာပန်းသုံးပိုင် တံဆိပ်တော်
- ၁၉။ ရွှေပြည်ခြံ
- ၂၀။ ပွဲကျောင်းသား မိုးကောင်း
- ၂၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တော်မဲ့နင်းဆီ
- ၂၂။ ပဉ္စလက်မောင်နှမ
- ၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် လွမ်းဆွေတဝေဝေ
- ၂၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ
- ၂၅။ ရွှေတရားညိုနှင့် တန်ခိုးရှင်
- ၂၆။ ရွှေတစ်ရပ် မြတ်ရပ်
- ၂၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
- ၂၈။ မိုးမရတနာသိုက်
- ၂၉။ ခြေဝါတောင်နတ်မင်း
- ၃၀။ မဉ္ဇူမမြောက်မိုးနတ်မယ်
- ၃၁။ မာယာကျွန်းတောရီ
- ၃၂။ ဂျွှတ်တစ်တောင်
- ၃၃။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်

